

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVIE ROSE

SEIZED
BY THE
MAFIA
KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA KRALI TARAFINDAN ELE GEÇİRİLDİ

EVIE ROSE

Copyright © 2025 by Evie Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak: © 2025 Evie Rose tarafından. Deposit Photos lisansı altındaki

görseller. ✨ [Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENTS

1. [Söğüt](#)
  2. [Zane](#)
  3. [Söğüt](#)
  4. [Zane](#)
  5. [Söğüt](#)
  6. [Zane](#)
  7. [Söğüt](#)
  8. [Zane](#)
  9. [Söğüt](#)
  10. [Zane](#)
  11. [Söğüt](#)
  12. [Zane](#)
  13. [Söğüt](#)
  14. [Zane](#)
  15. [Söğüt](#)
  16. [Zane](#)
  17. [Söğüt](#)
  18. [Zane](#)
  19. [Söğüt](#)
  20. [Zane](#)
  21. [Willow](#)
- [Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Instalove by Evie Rose](#)

[Eve Pendle adıyla yazan Evie Rose'dan Çağdaş Romantik](#)

WILLOW

Bu düğünü derecelendirecek olsaydım, iki yıldız verirdim. Fazladan bir yıldız alırdı çünkü kilise güzeldi ve konuklar iyi hazırlanmış ve zamanında gelmişlerdi. Ama ideal olarak, benim damat seçimimle yeniden başlaması gerekiyor. Ve elbise.

Ve içinde yürüyebileceğim ayakkabılar.

Dürüst olmak gerekirse, tüm hayatımı rafa geri koyup bir kitapmış gibi başka bir tanesini denemeyi tercih ederdim. göre Maldon mafyasında doğmak abartılıyormuş. En iyi seçeneğimin, etrafında tüyler ürpertici bir müzik çalan bir mafya patronu olan Witham ile görücü usulü evlenmek olması bir şeyler anlatıyor.

Rahip birlikteliğin kutsallığından bahsederken nefesimi kontrol ediyorum ama paniğim artmaya devam ediyor. Bu benim hayatım ve yeniden başlatamam.

Yan tarafa baktım. Müstakbel kocam altmış yaşlarında, göbekli, kirli sarı bıyıklı ve boncuk gibi küçük gözlü.

Bana bakıyor, yüzümü tamamen kaçırıyor ve göğüslerime odaklanıyor. Bakışları vücudumun üzerinde siyah, kumlu bir yağ tabakası gibi.

Bu canavar bana sahip olacak.

Korku, ciltsiz bir kitabın içine sızan nem gibi sızıyor. Onun zevkleri için çok yaşıyım, bunu biliyorum ve bir planım var. Ama ya işe yaramazsa?

Olacak. Olmak zorunda.

Göz ucuyla arkamdaki kilisede oturan aileme bakıyorum. Üç erkek kardeşim, annem, çeşitli amcalarım ve teyzelerim. Vurdumduymazlar. Umursamazlar. Ben onlar için sadece takas edilmeye yarayan aptal küçük bir kızım.

Kardeşim Liam'a bir kitapçada çalışmak istediğimi söylediğimde, Maldon'ların getir götür işi yapmadığını söyleyerek alay etmişti, bu yüzden hayalimden başka kimseye bahsetmedim. Kitapçıyı zihnimde inşa ediyor, bölümlerimi ve stoklarımı planlıyorum. Her şey kötü gittiğinde, orası benim mutlu yerim oluyor. Sıcak bir konfor battaniyesi.

Genellikle.

Bugün, görünmeyecek. En sevdiğim yazarın kitaplarının satırlarını düşünmeye çalışıyorum ama tek görebildiğim rahip, altın haç, sunak, yerdeki mermer ve nişanlının uğursuz, yağlı varlığı.

Bağlantının telefon numarasını ezberledim ve internetteki söylentilere göre Londra Mafya Birliği Witham'ın yaptığı kirli ticarete karşı tavizsiz. Evlendiğimde, ihbarı yapabilir ve ortaya çıkan kaosu içinde kaçabilirim. Witham bunu beklemeyecektir, on iki yaşımdayken onları polise nasıl ihbar ettiğimi hatırlayan ve o zamandan beri beni bir hain olarak gören ailem gibi değil.

Ben ve koca ağzım, dedi annem sonradan morlukları gördüğünde.

Ailemin bölgedeki tüm polislerin sahibi olduğunu bilmiyordum ve aldığım ders, bir daha asla bir kaçışta yakalanma riskine girmeme içgüdüsüne dönüştü. Ama ailem Londra Mafya Sendikası'nın sahibi değil. Witham'ın zevkleri için kanlı bir intikam alacaklar. Witham'ın bölgesini istedikleri için ailemin görmezden geldiği şeylerin aynısı.

Yine de içimde hayvani bir korku yükseliyor. Baktığım her yerde bela ya da yargı var ya da çıkış yolu yok. Kilise kapısı çok uzakta, kardeşlerim beni yakalayıp kurbağa marşıyla geri götürmeden önce asla başaramam.

Kapana kısıldım.

Planımın işe yaraması için Witham'la evli olmam gerekiyor ama yine de beni dinliyor olabilecek bir tanrıya ya da herhangi bir şeye dua etmekten kendimi alamıyorum. İçimde bir taş var. Bu evliliği istemiyorum.

"Burada bulunanlardan herhangi biri iyi bir neden biliyor mu-"

Tahtanın taşa çarpması kulaklarıma çarpmadan önce kapının açıldığını görüyorum ve birkaç teyzemden feryatlar yükseliyor, bir adam kiliseye giriyor, ardından da büyük silahları olan bir düzine adam geliyor. Hepsi de aileme, nişanlımın ailesine ve bana doğrultmuştu.

"Davetiyemi almadım," diyor adam ve kalbim beklenmedik bir şekilde çarpıyor. Korkulu bir şekilde değil, hayır. Heyecanlı bir şekilde. Çünkü davetsiz misafirin sesi karamel ve brendi kreması gibi, pürüzsüz, karanlık ve tamamen çökmüş, tehlikeli bir vuruşa sahip.

Bu adam rahat bir güç yayıyor. Mavi-siyah bir takım elbise giymiş, kravatı da kış okyanusu renginde. Gıcır gıcır beyaz gömleği kusursuz, sanki gerçekten bir düğün davetlisiymiş gibi.

"Sana bunun sonuçları olacağını söylemiştim Witham." Adam elleri cebinde, koridorda adım adım ilerliyor.

Silahlı bile değil. Daha doğrusu, silahını çekmemiş. Ailemi ve Witham'ları zahmetsizce alt ettiği için buna gerek kalmadı.

ona bakıyorum. Uzun boylu. Belki bir metre altı? Saçları en koyu kahverengi, neredeyse siyah ve sanki geniş omuzları ve belirgin adam elması zaten yokmuş gibi onu daha da erkeksi yapan kasıtlı olarak dikkatsizce bırakılmış kirli sakalı var.

Durup bana bakıyor, soluk mavi gözleri hayalet görmüş gibi kocaman. Uzun bir süre birbirimize baktık.

O an, bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama daha önce hiç hissetmediğim bir tanıma duygusu var. Beni görüyor. Bir gelin değil, bir Maldon prensesi değil. Bir kız kardeş ya da bir kız değil. Yoluna çıkan fena halde güzel bir kız bile değil. Bedenime uzanıyor ve ruhumu avucunda tartıyor.

Benim için de öyle. Nesnel olarak, beni ve bu odadaki herkesi zarif parmaklarının bir hareketiyle öldürebilecek korkunç ve muhteşem bir adam. Ama gözlerinde bir mizah kıvılcımı, gülümsemeye hazır bir ağız ve keskin takım elbisesinin ve kibirli çene çizgisinin altında gizlenen gücünde bir nezaket görebiliyorum.

Nişanlıma kıyasla, o... Şey. Karşılaştırılmaz.

"Özür dilerim," diye başlıyor Witham.

Karşımda duran adamın gözleri buz kesiyor.

"Bethnal." Kardeşimin sesinde bir korku notası var. "Neden buradasın?"

Ohhhh şeker. Londra'daki Bethnal Green'deki gibi mi? Kulağa yapraklı bir cennet gibi geliyor, ancak Bethnal Green Doğu Yakası'nda yer alıyor ve Londra'nın en acımasız bölgesi olarak biliniyor. Bethnal'ın telefon numarasını almaya cesaret edemedim.

Witham yutkunur. "Eminim bir sonuca varabiliriz-"

"Borçlarını ödemiyorsun Witham. Maldonlar bunu biliyor mu?"

En büyük kardeşime baktım, hayır, belli ki öyle bir şey yapmamıştı. "Üç ay, sen bana borçlusun," Bethnal kralı

sanki buranın sahibiymiş gibi kilisenin önünde dolaşmaya devam ediyor. "Çok sabırlı davrandım ve faiz hızla tahakkuk ediyor."

Sunaktan kutsal şarabı alır ve rahip boğuk bir protesto sesi çıkarır. Bethnal burnunu çeker, dudağını buruşturur ve tekrar koyar. Ne demek istediği açıktır. Kutsala saygısızlık etme zahmetine girecek kadar bile iyi değildir.

"Sonra çocukları bulduk." Bethnal'ın ifadesindeki hoşnutsuzluk tiksintiye dönüşür. "Ve düşündüm ki, neden bir

bir adam bugün evleniyorsa
ve borçlarını ödeyememesi?"

Duyulabilir bir nefes alış verişiyle birlikte odadaki hava çekilir.

Başım dönüyor.

Sözleri alçak ve sert. Öfkeli. Ve tek kaçış umudumu elimden aldı.

"Bana borcun var Witham. Ve ödeyeceksin.

Şimdi."

"Yapacağım," diye kekeliyor Witham. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Gelecek hafta."

Soğuk bir sessizlik var ve ben içinde donuyorum. Bethnal, Witham'ın çocuk kaçakçılığıyla çoktan ilgilenmişti, bu yüzden şimdi rapor etmem gereken bir şey yok. Adamlarını göndermek için bir telaş ya da saldırının duyurulmasıyla ilgili bir karışıklık olmayacak. Biz düğüne hazırlanırken her şey bitmişti ve elimde kızgın bir müstakbel kocadan başka bir şey yok.

Fate, bu korkunç bir hata.

Acısını benden çıkaracak.

Bir mafya babasıyla evli olarak kapana kısılmış olmak benim hayatım olmamalıydı. Korku, çürüyen hayallerin pis kokusuyla tenime siniyor.

"Yarın!" Witham yanımda titriyor ve Maldon kralı olduğu için tüm bu pazarlıkları birlikte yaptığı kardeşim Robert'a .

Robert başını sallar. "Yarın sana getiririm."

Son umudum da öldü. Ailemin beni kime verdiklerini gerçekten önemseddiğini düşünmüyordum ama Robert'ın tepkisinin bu olması yine de canımı yakıyor. Beni bir canavarla evlendirdiği artık herkes tarafından bilinse bile anlaşmanın devam etmesini tercih ederdi.

İçgüdüsel olarak Witham'dan uzaklaşmak için küçük bir adım atıyorum. Gürültüsüz bir kaymadan fazlası değil ama Bethnal'ın bakışlarını tekrar üzerime çekiyor. Yüzümü tarıyor, sonra mihraba dikkatini Robert'a çeviriyor.

"Onun bu pislikle evlenmesine izin mi vereceksiniz?" diye sorar.

Robert, "Paranı dokuzdan önce alacaksın," diye cevap verir.

Sözleri omuzlarıma düşüyor, sanki damarlarıma kurşun dökmüş gibi batıyor. Kardeşimin öncelikleri var ve bu ben değilim.

"Hayır." Bethnal gözlerini kısar, ardından silahını çeker ve Witham'ı başından vurur. Bir gümbürtüyle yere düşer.

Geriye doğru sarsılıyorum, pürüzsüz mermere sıçrayan ve beyaz elbisemin üzerine sıçrayan kana dehşetle bakıyorum.

Cemaatten biri çığlık atar ve homurdanmalar olur.

O öldü.

Kocam olması gereken adam şimdi bir ceset.

Kalbim küt küt atıyor. Her şeye rağmen bu evlilikten kurtuldum mu? Ama Tanrım, böyle bir kelime var mı? Ailemin yanına dönmek zorunda kalacağım. Görücü usulü evlilik Robert'ın istediği gibi gerçekleşmediğine göre, Essex Karteli'nin her zamanki bakire açık artırmasını yapmamda ısrar edecek mi? Ve Robert kızacak. Bunu şimdiden çenesinden anlayabiliyorum.

"Borçlarının bir kısmını ödemek için Witham bölgesini alacağım. Geri kalanını telafi etmek için de bunu alacağım," diyor Bethnal silahını kılıfına sokarken.

Neyi? Silah mı?

Bethnal bana yaklaşıp selam veriyor ve bir an için bu kadar olduğunu düşünüyorum. Sonra omzunun üzerinden geçiyorum ve bir çığlık atıyorum. Sırtını itiyorum ve beni taşırken kıvraniyorum ve her hızlı adımda çarpıyorum. Ayaklarımı tekmeliyorum ama gerçekten yüksekteyim ve o beni sıkıca tutuyor. Çok, çok sıkı.

Başımı kaldırıp kardeşlerimin öfkeli yüzlerine ve Bethnal'ın adamlarının düzgünce kiliseden çıkışlarına bakıyorum. Kimse beni kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmıyor.

Bethnal beni benden çalıyor.

Ben evlenmiyorum. Ölümden beter olabilecek bir evlilikten kurtuldum ve bu bir fırsat. Yeni bir hayata kaçmak için bir şans.

Çünkü bana çarptı. Kaçırılıyorum.

"Turner, B planı," diyorum telefondaki emir subayıma. Kiliseden tavsiye edilenden ya da yasal olandan daha hızlı uzaklaşırken esir kızım zırhlı cipte yanıma oturuyor.

Turner renkli bir şekilde küfrediyor.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Maaşına zam alacaksın."

"Bu boktan işi devralmak istemiyorum," diye homurdanıyor Turner. "Düğünü mahvetmeye, Witham'a kime borçlu olduğunu hatırlatmaya ve evlilikle ilgili çok kirli bir şey olmamasını sağlamaya ne oldu?"

Gerçekten ne? Witham'ın gelinini gördüğümde tüm bunlar patladı ve içimdeki bir yaratık çılgına döndü.

O benim. Ne pahasına olursa olsun ona sahip olmalıyım.

"Plan değişti. Bunu kabullenin." Turner yapacak. Bu sabah keşfettiğimiz şey karşısında o da benim kadar dehşete düştü ve Bethnal Green'i devraldığım için beri bana sadık.

Telefonu kapattım ve az önce kaçırdığım kıza baktım. Muhteşem bir kız. Vücudu ince ve beyaz ipek kıvrımlarını sarıyor. Uzun kahverengi saçlarında hafif bir dalga var.

hareket ve hayat. Ama beni açıklayamayacağım bir şekilde büyüleyen onun yüzü. O mükemmel.

Kalp atış hızım düşmüyor. Sikim sertleşti.

Daha önce hiç kimseye böyle cevap vermemiştim. Londra Mafya Sendikası'nın en huysuz ve şiddet yanlısı üyelerinden biriyim ama kadın kaçırmıyorum.

Ve ben de aşık olmam.

Asla, aslında. Bağışıklığım olduğunu ya da aciz olduğumu sanıyordum. "Düğünü basanlar genelde içkiyi içerler. Bunu biliyorsun, değil mi?" diyor, elbisesini dizlerinin üzerinde düzeltiyor ve endişeyle arabanın etrafına bakıyor. Her şey düşünüldüğünde oldukça sakın, ama boynundaki nabız benimki kadar çılgınca atıyor.

Onu orada ısırarak ve kalp atışlarını dudaklarımda hissetmek için aceleci bir arzu duyuyorum. Hayatını dişlerimin arasında tutmak ve onu tamamen tüketmek. Her yerini yalamak ve sonra da sikimi içine gömmek istiyorum.

Onu parçalamamak için tüm gücümü harcıyorum.

Bunun yerine "Teklif edilen en iyi şeyi aldım," diye cevap veriyorum ve bu doğru.

Asla benim olmaması gereken bir şey. Belli ki genç ve masum ve benim Londralı bir mafya babası, onun ise Maldonlu bir mafya prensesi - Londra'ya düzenli olarak sorun çıkaran Essex kartelinin bir parçası - olduğu gerçeğinin yanı sıra bir de yaş farkı var. En azından artık ölmek üzere olan kocası kadar yaşlı olmadığım için kendimi teselli etmek istiyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Onun için çok yaşıyım.

"Mmm." Şüpheyle mırıldanıyor. "Konuşmalar için kalmadığımıza sevindim. Genelde oldukça sıkıcı olurlar ama Witham'inki cinayet olurdu."

Beklenmedik bir kahkaha atıyorum ve yatakta onu gıdıklarken kıkırdamasıyla geleceğimizi görüyorum. Küstah ağzı için onu yere içine sokarak cezalandırma hayali zaten sert olan sikimi daha da sertleştiriyor.

Koyu yeşil gözleri, alacakaranlıkta bir çam ormanının rengi. -Bana doğru parlıyor ve beni içine alıyor. Yemin ederim bakışları o kadar delici ki bu kravatın kaç mal olduğunu söyleyebiliyor ve en yakın on taneye kadar kaç tane gri saçım olduğunu biliyor.

"Gerçi Robert'ın -en büyük ağabeyimin- ben beş yaşındayken anlattığı utanç verici hikâyeleri vardı, belki onlar da benim kaçırılmam kadar eğlenceli olabilirdi."

"Seni herhangi bir utançtan kurtardığıma sevindim," diye cevap veriyorum. Onu da ölümden. Kızımı küçük düşürmek mi? Kesinlikle hayır.

"Teşekkürler. Çok fazla çikolata yediğim için kustuğum zamanı kimse duymayacak. Kıçımın omzunun üzerinden nasıl görüldüğünün dedikodusunu yapmakla meşgul olacaklar."

Göğsümden yükselen hırıltı vahşice. Umarım bakmıyorlardı. O benim.

Bana ters ters bakıyor, ben de kendimi tutuyorum. Birazcık. Muhtemelen hala huysuz, yaşlı bir piç gibi görünüyorum, ki bu gerçeklerden başka bir şey değil.

"Beni neden kaçırdın?" diye soruyor rahatça.

Cevap hem karmaşık hem de basit. Çünkü mecburdum. Çünkü sanırım ona ilk görüşte aşık oldum. Çünkü onu o kilisede bırakmak söz konusu bile olamazdı ve onu benden alabilecek herhangi birinin hayatta kalması düşünülemezdi.

Onun terli, tatmin olmuş ve kollarımda uyuduğu uzun geceler istiyorum ve bizi bu kaçınılmaz sona doğru götürmeyen hiçbir şeyi kabul edemem.

"Adın ne senin?" Onun yerine ben söylüyorum. Saplantımın onunla ilgili her ayrıntıya ihtiyacı var ve bu başlamak için iyi bir yer.

"Willow Maldon."

"Zane Bethnal." İki kelimeyi çok iyi tanıyacak. Biri soyadı olarak -er ya da geç- diğeri de onu bir saat içinde beşinci kez orgazm etmek için yaladığımda merhamet dilemek için kullanacağı isim olarak.

"Kim olduğunuzu biliyorum," diye yanıtlıyor gözlerini devirerek. "Essex'te internet var."

"Ne kadar rahatladım. Onsuz kimseyi tanımak mümkün değil. Kaç yaşındasın?" Şimdi kendime işkence ediyorum.

"Yirmi."

Lanet olsun. O daha bir bebek ve ben ondan tam yirmi iki yaş büyüğüm. Babası olacak kadar yaşlıyım ve genç, tatlı kadınlar daha önce hiç tercihim olmamış olsa da, Willow farklı. Aynı anda hem onu korumak hem de güzel vücudunu pis, ahlaksız şekillerde kullanmak istiyorum, bu da onun zevkten kıvranmasına, inlemesine ve adımı haykırmasına neden oluyor.

Yirmi yaşında.

Ve yine de... Bakışlarımı tekrar üzerinde gezdirip kıvrımlarını inceliyorum. Kendi kararlarını verebilecek yaşta. Ne de olsa evleniyordu. Karşılık vermemi beklerken başını eğişindeki merakı inkar etmek mümkün değil. Karşılık vermiyorum. Onun iki katından daha yaşlı olduğumu kabul etmekten nefret ediyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor sonunda, sanki bir partide tanışmışız gibi hafif bir sohbet tonuyla.

Neredeyse Essex'ten çıktık ve yeşil alanlar vızıldayarak geçiyor. "Suffolk'taki malikanem."

"Sonra ne olacak?"

Hamile kalana kadar sikimde zıplatayım mı? Evleniriz, seni çiğ çiğ sikerim, tekrar tekrar döllerimle doldururum? Sana değer verir, sever ve yatakta kirletir miyim?

Bunu gerçekten planlamamıştım. "Şimdi de rehinen mi oldum?"

"Misafirim," diye düzeltiyorum onu aniden.

Willow'la ne yapacağım? Benim küçük tavşanım. Nasıl hissettiğimi hiç bilmese onun için daha iyi olurdu.

Belki de dediği gibi onu olarak tutabilirim. Belki bu yeterli olur?

"Misafirlerinizi kaçırıp omzunuzda taşımak Londra'da normal mi?"

İç çekiyorum.

"Çünkü ben daha çok kardeşimin Witham bölgesinin parasını ödemesini sağlamak için bir depozitoymuşum gibi geliyor," diye devam ediyor ben yanıt vermeyince.

İşte o zaman anladım ki bu kıza kalbimi vermiş olsam da o beni tanımıyor. Henüz tanımıyor.

"Kardeşinin parasına ihtiyacım yok. Bende çok var."

"Peki neden düğündeydiniz, ödeme talep ediyordunuz?"

Meğer düğünde ruh eşimle tanışarak tüm dünyamı yeniden düzenlemek için bulunuyormuşum.

Ama bunu daha sonra fark ettim. Kendime Witham'ın düğününü mahvetmek ve bedelini ödemesini sağlamak için yaptığımı söyledim ama öyle de değildi. Çünkü yaptıklarını gördükten sonra o bok kafalının yaşamaya devam etmesini kabullenemiyordum.

Acımasızlık konusundaki haklı şöhretime rağmen, beni onun düğününe getiren, Londra Mafya Birliği ile çalışmaya iten ve hatta onların saçma "matematik" oyunlarını oynamama neden olan şey, uygunsuz bir adalet duygusuydu. Burada olmak için Londra Mafya Birliği'nin acil toplantısından çıktım. Kuşkusuz, muhtemelen yine de ayrılırdım, çünkü bir mafya patronunun karısını gerçeklerden korumak için Sendika'yı bir matematik kulübü gibi göstermek gibi aptalca bir şeyi neden yaptığını şimdi anlasam da, öldürme konusunda zihinsel aritmetik ve hesap tablolarından daha iyiyim.

"Masumların incitilmesinden hoşlanmıyorum," diyorum sonunda.

Bakım sistemindeki bir çocuk olarak bunu çok fazla gördüm. Şanslıydım ki Bethnal'ın kralı beni fark etti ve yanına aldı. Ama diğer pek çokları için durum böyle değildi.

"Yine ilginç bir mantık, Bethnal. Düğünümü mahvetmek bana zarar vermiyor mu?"

"Bunu yapmakla kıyaslanamaz."

"Eve dönene kadar," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Bunu kabul etmemek daha iyi, çünkü gitmesine izin verecek miyim? Bırakabileceğimi sanmıyorum.

"Hafta içi bir sabah genellikle ne yapıyor olurdunuz?" Onun yerine ben sorarım.

"Okumak." Omuz silkiyor. "Ailemden dolayı pek fazla seçeneğim yok," diye savunmacı bir tavırla ekliyor.

"En sevdiğin kitap hangisi?" Willow hakkında her şeyi bilmem gerekiyor ve burası başlamak için iyi bir yer: sevdiği bir hobiyile.

"Çok sevdiğim bir mafya hikayesi var. Kadın kahraman bir düşman tarafından kaçırılıyor ve sonra düşman onu serbest bırakıyor." Bakışları pencereye sabitlenmiş, dışarıyı seyrediyor.

"Kulağa pek heyecan verici gelmiyor."

Willow kaşlarını kaldırır. "Herkes için harika bir son."

Hikayemiz için istediğim son bu değil.

"Ben pek okuyan biri değilim. Bunu atlayabilirim. Tabii sesli değilse?" Ne cevap vereceğini görmek için onu ciddiye alıyorum.

"Bu bir canlı aksiyon filmi," diyor alaycı bir tavırla. "Çok gerçekçi özel efektlerle tamamlanmış."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Gerçekçi ha. Kızın kendisini esir alan kişiye aşık olduğu ve adamın onu defalarca boşalttığı, ta ki kız çok iyi olduğu için durması için yalvarana kadar?"

"Hayır. O kısım ."

"Düzenlendi. Ne yazık. O zaman kitapta vardı." Tanrım, bu çok eğlenceli. Bir kadının arkadaşlığından hiç bu kadar keyif almamıştım. "Her zaman kitabın filmde daha iyi olduğunu söylerler. Bu da bunu kanıtlıyor."

Belki farklılıklarımıza rağmen bu işi ...

Kapıdan geçip arazime döndüğümüzde ve ormanlık alandan geçip eve giden kıvrımlı yol boyunca ilerlediğimizde biraz rahatlıyorum. Bazı ortak noktalar bulduk -o kitapları seviyor ve ben de onu memnun edecek her şeyi denemeye hazırım- ve benim bölgemde güvendeyiz.

"Biliyor musun," diye devam ediyor düşünceli bir şekilde, çirkin fildişi beyaz ayakkabısıyla oynarken. "Pastayı dört gözle bekliyordum."

"Pasta sever misin?"

Pencereden dışarı bakıyor ve ayakkabıları kaydırarak çıkarıyor, mükemmel küçük ayakları ortaya çıkıyor. Rahatladığını görmek güzel ve onu kiliseden taşıdığımı memnunum çünkü işkence aletlerine benziyorlar. Belki onları Turner'a ödünç verir.

"Kim kek sevmez ki?" diye yanıtlıyor.

"İster alırım ister almam." Onu yemeyi tercih ederim. "Sana biraz daha kek getireyim."

"Ah, teşekkürler." Gözlerimin içine bakıyor ve hafif gevezeliğin ardında tanımlayamadığım başka bir şey var. "Lemon drizzle benim favorim."

"Şefi çağıracağım-"

Kolu tutuyor, kapıyı iterek açıyor ve ben ne yaptığını anlayıp onu yakalayana kadar hareket halindeki arabadan dışarı fırlıyor. Çimenli bankta yuvarlanırken içimi korku kaplıyor.

Kahretsin. Ya yaralıysa?

"Dur!" Bağırıyorum ve yumruğumu şoförle aramdaki karartılmış cama vuruyorum.

Gıcırdayarak durmamız beni öne doğru itti ve peşinden arabadan dışarı fırladım, ormana doğru koşarken arkasından akan beyaz elbisesini görecektik kadar hızlıydım. Ayağı takılmasın kaldırmış ve narin ayak bileklerine gözüm takılıyor.

Kalbim panik için değil, yaşam için çarpıyor. O iyi ve onu zarar görmemiş olarak görmekten duyduğum rahatlama o kadar yoğun ki, sanki biri bir çekimde zamanı geri sarmış gibi.

Peşinden bakıyorum. Benim küçük tavşanım koşabilir. Kaçmaya çalışıyor. Zeki ve lanet olsun, çok cesur. Güzel ambalajı kadar buna da hayranım.

Ona daha da mı aşık oldum? Adamlarım onun düğününü mahvetmek için tepeden tırnağa silahlı bir şekilde içeri girdiğinde ve değersiz nişanlısı vurulduğunda kilisedeki o asalet

onun yanında. Mizahı ve korkusuzluğu. Olağanüstü biri.

Gitmesine izin vermeliyim. Bu, onun için çok yaşlı olduğuma ve onun da benim için çok iyi olduğuna dair tüm o güzel düşüncelerle tutarlı olurdu. Ama ideallerim onun yokluğunun gerçekliğinde yok oldu. Birkaç saniye sonra bile, cam bir kavanozun içinde olmanın boş hissinin tekrar indiğini hissedebiliyorum.

Onu bulmak için kırk iki yıl bekledim. Ondan asla vazgeçmeyeceğim.

Kovalamak mı
istiyor? Ben onu
yakalarım.

WILLOW

Aptal ayakkabılarıma ve çıplak ayak zorunluluğuma lanet ederek ormanda . Neden düğünde topuklu giymek zorundaydım ki?

En azından beni kaçırın adamdan koşarak uzaklaşırken yapraklar derin ve yastık gibi. Bir elimle elbisemin kuyruğunu tutuyorum ve saçlarım omuzlarımın üzerinden savrulup arkamda sürükleniyor, hava enseme okşuyor. Güneş ağaçların arasından süzülüyor. Hava karanlık bile değil. Kaçışımın sürprizinden başka bir avantajım yok.

Ama bu benim tek şansım ve bunu kullanacağım.

Koşuyorum, bacaklarımı istediklerinden daha hızlı hareket etmeye zorluyorum, kaslarım şimdiden yanıyor. Lanet olası kardiyo. Ağzım açık bir şekilde nefes alıyorum ve tek bir odakla koşuyorum: özgürlük.

Witham'dan kaçma planı işe yaramış olabilir, ama Bethnal? Londralı bir mafya patronu mu? Bu tamamen farklı, daha tehlikeli bir şey.

Ayrıca, ben sadece bir kıyım. Zane Bethnal gibi birinin işine yaramam.

Kovalayacağını bile sanmıyorum-

"Senin için geliyorum, küçük tavşan." Zane'in sesi ormanda yankılanıyor ve sanki her yerdeymiş gibi görünüyor. Güneşli güne rağmen ürkütücü.

Bacaklarım kalbimden gelen korkuyu yönlendirirken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Tekrar kapana kısılamam. Ağaçların arasında dolanarak yardım edebilecek bir şeyler arıyorum. Bir ağaca tırmanabilir miyim? Hayır. Yakınlarda yardım isteyebileceğim bir ev var mı? Yok.

Daha önce çıkmadığıma lanet ediyorum ama bu küçük, virajlı yol, arabanın ilk kez bunu yapmaya cesaret edecek kadar yavaşladığı yerd.

Daha hızlı. Mafya babasından daha hızlı ve daha zeki olmalıyım.

Vücudum buna alışık değil ve her parçası durmam için çığlık atıyor. Acıyor. Bacaklarım, ayaklarım, ciğerlerim, kalbim.

Hain zihnim bile, Zane Bethnal gibi seksi bir adamdan uzaklaşmak için neden bu kadar çaba sarf edeyim diye fısıldıyor. Nafile. O senden daha uzun ve daha güçlü. Senin iki adımına karşılık o bir adım atabilir. Eğer isterse seni yakalar.

Hayır.

Devam etmek zorundayım. Bir kez olsun şansım var. Sürpriz yapma şansım var.

Bildiğim tek şey kısıtlanmak ve istediklerimin önemli olmadığına söylenmesi. Fikir beyan etmeye çalıştığımda azarlandım ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığım için cezalandırıldım. Ailemdeki herkes bir dükkânda çalışmanın Maldon'a yakışmayacağını düşünüyor. Beni orada aramayı asla düşünmeyecekler, Bethnal'dan kaçabilirsem, gizli bir hesapta tuttuğum parayla yeni bir hayat kurabilirim.

ağır ve kararlı ayak geliyor.

Oh şekerim. Ağaçların arasında yılan gibi kıvrılıyorum ve ayaklarımdan gelen acı sinirlerimi zıplatıyor. Bilinmeyen güvenli bir yere ulaşmaya çalışırken kollarım pompalanıyor ve bacaklarım jöle gibi oluyor.

Ağaçlar sonsuzdur.

Ve işte o zaman onun nefes alışını duyuyorum, neredeyse benim sert nefes alışım ve kalbimin çarpması kadar gürültülü.

Beni gerçekten kovalıyor. Ciddiymiş gibi.

"Yardım edin!" Kelimeyi ormana doğru bağıyorum ve paniğim onu bir çılgılık haline getiriyor. "İmdat!"

Bir hayvan çalılıklara doğru sığıyor ve sonra sadece sarı güneş ışığı, yukarıdaki gölgeliklerin yeşili, pürüzsüz ağaç gövdeleri ve sonsuz yaprak çıtırtıları arasında yolum kalıyor. Toprak yükselmeye başladı ve uzuvlarım yorulmaya başladı. Göğsüm yanıyor. Her şeye rağmen yavaşlıyorum.

Ya beni yakalarsa, ne yapar...?

Arabada söylediklerini yerine getirecek. Pasta ve esirini, durması için yalvarana kadar boşaltacak çünkü bu çok iyi. Ve sonra daha kötü bir düşünce bileğimi yakalıyor, beni bir top ve zincir gibi sürüklüyor.

Ya beni yakalayamazsa?

Ya onun ne kadar pis, korkunç ve çok ama çok ateşli olduğunu asla öğrenemezsem?

Beni yakalamasını ve bana bir şeyler yapmasını istiyorum ama yapmamalıyım.

"Burada başka kimse yok tavşancık," diye homurdanıyor ve bu bir haykırış bile değil. "Kaçış yok."

Onun ne kadar yakın olduğunu ve bizim ne kadar yalnız olduğumuzu görünce hıçkırıklara boğuluyorum.

Kilometrelerce boş ormanlık alan var. Dışarı çıkabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. O iri yarı, güçlü, kaslı bir kral ve ben de yeterince egzersiz yapmayan yirmi yaşında bir kızım.

Nafile bir hız patlaması yaparak bedenimi acı verici sınırlara kadar zorluyorum.

Üst kolumdan tutup beni döndürerek bir ağaca doğru iterken sarsılıyorum. Sırtım ağacın gövdesine çarptığında bir "oof" sesi çıkarıyorum ama canımı acıtacak kadar değil. Ya da belki de acıtıyor ama boğazımda yükselen dehşeti hissedemiyorum.

Ellerimi kaldırarak içgüdüsel olarak yüzüne vurmaya çalışıyorum. Gözlerine. Tırmalamak, pençelemek ve tekrar kaçmak için ama o çok hızlı. Önce bir bileğimi, sonra da diğerini cezalandırıcı bir şekilde kavıyor ve başımın üzerine kaldırıyor.

Ağır nefes alıyor ama hızlı değil ve buz mavisi gözleri beni delip geçiyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum -ki boyu çok uzun olduğu için bakıyorum- kabaran göğsümde bir duygu karmaşası var ve hayatım boyunca suyun altındaymışım gibi oksijen çekerken uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz.

Hareket etmiyor, beni sabit tutuyor ve hiçbir şey söylemiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ağlayayım mı? Kasıklarına diz mi atayım? Yapacağım her saldırıyı önceden sezeceğini hissediyorum.

En kötüsü de ne? Ben kıpkırmızı, lekeli, terden sıırılsıklam olmuşken onun saçının telinin bile yerinde olmadığından eminim. Son derece yakışıklı ve takım elbiseyle beni kovaladı. Ceketini ve kravatını atmış, üst düğmesini çözmüş ama gömleği pantolonunun içine düzgünce sokulmuş ve nefes bile almıyor.

Nefes alışım düzeldikçe aramızdaki gerilim artıyor ama Robert'ın yapacağı gibi bana vurmuyor ya da annem gibi azarlamıyor.

Sessizlik gerginliğimi ortaya çıkarıyor ve titremeye başlıyorum.

Yere bakıp yüzümü kaçınılmaz darbeden korumam gerekiyor ama aptalca bunu yapmıyorum, yıllardır hissetmediğim bir ateşle doluyorum.

"Bitir artık şu işi!" Bağıriyorum, hayal kırıklığı ve korku kabarıyor.

"Ne?" diye soruyor, sakın ve tehlikeli. "Neyi halledeceğiz?"

"Ne yapacaksan yap," diye cevap veriyorum somurtarak. Onu durduramıyorum.

"Seni asla incitmeyeceğim, Willow." Sesi yumuşar. "Ve bunu yapanı öldürürüm. Sana dokunan herkesin kemiklerini kıracağım."

Bu ifade nefesimi kesiyor.

Ona güvenmek için bir sebep yok. Doğru hissettirmesi dışında.

"Siktir." Bileklerimi sıkıca kavradı. "Bir daha benden kaçma, küçük tavşanım."

Vücudum dokunduğumuz her yerde karıncalanırken bile dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ama herhangi bir söz vermiyorum.

Elini yüzüme götürüyor, irkiliyorum ama fazla uzaklaşmıyorum.

"Willow." Parmaklarının ucu yanağıma dokunurken bir yaz meltemi kadar yumuşak. "Bunu sana kim yaptı?"

Oflayarak başımı sallıyorum. O biliyor. Bu çok açık. Kadına yönelik şiddet Essex mafyasının bir parçası, bunu biliyor olmalı. Ben çocukken, "arsız" olduğum için kulağıma sıradan kelepçeler takarlardı. Ama yaşımla ilerledikçe arttı. Tabii ki arttı.

Her yerde öyle değil mi?

Maldon'a geri dönemem.

Başparmağını çenemin altından geçiriyor ve gözlerine bakmaktan başka çarem kalmayana kadar yüzümü yukarı kaldırıyor. Bir alev in merkezindeki renkler, en soluk mavi.

İçimden bir titreme geçiyor ve kızarıyorum.

Zane'in yanında kendimi güvende hissediyorum ve güvenle onun bana sarılmasının birleşimi tahmin etmediğim bir etki yaratıyor.

Bu adamda bir şeyler var ve ben neden kaçmak istediğimi hatırlamakta zorlanıyorum. Neden korkmam gerektiğini. Çünkü onun sıcak bakışları altında eriyorum. Ağzım daha fazla hava almak için açılıyor, ama koştuktan sonra nefessiz kaldığımdan değil. Hayır. Bu saf bir uyarılma, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kalçalarım istemsizce hareket ediyor, sürtünme arıyor ve ereksiyonu karnıma baskı yapıyor.

Gözleri kısılıyor ve ben donup kalıyorum.

Kovalamacamız ve bana sarılırkenki yakınlığımız onu tahrik ediyordu... Ben de öyle.

"Beni neden kiliseden aldınız? Bunu neden yapıyorsun?"
Dönüp duran soruyu soruyorum

ve biz arabadayken bundan kaçındı. Ses tonum nefes nefese, çelişkimi açığa vuruyor. Zane'in bana sarılmasından hoşlanmamalıyım, ama anlayamadığım ya da inkar edemediğim bir şekilde doğru hissettiriyor. Sanki tüm yıldızlar aynı hizaya gelmiş gibi.

"Bilmiyor musun?" diye cevap veriyor, sesinde bir gerginlik var.

Hayal kırıklığı demeye dilim varmıyor ama kalbim sıkışıyor. Tabii ki. Seks, para, güç. Bu sebeplerden biri.

Para ya da güç pek mantıklı gelmiyor. Witham bölgesini kendine alarak kazandı. Kuşkusuz, henüz hiçbir Londra Mafya Patronu Essex Karteline girmeyi başaramadı. Londralı bir mafya babası ile Braintree'nin kızı arasında bir evlilik var ama bu biraz karışık, belki Bethnal da evlenirse kendisine yardımcı olabileceğini düşünüyordur?

Bu konuda hayal kırıklığına uğrayacaktır. Maldon'da hiç nüfuzum yok.

"Biliyorsun," diyor usulca. "Bunu yüzünde görebiliyorum. kaderimizde var."

Göz kırptım. Onu yanlış duymuş olmalıyım.

Parmaklarını boğazımda gezdirerek onun merhametine ne kadar muhtaç olduğumu vurguluyor ama bakışları ağzıma doğru kayarken yüzündeki aç ifadeyi görmemek mümkün değil. "Sen de hissediyorsun. Sen benimsin, küçük tavşanım."

Bu his böyle şey mi? Kaderimizde mi var?

Alay etmek istiyorum. Ama ben masum, kapana kısılmış bir mafya prensesiyim. Bir erkekle birlikte olmak hakkında en ufak bir fikrim yok. Hiç kimseye Zane'e verdiğim tepkiyi vermedim ama kıyaslayacak pek bir şeyim de yok. Belki de damarlarımdaki bu köpürme normaldir?

"Nereden biliyorsun?" Sesim şaşkındı ve hiç de niyet ettiğim gibi meydan okuyucu değildi.

"Ben kırk iki yaşında bir mafya babasıyım," diyor, ağzının köşesini alaycı bir şekilde kaldırarak, nabzımı hızlandırıyor.

Aman Tanrım. Benden daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm ve haklıydım.

Benim yaşımın iki katından fazla. Bu iğrenç.

Ve klitorisimi zonklatıyor.

"Bethnal mafyasını yönettiğim on yılı aşkın süre boyunca geliştirdiğim içgüdülerim var." Eli köprücük kemiklerimin üzerine geliyor, bir yaka kadar hafif ve bağlayıcı. "Zor seçimler ve ölüm kalım kararları. İçgüdülerime güvenirim. Ve kalbime."

Anladığım kadarıyla delice. Kalbim de aynı şeyi söylüyor -O benim, ben de onun. Her nasılsa, bu duygu aileme güvenmemenin verdiği dersler kadar derin.

Eğiliyor, ben ona bakmaya çalışırken şaşı olana kadar ağzını indiriyor. Nefesi ılık.

"Hayır de, küçük tavşancık. Seni öpmemi istemediğini söyle.

Sen de böyle hissetmediğini söyle."

O kadar yakın ki. Dudaklarım karıncalanıyor ve kalbim hızla çarpıyor ama hayır diyemiyorum. Diyemiyorum.

Başparmağı sıkışmış elimin arkasını okşuyor.

"Gerçekten benden kaçmak mı istedin?" Sesinin alçak gürültüsü, hayatım boyunca söylediğim, Maldon'daki her şeyle zaman uyumsuzluğu olan bir şarkının armonisi gibi. Akortsuz olduğumu sanıyordum. Ama değilmiş. Sadece yanımda doğru kişi yoktu.

Ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi. İlk öpücüğüm.

Öpücüğü nazıkçe tutuyorum, iğrenç arzularımı geri çekiyorum. Bu kızla ziyafet çekmem gerekiyor, ama bunun yerine ona tüylü öpücükler ve kaymalar veriyorum. Ne istediğimi her seferinde bir parça açığa çıkarıyorum. Dudaklarında nefesimi kullanarak, bastırarak ve sürükleyerek onu tutkuya ikna ediyorum, akıp giden her anla biraz daha fazlasını ortaya çıkarıyorum. Bana mükemmel bir şekilde karşılık veriyor, içime doğru eğiliyor ve yumuşak dudaklarını küçük bir iniltiyle ayırıyor.

Bileklerini tutmaya devam ediyorum, sadece onu bu tatlı öpücüğü almaya zorlamak için değil, aynı zamanda onu esir tutmak sikimi daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sertleştirdiği için. Varlığından haberdar olmadığım vahşi bir yanım onu kapana kısırmaktan ve arzularını beslemekten zevk alıyor.

Ve eğer ellerimdeyse ve şehvetten aklını kaçırmışsa, kaçamaz.

Çenesini kavrayarak, daha kolay erişebilmem için başını eğiyorum. Dilimi ağzının içine kaydırıyorum ve keşfederken ve alay ederken onun uyarılma miyavlamasını yutuyorum. Bu öpücüğün önemsiz hissettirmesi gerekirdi ama okyanusun kıyıya vurması gibi. Bu sadece bir öpücük, ama vücudum bunu takdir etmiyor ve daha önce yaşadığım her şeyden daha güçlü. Islaklık

Kız arkadaşına doğru kayarken aletimin kaskı boyunca kayıyor. Ön sperm sızdırıyorum.

Tamamen kimya. Ve bana karşı hareketlerine bakılırsa onun için de aynı şey geçerli. Bana tahrik olduğunu nasıl gösterdiğinin farkında olduğundan şüpheliyim. Nefesindeki kesilmeler, beni öpme şekli, istemsiz titremeler.

Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum ve boynuna doğru iniyorum. Çok lezzetli, dilimde tatlı ve tuzlu. Onun her yerini keşfetmek istiyorum. Beynim tamamen devre dışı kaldı ve fiziksel içgüdülerim kontrolü ele aldı.

"Siktir, seni seviyorum," diye mırıldanıyorum kısık sesle. Kaskatı kesildi.

İçimden küfrederek başımı kaldırıyorum. Dudakları öpüşmemizden dolayı pembe ve parlak, ama kaşlarının arasında bir tutam var ve artık yumuşak ve esnek değil. Onu korkuttum mu? Bunu söylemek istememiştim ama doğru geliyor. Ve bazen tek yol ileri gitmektir.

"Bu doğru." Geri almayacağım.

"Beni sevemezsin," diye alay ediyor ama sesindeki titreme farklı bir hikâye anlatıyor. "Benimle daha yeni tanıştın."

"Yapabilirim. Yapabilirim." Koyu yeşil gözlerine bakıyorum ve bunu kabul etmesini istiyorum. "Seni gördüğüm an anladım. Sen benim ruh eşimsin." Buna daha önce hiç inanmamıştım ama daha önce hiç aşık da olmamıştım. Her yönden yeni deneyimler. "Seni seviyorum."

Elimi kolundan yukarı kaydırıyorum, bileklerini tutturduğum yere ulaşana kadar narin tenini okşuyorum. Sonra parmaklarımızı kenetliyorum ve ellerimizi indiriyorum. Vücudumu öne doğru bastırarak onu yerimde tutuyorum, cüssem ve sert ağaç gövdesi arasında sıkışıp kalıyor.

Sanki inanmak istiyormuş gibi rahatladı.

"Evlen benimle." O hıyar Witham'la evlenecekti. Bu da farklı değil, sadece birlikte delicesine mutlu olacağız ve ona bir prenses gibi davranacağım. Hayır, o benim kraliçem olacak.

İnançsızlıkla gözlerini kırptırıyor. "Neden?"

"Çünkü seni seviyorum," diye tekrarlıyorum sabırla.

"Şimdi de böyle mi düşünüyorsun?" Başını şüpheyle sallayarak bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Fikrini değiştireceksin."

"Hayır, yapmayacağım." Bu his ayaklarımın altındaki zemin kadar sağlam. "Benim için o sensin. Bana henüz inanmadığını anlıyorum." Hoşuma gitmese de. "Daha fazla zamana ihtiyacın var."

"Delirdiğinin farkına varman için bir saniye durman gerek." Bana dönüp bakıyor ama sözlerine rağmen parmak uçlarıyla eklemlerimi kavlıyor, tırnaklarını geçiriyor.

"Seni sevmekten vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Küçük tavşancık, aşk öyle bir şey değildir. Kapatabileceğin bir şey değil. Bir saat, bir hafta, bir ay, bir yıl sonra da aynı hissedeceğim. Bir on yıl, bir milenyum. Seni her zaman seveceğim."

"Bu konuda çok şey bildiğine göre, daha önce de aşık olmuşsundur." Ağzı buruştu.

İlginç. Kıskanıyor mu? Benim tatlı kızım. Kıskanacak bir şeyi yok.

"Düşündüğün gibi değil, hayır. Romantik olarak değil." Bu onu bir parça sakinleştirir. "Ama aşka tanık oldum. İnsanları nasıl mahvettiğini gördüm."

Ve şimdiye kadar, bir insanın neden bir başkasını kendisinden daha fazla önemseydiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun aptalca olduğunu düşünüyordum. Her pürüzlü kenarınıza uyan ve onu yumuşatan kadını bulduğunuzda, eve dönme hissinin geri dönmeyi imkansız hale getireceğini fark etmemiştim.

Willow'un beni terk etmesine, parçalanmış ruhumdan vazgeçmekten daha fazla izin veremezdim.

"Bu kalıcı bir iz. Fikrinizi değiştiremezsiniz çünkü bu kalbinizden gelmiyor. Ama sevdikleri için ölen insanlar gördüm ve hiç anlamadım. Şimdiye kadar, çünkü ihtiyacın olan şey bu olsaydı, senin için hayatımı feda ederdim."

Kulağa abartılı geliyor ama kuantum fiziği de saçma ve gerçek.

"Seni istiyorum. Neye izin verirsen, ona sahip olacağım. Yine de her zaman daha fazlasını arzulayacağım."

Alnımızı birbirine değdiriyorum ve ellerini sıkıca kavrayıp onu içime çekiyorum. Bu basit bir şey ama yine bir ilk. Bu kız benim için hepsi. Her ilk duygu, kaçırdığımı fark etmediğim tüm hassas anlar.

"Bu delilik," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine, ama benim ellerimi tuttuğu kadar o da benim ellerimi tutuyor. "Ben senin düşmanın, Essex Karteli'nin kralının kız kardeşiyim. Bunu gerçekten istemiyorsun. Bırak beni gideyim. Az önce söylediklerine inanmıyorsun."

Ouch.

Açıkça bir "Hayır" çıkmasını önlemek için dişlerimi sıktım ve düşündüm. Kaçtı ama onu öptüğümde karşılık verdi.

Korkuyor. Kontrolden çıktı. Bu sabah şimdiye kadar gelin oldu, damadının gözleri önünde ölmesini izledi, alenen kaçırıldı, kendini hareket halindeki bir arabadan attı ve kovalandı. Ayakkabısız.

O çıplak ayaklarla daha sonra ilgilenmek için aklıma bir not alıyorum.

Sonra onun iki katı yaşındaki saplantılı bir adam onu sevdiğini açıkladı. Sanırım o da aynı şeyi hissediyor.

İç çekiyorum ve yüzüne bakıyorum.

Benim uçarı küçük tavşanımın temkinli olması mantıksız değil. Bunu kabullenmek çok zor.

Belki de sadece daha fazla zamana ve seçim yanılsamasına ihtiyacı vardır.

"Mesele şu ki, sen benim ödememsin, Willow." Sarkıyor.

"Mülkiyet kalıcıdır, ancak başka varlıkları kabul etmeye ikna olabilirim..." Hayal etmesi için onu yalnız bırakıyorum.

"Hiçbir şeyim yok," diyor sefilce. Tek kaşımı kaldırıyorum.

Ofluyor. "Gerçekten, üzerimde kan lekeli bir elbise var."

"Lekeler için üzgünüm, ama tekrar giyecek değildin ki" diye alaycı bir şekilde belirtiyorum.

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Sanırım hayır. Bak, biraz para biriktirdim," diye aceleyle itiraf ediyor. "Onu sana vereceğim. Ama lütfen, hepsini değil. Kaçmak için yeterince paraya ihtiyacım olacak."

"Mali durumunuz benim için güvende. Hayal edebileceğinizden çok daha fazla gelirim var."

"Çalışabilirim. Ben çalışkan biriyim" diye ekliyor, sanki beni duymamış gibi.

"Eminim öylesinizdir, ama benimle olduğunuz sürece buna gerek kalmayacak. Zaten çok sayıda çalışanım var. Eşsiz lezzetlerle ."

Daha az dikkatli bir adam bakışlarının dalıp dalıp gittiğini fark etmeyebilirdi. Uzun saniyeler boyunca dudaklarına baktıktan sonra, tıraş olduğum saatler içinde koyu bir kirli sakal gölgesinin oluştuğu çeneme baktı. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığına rağmen gözbebekleri büyüyor, irileşiyor ve kararıyor.

"Sana başka bir şey verebilirim," diyor nefes nefese, sonra gözlerimle buluşuyor ve yanakları pembeleşiyor.

"Ne önerirsiniz?" Bu bir baştan çıkarma.

"Bilmiyorum."

"Yalancı," diye karşılık veriyorum
usulca. "Biliyorsun." "Sadece kendim
varım."

Ve çok güzel bir benlik. O her şeydir.

"Ve çok fazla deneyimim yok," diye ekliyor aceleyle. "Ne kadar?" Talep ediyorum, kalbim bir kez daha çarpıyor
tekrar. Onun her şeyine sahip çıkabilir miyim? Onu tamamen
benim yapabilir miyim? "Bu benim ilk öpücüğümdü," diye
sefilce itiraf ediyor.

"Oh, küçük tavşancık. Ve onu senden çaldım." Neşemin
yüzüme bir gülümseme yaymasına engel olamıyorum. "Başka
ne var?"

"I..." Öfkeyle kızarıyor ve hareket etmesini daha iyi
engellemek için ayaklarımı kaydırıyorum. Sonra ellerini
bırakıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Elleri omuzlarıma
doğru çırpınıyor.

Başparmağımla sıcak teninin üzerindeki ipeği okşarken, yeterince beklediğime karar veriyorum.

"Senden tek bir şey istiyorum." Her şeyi istiyorum ama bununla başlayalım.

"Ve sonra bu ödemeyi kabul edip gitmeme izin mi vereceksiniz?"

Tıraş bıçağı yutuyorum. Bunu gerçekten kabul edebilir miyim? Ben genelde sözünü tutan bir adamımdır.

"Evet." Bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emin olsam da, bu kelimenin kan ve acısı beni boğmakla tehdit ediyor. "Borcunu yerine getirdikten sonra gitmek istersen, ben..." Seni takip edip hayatımızın sonuna kadar koruyacağım. "...Seni kendim güvenli bir yere götüreceğim."

Onu serbest bıraktığımı ve ona uzaktan bakacağımı düşünür ve bu da aynı anlama gelir.

"Tamam." Başını sallıyor, gururlu bir yaratık, bunun bir pazarlık olduğunu hayal etmekten hoşlanıyor. "Dinliyorum."

"Tecrübesiz olduğunu . Bütün ilklerini istiyorum."

Sadece öpücüğünü değil. Onun mükemmel vücudundan zevk alan ve onu kullanan ilk ve tek erkek olmak istiyorum.

Küçük bir inilti çıkarıyor.

"Hepsi bir anda olmaz," diye kabul ediyorum. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin."

Ama hayal kurmamalı. O benim. Ve eğer birlikte olmanın tüm yollarını keşfetmemiz sonsuza dek sürerse? Evet. Bu benim için bir sorun değil.

Dudağını ısırarak Willow, nefes alış verişinin hızlandığının farkında değil gibi görünerek parmaklarını omuzlarıma gömüyor.

"Ve işimiz bitene kadar misafirim olarak benimle kalacaksın."

Bu, birbirimiz için yaratıldığımızı anlamasına yetecek kadar uzun bir süre olmalı. Ve benim de onun tam olarak ne istediğini öğrenip ayarlamam için. Onun hakkında her şeyi bilmeliyim. Onu şımartmak ve onunla ilgilenmek istiyorum ve bunun için birlikte zaman geçirmeliyiz ki onun en içten arzularını anlayabileyim.

"Tüm ilklerim, ama ne zaman olduğunu söyleyebilirim," diye kontrol ediyor.

Başımı salladım. "Ama borcunu ödeyene kadar benimle kalacaksın, küçük tavşanım."

"Tamam." Dudaklarını endişeyle yalıyor ama gözlerinde bir heyecan kıvılcımı parlıyor. O zaman onun benden etkilendiği gibi benim de ondan etkilenme sıram geliyor. "İkinci kez olmayacak, değil mi?"

"Anlaştık." Hayal gücüm son derece canlıdır. Bir ömür boyu ilkleri başarabileceğimize eminim. İstemediğimiz sürece.

Ama lanet olsun, onun ilk öpücüğünü çoktan aldım.

"Bunun dışında," diye gürlüyorum. Bunu yapmamalıyım. Anlaşmayı daha yeni yapmıştık.

"Evet mi?" Ve onun sözü bir sorudan daha fazlasıdır. Bu bir güven ve anlaşma.

Ve ben bir mafya patronuyum, uysal bir iş adamı değil. Ona ihtiyacım var. Şimdi.

"Siktir et."

WILLOW

Bu sefer öpücüğü derin ve cezalandırıcı. Yasak bir ikinci öpücük, diye kabul ediyor zihnim, ama farklı hissettiriyor, kendi başına bir ilk. Yoğun ve tutkulu. Beni sahipleniyor. Kollarım kendiliğinden kalkıyor ve onun siyah saçlarına doğru kayıyor. Şaşırtıcı derecede yumuşak ve kirli sakallarının sertliğiyle tam bir tezat oluşturuyor.

Bütün ilklerimi.

Bunu kabul etmek düşüncesizceydi ama söylediği anda, bu ilkleri Zane'den başkasına vermeyi hayal edemiyordum.

Kendime başka seçeneğim olmadığını söylüyorum. Bu mantıklı. Kabul etmek zorundaydım çünkü uzun boylu, esmer, yakışıklı mafya babası beni umutsuzca birinin kurtarmasını istediğim bir düğünden çaldı ve beni esir aldı.

Tek sebebi bu.

Bal, konyak ve günah gibi bir sesle beni sevdiğini söyledi.

Ereksiyonu neredeyse acı verici bir şekilde karnıma saplanıyor. Beni istiyor. Beni aldı ve kovaladı. Hayatımda ilk kez, raftan bir kitap gibi kendim için seçildim. Para ya da güç için değil, bu sabah evlenmem gereken adam gibi.

Avuçlarını yanlarımda gezdiriyor, ben de onu onun bana verdiği kadar tutkuyla öperken inliyor. Ben de karşılık olarak köpürüyorum. Şimdiye kadar hikâyemin okunmamış sayfalarında kalmış ihtiyaçlarımla yaşıyorum. Bacaklarımla arası sıcak, kaygan ve ağrıyor. Meme uçları dışarı fırlıyor ve Zane'e yaklaştıkça çok hassaslaşıyorlar.

Dizlerimi kendi dizleriyle ayırıyor ve kalçası cinsel organıma sürtünürken inliyorum.

Tanrım, hiç böyle hissetmemiştim. Patlamaya hazırım.

Öpüşmemizi kesiyor, nefes nefese, nefesi dudaklarımda sıcak.

"Kahretsin, böyle olsun istememişim..." Ama sonra ağzı yine benimkinin üzerinde, talepkâr ve tutkulu, elleri vücudumda dolaşıyor. Ona yapıştım.

Herhangi bir erkekle de aynı olur muydu? Bir domates kadar cinsel tecrübem var ama nedense hiç sanmıyorum. Bu özel hissettiriyor.

"Bana karşı kıvranıyorsun, Willow." Çenemin üzerinden öpmeye başlarken yanağımı sıyrıyor, sonra boynuma geçiyor ve ben... Ben... Beni oradan öptüğünde beynim parçalanıyor. "Ne istiyorsun?"

Söyleyemem. Ben sadece şekeri yüksek, hormonlu bir jöleyim. Ellerimi yanlarında gezdiriyorum, benden ne kadar farklı olduğunu hissettiğimde içimden bir arzu miyavlaması kaçıyor. Kaslı, güçlü ve kocaman.

Daha fazlasını istiyorum ama isteyemiyorum.

İstememeliyim. "Willow," diyor kabaca, beline ulaştığımda.

Geriye doğru kayıyor ve ben de bundan faydalaniyorum, uyarısını görmezden geliyorum ve sonra oh... Bu onun ereksiyonu. Elim üstünü kapatırken ikimizin de nefesi kesildi.

"Ne yapıyorsun, küçük tavşan?"

Kumaşın katmanları arasından bile onun sıcaklığını ve ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Ve büyük. Boyunun ne kadar büyük olduğunu görünce başım dönüyor.

Tüm ilklerimi. Bu içime girecek. Onunla dolup taşacağım, çok fazla yemek yiyip patlamaya hazır hissetmek gibi, ama bunun cinsel versiyonu.

"Hayır, yapamazsın," diye tersliyor ve elimi onun üzerinde gezdirdiğimi fark ediyorum. Ben daha gözümü kırpamadan ellerimi tutup başımın üzerinden geri çekti ve ustalıkla tekrar sabitledi.

Özür dilemem, seksi bir şeyler söylemem ya da gerçek beynimi kullanmaya çalışmam gerekiyor ama yapmıyorum. İçimde olduğumu bilmediğim bir cinsel enerjiyle yanıyorum. Belki de değildi. Belki de Zane ve beni kontrol etme şekli, sert ve baskın ve biraz korkutucu. Ama yine de nazik.

"Gitmene izin vermem için beni baştan çıkaramayacaksın." Sesi sert ve buz mavisi gözleri Antarktika'da açık bir gün gibi bana bakıyor.

Bunu yapmaya çalışmıyordum.

Muhtemelen öyle olmalıydım. Akıllıca olurdu ama beynimin lapa olmaması gerekirdi.

Demir gibi kavrayışına karşı koyuyorum ve açıklanamaz bir şekilde bu beni daha da ateşlendiriyor ve kendimi ona sürterek inliyorum.

Kaşlarını indirdi. "Bana ne istediğini söyle."

"Hayır." Bana dokunmasına değil, ona yüksek sesle söylemeye hayır. Ne istediğimi söyleyemiyorum, en azından bildiğimden emin olmadığım için. Ama aramızda temas kurmaya çalışıyorum.

Benim gözler yalvar, ve I Kıvrın. Ben
Yani achy ve eksik. Onu hissetmeliyim.

Kaşları çatılıyor ve bana bakıyor. "Seni yapmamı ister misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Evet. Bunu gerçekten istiyorum ama yapamam. Bunu istemek aptalca.

"Eğer durmamı istiyorsan, sadece 'Zane, dur' de." Bunu kirli ve ateşli bir cümleymiş gibi söylüyor ve sırtımdan aşağı yılan gibi süzülüyor. "Güvenli kelimeler yok. Saçmalık ya da kod yok. Aramızda dürüstlükten başka bir şey olmayacak."

Elbisemi yukarı çekiyor ve ben ona engel olmuyorum. Ağaca yaslanıyorum, bileklerimi ellerinin kavrayışına karşı hafifçe çekiyorum ve pes etmeyişinin tadını çıkarıyorum.

"Bacaklarını aç," diye mırıldanıyor, elinin tersini iç uyluğuma bastırıyor ve ben de itaat ediyorum.

Çıplak tenimi okşarken parmakları nazık ama ben titriyorum. Bu korku, değil mi?

Tanrım, ne kadar yalancıyım.

Kelimeler sadece orada. "Zane, dur."

"Çok gençsin." Sesi işkence görmüş gibi. "Ama verdiğin her şeye ve daha fazlasına sahip olamam. Sana ihtiyacım var. Durdur beni şimdi..."

Durmasını istemiyorum. Almasını istiyorum ki aptal olmayayım ya da aşık olmayayım... Aşk.

İri elini kolaylıkla kalçamın üzerinden kaydırıyor ve külotumun dikişini buluyor.

"Söyle bana, hayır, küçük tavşancık," diyor kısık sesle. "Bunu yapmamalıyız..." Ama o tereddüt etmiyor.

Pamuğun altına nazıkçe girdiğinde itiraz etmeliyim ama bunun yerine, sıcak ve muhtaç olduğum yere ulaştığında başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Ağacın kabuğu, ona yaklaşmak için kaldırdığım ama yaklaşmıyormuş gibi yaptığım yeri kazıyor.

"İslanmışsın." Sözlerinde onay ve memnuniyet var. O haklıydı.

Yanaklarımın kızardığını hissederken gözlerimi kapatıyorum.

Ben bir fahişeyim. "Hayır."

"Sen 'hayır' de." Parmağı kıvrımlarıma doğru zahmetsizce kayıyor. Sonra klitorisimin üzerinden geçiyor ve ben neredeyse havalanıyorum, vücudum elektrikleniyor. "Ama bu 'evet' diyor, küçük tavşancık."

Ama kıvranıyorum, parmaklarını istediğim yere çalışıyorum. Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve klitorisimin etrafında uzman bir dokunuşla dönerek beni titretiyor ve nefes nefese bırakıyor. Yaptığı baskı mükemmel. Kendimi nasıl tatmin edeceğimi ilk keşfettiğimde yaptığım gibi ne çok sert ne de çok yumuşak. Zane'in kendine güveni ve yetkinliği hiç hayal etmediğim kadar tahrik edici.

Kelimeleri hatırlayabildiğimden beri bana Londra Mafya Patronları hakkında hikayeler anlatılır. Acımasız, uzlaşmaz, güce aç ve kibirli oldukları söylenir. Bethnal Green'in en kötülerinden biri olduğu söylenir.

Ve söylenenlerde doğruluk payı olduğunu inkar edemem. Zane bunların hepsi. Ama aynı zamanda sarhoş edici. Bana odaklanan ilgisi beni parlatıyor.

Kendini beğenmiş bir Londra mafya patronu.

Ama o bu kadar muhteşemken gerçekten ego mu? Çünkü o kadar iyi.

Çok yaklaştım, daha fazlasını almak için kıvraniyorum. Beni uçurumun kenarından döndürecek fazlaya sahip olmak için.

"Ne kadar muhtaç bir kız, benim için sıırıslıklam," Sesi alçak ve sert. "Bunu sen de benim kadar istiyorsun, değil mi?"

Elini aşağı doğru hareket ettirirken inliyorum ve hiçbir uyarı olmadan parmak ucu girişimi buluyor. Sorunsuz bir şekilde, başparmağının düz kısmı klitorisimi ovuyor ve bu daha da iyi. Sonra itiyor.

"Aç" diye emrediyor.

Nefesimi kesen bir çimdik atıyor, sonra parmağını daha derine sokuyor ve inanılmaz hissettiriyor.

" bu. Benim için çok iyi bir kız oluyorsun." Klitorisimin üzerinden sert çizgilerle geçerken içeri ve dışarı kayıyor ve içeriden ve dışarıdan okşanma hissi sarhoş edici. "Bırak gireyim."

Sorunsuz bir şekilde bir parmağını daha sokuyor ve ben bir çığlık atıyorum.

"Aferin kızıma," diye beni tekrar yatıştırıyor, sesi bal ve kaşıktan damlayan konyak gibi. "Hoşuna gitti mi? Sikim daha da iyi ."

Kalçalarının esnemesi, ereksiyonunun kızgın demir çubuğunu karnıma bastırıyor ve rahatsızlığın dokunuşu sadece zevkimi artırıyor. Bu ve korkunun yarattığı titreşim. O büyük ve ben kıyaslandığımda küçüğüm. Nasıl bir his?

Pantolonunu yırtıp açtığını ve tam burada içime girdiğini hayal ediyorum ve evet, Tanrım, bunu istiyorum. Beni ezmesini.

"Parmaklarımla her yerine gel, küçük tavşan," diye mırıldanıyor. "Bütün kremanı bana ver. Seninle ilgileneceğim. Öyle yapacağım ki

zevkli. Sana bebek de vereceğim. Bu hoşuna gider, değil mi?"

Evet diyemiyorum ama göğsüne doğru başımı sallıyorum. Yoksa orgazma çok yakın olduğum için mi ihtiyaçtan kıvranıyorum? Beni tutuş şekli bir düzine farklı yerimi çimdikliyor ama dikkatli. Zihnimi saran coşku sisi içinde bile her yerimin farkında olduğunu söyleyebilirim.

"Zane..."

Daha sözümü bitirmeden durdu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bana bakıyordu. Bırakmadı ama durdu. Parmaklarını yavaşça çekerken gergin bir sessizlik var.

"Hayır, hayır." Kafam karışıyor ve hâlâ benimkini tutan elini çekiştiriyorum. "Lütfen."

"Willow," diye ciddi bir şekilde nefes alıyor, gözleri buz kırıklarıyla dolu. "Ne demek istiyorsun?"

"Lütfen, ver bana..." O kadar heyecanlıyım ki, neredeyse tutarsızım. "Lütfen, beni..."

Bekliyor.

"Beni boşalt," diye hıçkırarak itirafta bulundum.

"Aşkım. Sana her şeyi vereceğim." Sonra parmakları tekrar yarığıma kayıyor ve daha sert hareket ediyor. "İstediğin için iyi kızsın. Tek yapman gereken istemek."

Sonra parmakları pasajıma sokuluyor, beni çağırıyor ve milyonlarca parçaya ayrılıyorum, zevk tekrarlanırken bile çivili ve hızlı, zekice okşamalarıyla içimde nabız atıyor.

Mutluluk o kadar yoğun ki bacaklarım çözülüyor ve yere yığılıyorum ama o beni sabit tutuyor. Vızıldıyorum ve tüm odağım onun ve benim temas ettiğimiz yerlerde.

Bir kuş cıvıltısı araya giriyor.

Sonra ağaç gövdesinin serinliği ve sırtımdaki acının kazılması ve yanağımdaki güneş ışığı.

Göğsünün inip kalkması ve ellerimi kavrayışının gevşemesi, ta ki ellerimi kendi göğsüne yaslayana kadar.

Göğüs.

Utanç en son gelir ve zayıftır, bu büyük, güçlü adamın dünyasının merkezi olmanın memnuniyetinin üstesinden gelemez. En azından şimdilik.

Eğilirken belli belirsiz bir itiraz sesi çıkarıyorum ama bu sefer beni kucağına aldığı anda omzuna değil, kollarına sarılıyorum. Zane'in özü ormanın temiz açık havasıyla karışıyor ve ben tekrar teslim olup onu içime çekiyorum. Sandal ağacı ve misk.

Maldon mafyasının adamları hiç bu kadar güzel kokmamıştı. Tek bildiğim güzel olduğu. Burnumu tenine gömmek ve yüzümü ona sürtmek istememe neden olan zorlayıcı bir kokusu var. Sanki yeni kitap kokusu var.

Kendimi onun kitaba benzeyen feromonlarından ya da her neye tepki veriyorsam ondan uzaklaştırmaya zorlayarak etrafıma bakıyorum.

"Geldiğimiz yol bu değil." Pek dikkat etmemiştim ama buradaki ormanlık alan farklıydı ve daha fazla çalılık vardı. Daha az çıtır çıtır bakır rengi yaprak.

"Hayır," diye kabul ediyor. "Bu bir kestirme yol." "Nereye?"

Ama cevap vermesi için bir neden yok, çünkü o anda ormandan çıkıp ağaçlarla kaplı çim bir caddenin dibine geliyoruz. Bu yol, duvarlarında sarmaşıklar ve verandasında leylak çiçekleri olan kırmızı tuğladan yapılmış heybetli bir konağa çıkıyor. Zane Bethnal'ın kır evi.

Beyaz ipek bir gelinlik içindeyim, beni sevdiğini söyleyen güçlü ve yakışıklı bir adam tarafından rüyaların gerçekleştiği bir yere doğru taşıyorum.

Kendimi çimdiklemeliyim. Bu işe yarıyor mu ki? Bunu bir rüyada denemedim ve aslında düşününce uyanmak istemiyorum. Bu uzun zamandır gördüğüm en iyi rüya.

Zane beni eve taşıırken sessiz kalıyorum. Yan taraftaki tenis kortlarını, ahırları ve bir gül bahçesini işaret ederken hafifçe başını sallıyor.

Burası bir malikâne. Bu uzaktan belliydi, ama Zane içeri adımını atar atmaz, adamlarından biri kapıyı açar açmaz nefes kesici bir manzarayla karşılaşır. Duvar kağıdı yapraklar, çiçekler ve kuşlardan oluşan bir tablo, zemin pırıl pırıl ahşaptan yapılmış karmaşık geometrik bir desen ve tüm giriş holü yukarıdaki cam kubbeden gelen ışıkla dolup taşıyor.

"Beni indirmeyecek misin?" Çift, kavisli ahşap merdivenin yarısına kadar soruyorum.

"Yani koşup yine ayaklarını incitebilesin diye mi?" diye kuru bir şekilde cevap veriyor, tepeden dönüp ilk kapıdan giriyor ve kollarındaki ağırlığımı bile değiştirmeden ustalıkla açıyor. "Hayır."

"Beni köpeğinmişim gibi yanında mı taşıyacaksın? "Pırlanta bir tasma ve her gün biftek istiyorum."

Güldükçe göğsü titriyor ve esprilerimi sevdiği için aptalca mutlu oluyorum. Ailemden hiç kimse sevmemi. Sevdiler. Sanki çoktan gitmişler gibi onlardan mı bahsediyorum?

Belki de düşmanlarım tarafından kaçırıldığım için geçmişimde oldukları doğrudur.

Bütün ilklerimi.

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve ben de onun kolları arasındaki yerimden odayı inceliyorum. Soluk gri vurgularla koyu yeşil-maviye boyanmış. Mobilyaların hepsi serbest duran koyu renkli ahşap. Burada yerden tasarruf sağlayan gömme dolaplar yok, hayır.

Beni yatağa yatırırken sert bir şekilde "" dedi. muazzam
dört direkli Yatak. Bu çarşaf var
Pahalı bir parlaklık ve onu izlerken gizlice onları
okşuyorum.

Odayı adımlıyor, başka bir kapıdan geçerek küçük dikdörtgen beyaz fayanslarla döşenmiş bir banyoya giriyor. Bir dolapla meşgul, sırtı bana dönük.

Dikkatimi beni yakalayanla etrafa bakmak arasında bölüştürdüm. Pencere altı camlı iki setten oluşan eski moda tipte ve büyük çimenlik alana bakıyor.

bir göle ve sonsuz mavi ve bulut desenli gökyüzüne iniyor. Ailem yeterince varlıklı olduğu için konfora alışkınım. Ama hepsi yeni para, hepsi parlak çelik, manolya boya ve cam. Bethnal'ın evindeki zarafetin hiçbirisi yok.

"Burası senin yatak odan mı?" Bunu gösteren pek bir şey göremiyorum. Sade. Komodinin üzerindeki saat dışında her şey yerli yerinde, kapıların arkasında.

"Artık senin de." Geri dönüyor ve ben ona bakıyorum. Yukarı, yukarı, çünkü üzerimde yükseliyor, korkutucu ve heyecan verici. Benim de mi?

Ama bu düşünceyi irdeleyecek zamanım yok, çünkü beni kollarına alıyor ve ben bir ciyaklama sesi çıkarıp içgüdüsel olarak ona sarılıyorum. Buna karşılık, sanki güvende olma ihtiyacımı anlıyormuş gibi beni daha sıkı tutuyor.

Banyoda iki büyük mermer lavabo, tur atabileceğiniz bir duş ve devasa bir küvet var. Sadece bir diş fırçası var.

"Karın ya da kız arkadaşın var mı?" Beni banyonun kenarına oturturken soruyorum. Banyo kısmen dolu ve ayaklarım ılık suya değdiğinde sızlanıyorum, elbisem kalçalarım yapışıyor. Su, görmezden geldiğim tüm acıyı serbest bırakıyor.

"Benden kaçmasaydın bir zararı olmazdı," diye alttan alta beni azarlıyor.

Ayaklarım acıyor ve ayak parmaklarımdan kahverengi ve kırmızının süzüldüğü yere bakıyorum. Zane'den kaçtığım yerdeki çamur ve kan. Haklı ama beni kovalamasına neden olduğum için pişman değilim.

"Ve hayır, bir karım ya da kız arkadaşım yok." Banyonun diğer tarafına geçti ve kenarına yaslanarak bana doğru baktı. "Yıllardır kimsem olmadı. Ama şimdi sen varsın."

Uzanıyor ve ne yaptığını anlamam bir saniyemi alıyor. Kollarını sıvamış, ön kollarındaki siyah dövmeleleri ortaya çıkarmış ve eline tertemiz beyaz bir bez almış. Kolları hantal ve güçlü, ayağımı kaldırdığında. İtiraz edemeyecek kadar şok olmuştum ve

Ayağımı temizlerken omuzlarındaki ve kollarının üst kısmındaki kaslar beni büyölüyor. Dövmeler -çoğunlukla desenler, ama çeşitli şekillerde deforme olmuş gözler ve bir iskeletin elinde tuttuğu, kırmızı suyu kemiğin üzerine damlayan bir tür uzun böğürtlen meyvesi- gömleğinin altında kayboluyor.

Tamamen ortaya çıktığında neye benzediğini görmek istiyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir his. Erkekler ilgimi çekmezdi, ama Zane...

Nazik bir dokunuşu var ve alçak sesle özür diler gibi sesler çıkarıyor ama ben irkilip tısladığımda, kumları ve çamurları ayıklarken ve her iki ayağım da pembeleşene kadar küçük kesikleri fırçalarken hiçbir şey söylemiyor. Londralı bir mafya babası tek kelime etmeden, sanki bu tamamen normalmiş gibi ayak parmaklarımı temizliyor.

Willow'un ayakları büyük ellerimde küçük ve narin ve tüm bu olanlar açıklayamadığım bir şekilde tahrik edici, her ne kadar küçük kesikler ona bunu yapana karşı öfkeyle kükrete isteği uyandırır da. Bu da talihsizlik, çünkü o ve ben varız.

Willow'a bakmayı seviyorum, ki bu yeni bir şey. Uzun zamandır rahatlatmaktansa öldürmeyi tercih ediyordum.

Ayaklarının tamamen temiz olduğuna ve daha fazlasının ona dokunmam gerektiğini göstereceğine ikna olduğumda, bacaklarını kaldırıyorum ve omzunu sabitliyorum, böylece o kullanışsız elbiseye yakalanmadan banyodan çıkıyor.

Parmaklarım onun üst kollarında gereğinden bir saniye daha uzun süre kalıyor.

Kendimi bırakmaya zorluyorum.

"İstersen duş da var." Ellerim ona doğru seğiriyor ve kendimi engellemek için geriye doğru belirgin bir adım atıyorum. Ona dokunmamak yanlış geliyor, çok yanlış. Ama yapacak bir şey yok. "Ya da banyoyu tekrar çalıştır."

Bir hareket daha yaparsa işkence olur. Ama bir öpücük çalacağım, ona ihtiyacı olanı vereceğim ve hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim.

Ona bakmakla ilgili saçmalıklar, ben bile "duşu paylaşma" noktasında olmadığımızı biliyorum. Henüz değil.

"Sizi yalnız bırakayım."

Küçük sesi dudaklarında sürekli duymak istediğim kelimeyi söylediğinde .

"Zane."

WILLOW

Anında durup dönüyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Eğer istersem onun dikkatini çekmek benim için bu kadar kolay mı? Kelimeler boğazımda oluşan bir yumruya yapışıyor.

Görünüşe göre sonsuz bir sabırla beklerken ifadesi sabit ve ciddi.

"Bu işin içinden tek başıma çıkamam," diye itiraf ediyorum.

Sadece gözleri hareket ediyor, gelinliği tarıyor. "Arkada bağları var. Fermuarı yok. Ve onları çözemiyorum."

Etrafımda dolanıyor - kulağa aptalca geliyor, ama gerçekten bunu ifade eden tek kelime bu - ve ben de sanki yine onun küçük avıymışım gibi kıpırdamadan duruyorum. Sanki hareket etmezsem ve dikkat çekmezsem kaçacakmışım gibi.

Ellerinin ipek kaplı sırtıma ilk dokunuşu o kadar nazik ki bunu hissetmem bile mümkün olmamalı. Ama açıklayamadığım bir şekilde bu adama uyum sağladım.

Derin bir iç
çeker. "Ne
oldu?"

"Benden kaçtığında düğümler sıkılaştı." Ses tonunda bir yargılama belirtisi var ve duraksıyor. "Bu elbiseyi beğendin mi?"

"Hayır. Nefret ediyorum." Biri -Zane- bana fikrimi sorana kadar bu kadar güçlü hissettiğimi bilmiyordum.

"Güzel."

Ben daha ne yaptığını soramadan odanın öbür ucuna geçip geri döndü.

". " Donup

kaldım.

Korse belimi sıkıyor, sonra metalin kumaşa çarpmasıyla bir çatırtı çıkıyor ve korse serbest kalıyor.

"Aferin kızıma."

Bir bıçak omurgamdan yukarı kayıyor ve nefesim kesiliyor. Makası kaydırıyor ve ucu derime batıyor. İçimden bir ürperti geçiyor.

"Tamamen ," diyor sertçe. "Seni incitmek istemiyorum."

Makasın her kesişi havayı kesiyor. Sonra kesiliyor, özgürüm ve sanki beni boğuyormuş gibi nefes alıyorum, ki bu çok saçma çünkü bu aptal elbisenin içinde koştum. Ama sanki beni tutan kurdele değil de zincirlermiş gibi rahatladım.

"Çok güzel." Tek bir sıcak parmak omurgamda geziniyor. "Sen benimsin, Willow. Er ya da geç bunu keşfedeceksin." Zane'in enseme kondurduğu öpücük beklenmedik ama yumuşak, iffetli ve tarif bile edemeyeceğim bir şekilde sahiplenici.

Sonra banyodan çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Soyunmayı bitirdiğimde, ne olmasını dilediğimden emin değilim. Büyük duş başlığının altına girmeden önce tereddüt ediyorum, Zane'in hissi tenimde yeniden parıldıyor. Sonra kendimi zorluyorum ve ılık su beni tepeden tırnağa ıslatıyor. Ya da en azından kendime duştan ve bulduğum nefis kokulu banyo malzemelerinden kaynaklandığını söylüyorum. Her biri zenginliği ifade eden kalın bir şişenin içinde. Zane gibi kokuyorlar ve gözlerimi kapatıp içime çekiyorum. Su teri ve gerginliği yıkıyor ve etrafımda buhar bulutları varken gelecekle ilgili endişe duymak imkansız.

Zane kapının diğerk tarafında ve ben kapıyı kilitlemedim. İçeri girebilirdi ve ben onu durduramazdım. Çırılçıplak duşagirebilir, beni serin fayanslar ve iri, sıcak vücudu arasına hapsedebilir ve tekrar bacaklarımın arasına uzanabilir.

Kalçalarımı yıkıyorum ve parmaklarım sadece suyla değil, ıslak ve kaygan olduğum yere doğru yol aldı. Ve hassas. Sınırdayım ve karıncalanıyorum.

Duş düşüncelerim uygunsuz bir yön aldı.

Onun duşunda kendime dokunmak... Yapmamalıydım.

Suyun orada ne kadar izin veririm vereyim, Zane'in görüntüsünü ve beni ağaca yaslayıp parmaklarken hissettiklerimi, hatta taşınmanın ayaklarımın yıkanmasının tatlılığını bile durduramıyorum. Sanki tüm sinir uçlarım onun yakınlığıyla aydınlanmış gibi.

Klitorisim zonkluyor.

Ayaklarım da öyle.

Yutkunarak elimi çekiyorum ve duştan çıkıyorum. Askıdaki havlu o kadar kabarık ve beyaz ki gökyüzünden çalınmış olabilir. Göğsüme doladığımda neredeyse yerde sürükleniyor.

Ancak gelinliği, burnu kanayan bir devin buruşmuş mendili gibi fayans zemine düşmüş ve mahvolmuş halde gördüğümde başka bir sorunum olduğunu fark ediyorum.

Havluyu tutarak kapıyı sürünerek açtım.

"Küçük tavşan." Sesi odanın diğerk tarafından gelen bir mırıltı. Saçlarını havluyla ovalıyor ve saçlarındaki gümüş parıldaşa bile onu çok daha genç gösterecek şekilde dağınık. Kot pantolon ve siyah-mavi bir tişört giymiş, bir bakışta beni içine alıyor.

"Otur." Yatağını işaret ediyor.

"Hav," diye mırıldanıyorum ama uysalca itaat ediyorum. Koyu renkli, pürüzsüz örtülerin üzerinde bir ilk yardım çantası var.

Aynı boyda olmamız için önümde diz çökerken gözleri neşeyle parlıyor. Gerçekten saçma bir şekilde uzun.

Ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok ve sonra ayağımı eline aldı.

"Gerek yok..." Başlıyorum, ancak sert bakışıyla susturuluyorum.

"Sana bakmak benim görevim."

Sabit elleriyle antiseptik ve küçük esnek şeffaf sargılar uyguluyor, iğneden tısladığımda duraklıyor. Sanki beni gerçekten seviyormuş gibi tüm bunları mutlak bir özen ve dikkatle yapıyor.

Korkutucu bir düşünce. Ama ilk söylediği zamanki kadar garip değildi.

"Teşekkür ederim," diyorum arkama yaslandığında, ayak bileklerimden birini hâlâ büyük eliyle gevşekçe tutuyor, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi. Ya da belki de tekrar koşmamı engellemek için bir kelepçedir.

Başını sallıyor, kaşları düşük.

"Ben de ne giyeceğimi soracaktım. Gelinliği mi giysem-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Seni o havluya ne kadar sevsem de, bir şeyle düşmeyecek kıyafetlerle daha rahat edersin..." Boştaki elinin tersini havluya sürüyor ve ben de havluya yapışıyorum.

Gülümsüyor ve "haklıymışım" dercesine başını öne eğiyor. "Sana gardırobumdan bir şey seçmemi ister misin, yoksa kendin mi seçersin?"

"Ben karar veririm," diyorum düşüncesizce, sonra dudağımı ısıırıyorum. Görünüşe göre kendi gelinliğimi seçmemek düşündüğümde daha büyük bir iz bırakmış.

"İş kıyafetleri orada." Bir çocuk filminden fırlamış gibi duran devasa gardırobu işaret ediyor. Parmakları hâlâ hafifçe bileğimi tutuyor ve sanki bırakmayı tamamen unutmuş gibi. "Günlük kıyafetler çekmecedey."

Göz kırpıyorum. "Eşyalarını karıştırmamı mı öneriyorsun?"

"Sana zarar verecek bir şey bulamazsın. Ya da ben." O alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ben de kendimi durdurmak zorunda kalıyorum.

kendimi onun kollarına bıraktım. "Sen git. Halletmem gereken birkaç şey var."

Ormandan yürüyerek çıktığımız bahçeye bakan pencerenin yanındaki koltuğa gömüldü, telefonunu çıkardı ve e-postalarını kontrol ediyormuş gibi dokunup kaydırmaya başladı.

Bence bir insanın eşyalarına bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz. Gardırobunun içindekileri inceliyorum. Hepsi sade ve en iyi kalitede. Kırmızı-siyah ya da koyu gri renkte, çizgilerini güçlükle se ebildiğim kadar sıkı dokunmuş kumaşt n bir sürü takım elbise var. Gömlekler daha çeşitli, farklı ağırlıklarda kumaşt n beyaz, şarap rengine bir kırmızının her tonu ya da mavi-yeşil. Daha sonra beyaz üzerinde ince bir  eritten neredeyse siyaha kadar değişen griler.

Zane yapması gereken bir şey olduğunu söyledi ama buna ve muhteşem manzaranın cazibesine rağmen ne zaman göz ucuyla ona baksam beni izliyor.

Bu her yerimi ısıtıyor.

Büyük  ifonyerine geçiyorum ve ağır görünmelerine rağmen çekmeceler kolayca kayıyor. Uzun süre dayanacak bir kalitenin kolaylığı. İ  çamaşırları olduğunu görünce yüzüm kızarıyor. Tabii ki  yle. En  st çekmecede, aptal. Ama bir  ilekten daha kırmızı olmama rağmen, gerektiği gibi hızlıca kapatmıyorum. Özenle ayrılmış pürüzsüz, siyah boxer külot yığınlarına, düzgün çiftler halinde düz koyu renk  oraplara ve ancak pahalı olabilecek kadar sade pabu lara ve saatlere bakıyorum.

Bir sonraki çekmecede yine düzenli ve takım elbiseleriyle aynı renklerde ti  rtler var. Sonra bir yığın kot pantolon ve birkaç gündelik  ort. Her şey yerli yerinde.

Neredeyse patolojik olarak kontrollü, ama siyah, koyu maviler, ye iller ve d vmelerinde gördüğüm b ğ  rtlenlere benzeyen kırmızıya karşı bir ilgisi olan bir adamın resmini olu turuyorum. Ona bunları sormaya cesaret edemiyorum. Sakin ve kendinden emin ama ben her şeyi incelerken dikkatli.

giydiği giysi. Teninin yanında duran kumaşa dokunmak, ona bakmakla kıyaslandığında güvenli hissettiriyor ve hızla bir takıntıya dönüşen şeyi besliyor.

Neredeyse evdeki çarşafım kadar büyük bir tişört ve gri eşofman altı şort seğıyorum ve ikisini de giymek için banyoya götürüyorum. İç çamaşırlarımı elbisenin içinde katlanmış halde bırakıyorum ve tavandan tabana aynada kendimi gözlemliyorum.

Sadece tişört ya da bembeyaz bir gömlekle daha seksi görünürdüm. Bunu biliyorum. Ama ben daha güvenli olan seçeneğı seçtim. Sütyenim yok çünkü elbisenin korsesi buna izin vermiyor ve göğüs uçlarım tişörte karşı hassas.

"Peki, şimdi ne olacak?" Zane'in beklediğı odaya geri döndüğümde soruyorum.

Hala nemli olan saçlarımdan çıplak ayaklarıma kadar tembelce beni baştan aşağı süzüyor. Zihinsel olarak bu kıyafetleri çıkarmıyormuş gibi bile davranmıyor.

Bütün ilklerimi.

Buna kalbimi almak da dahil mi?

Willow'a spor kıyafetlerimle bakıyorum. Şortumun büyük görünmesi hoşuma gidiyor, ipleri bağladığı yerden beline doğru kıvrılıyor ve tişörtüm onun üzerinde o kadar büyük ki, zaten şortun sadece birkaç santimini görebiliyorum.

"Sana yakışıyor."

Gözlerini deviriyor. "Çamaşır sepetine girmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyorum."

"Sevimli görünüyorsun, vermeliyim. Ama bir köpek yavrusu gibi değil."

"Bence bu bir hakaret," diye cevap veriyor, bir tavırla. "Yavru köpekler harikadır."

"Evet, ama ben köpek yavruları için ereksiyon olmam."

"Bu tip bile mi?" Tişörtü göğüslerinin üzerinde düzleştiriyor ve meme uçlarının çakıllı olduğunu ortaya çıkarıyor.

Kahretsin, bu kız. Her fırsatta benimle eşleşecek. "O tipleri severim, evet. Gerçi şu anda bacakların dikkatimi dağıtıyor."

Başını sallıyor ve ben onu mutfağa götürürken şüpheli bir kahkaha atıyor.

Masada bir sandalye çekiyorum ve o kirpiklerinin altından siyah-gri dolaplara bakarken bekliyorum

pirinç aksesuarlı. Karanlık, kıyaslandığında onu melek gibi gösteriyor.

Oturuyor ve ben bir centilmen gibi sandalyesini itmeye niyetlensem de -en azından bunu deniyorum- o bir dizini koruyucu bir şekilde yukarı çekiyor.

"Aç mısın? Ben açım." Yemekten ziyade onun için. "Adam kaçırmak zor iş, ha?" O beni ile izliyor. Dikkatli gözlerle.

"Sordum çünkü orgazmlar sizi munchies yapabilir."

"Kaçmaya çalışmak da öyle."

"Ne istersiniz?" Ben sorarım. Konuşmayı neden burada olduğundan uzaklaştıralım ve neden burada olmayı seveceğine getirelim.

"Seçeneklerim neler?"

"Ne istersen. İstedğin her şeyi alabilirsin." Bu kıza düşmanının kafasını gözümü kırpmadan bir tabakta sunardım.

Düşünürken gözlerini kısıyor. "Bir restorana gidebilir miyiz?"

"Resmi bir yemek mi istiyorsun? Bethnal'a gideriz ve orada istediğin her mutfak var." Gülümsememi gizlemek için buzdolabını açıyorum ve iyi stoklanmış olduğunu görmek beni memnun ediyor. "Ama bir sonraki kaçış girişiminde enerjini yüksek tutmak için önceden bir şeyler atıştırman gerekmiyor mu?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve evet, bu kesinlikle dudaklarının yukarı doğru seğirmesiydi. "Vay canına," diye kestirip atıyor. "Kaçırılmaktan ziyade neredeyse bir randevu olabilir."

"İlk randevu mu?" Cevabı bildiğimi düşünmeme rağmen soruyorum ve Noel'deymişim gibi bekliyorum.

"Evet." Sesi bu onay için daha yumuşak. "Yemek yapacak mısın?"

"Evet." Kalçamı siyah mermer tezgâha yaslıyorum. "Bu evi aldığımda iyi bir mutfak yaptırmıştım. Sana seveceğin bir şeyler yapacağım."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor ve o güven parıltısı beni . İhtiyacım olan şeyleri seçerek kendimi meşgul ediyorum.

sonra bulduğum sulu taze domatesleri düzgünce bir kenara koyun.

Doğrama tahtasını hızlıca durulayıp kuruladıktan sonra ekmeği keserken, "Gittiğin yeri temizle," diyor.

"Evet, alışkanlık. Her zaman her şeyi yapacak personelim yoktu."

Merakla izliyor, sanki ona çok tuhaf geliyormuşum gibi. "Ne yapıyorsun?"

"Fakir adamın pizzası."

"Ne?" İnançsızlıkla gülüyor.

"Ekmek, doğranmış domates, rendelenmiş peynir." Sırayla malzemeleri işaret ediyorum. Üzerine biraz ot serpeceğim.

"Pizza gibi ama çok düşük bütçeli."

Sandalyeye daha rahat oturmak için kıpırdanırken, çözmek istediği bir bulmacaymışım gibi beni inceliyor. "Zengin olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Mmm," diye kabul ediyorum ve hepsini bir araya getirmeye devam ediyorum, her şeyi peynire buluyorum. "Çok varlıklı biriyim ama çocukken öyle değildim."

"Pizza alamayacak kadar fakir misin?"

Başımı sallıyorum ve yemek ızgaranın altına girdiğinde geri çekiliyorum. "Evet. Ve bazen hâlâ kendi atıştırmalıklarımı yapıyorum."

Tabakları hazırlarken ve peyniri mükemmel bir şekilde kızartırken gözlerini benden ayırmıyor - Willow için yemek hazırlarken uzaklaşmak ya da dikkatini dağıtmak yok. Daha önce hiçbir kadına karşı hissetmediğim bir dürtü var içimde. Willow'la ilgilenmek ve onu etkilemek istiyorum. Olduğum her şeyi onaylamasını ve kalmaya karar vermesini istiyorum.

Huysuz, cinayete meyilli bir mafya patronu olduğum için biraz sorun. Ama onun için, belki başka bir şey olabilirim... Sadece onun için.

Masaya koyduğumda tabaklarımız süslü değildi. Yanında salata ve kızarmış ekmeğin üzerinde peynir. Karşısına oturuyorum ve parmaklarımla toplayarak yemeğe dalıyorum, o da beni taklit ediyor.

"Bu çok gayri resmi. Bunun Londralı bir mafya babasının tarzı olduğunu düşünmemiştim." Sanki yemek canını yakacakmış gibi ilk ısırtığı alıyor, sonra çiğnerken gözleri büyüyor.

"İyi mi?"

Sözsüzce bir lokma daha alıyor, sonra bir tane daha ve bence bu evet demek. Yüzümüzü karbonhidrat, yağ ve her şeyi karşı konulmaz kılan o keskin asidiklelikle dolduruyoruz.

"Maldon'da aldığınız değil mi?" Hafifçe soruyorum.

"Ailemden hiç kimse fakir denen bir şeyi yemek için kendini alçaltmaz. Bırakın kendileri için yemek yapmayı."

". Yemeğimi Willow'dan hemen önce bitiriyorum.

"Yedin onu, küçük tavşan," diye takılıyorum. "Sana söylemiştim.

Aç iş."

Güzelce ve bir an için aramızdaki kimyayı kabul edeceğini düşünüyorum.

Arkamdan bir ses "Patron," diye araya giriyor.

Hay sikeyim.

Willow, ben Suffolk'tayken işlerimin yöneticisi olan Agombar'a bakıyor.

"Bayan, kıyafetleriniz geldi."

"Kıyafetlerim mi?" Bana döndü.

Onunla ve benimle geçirdiğim bu rahatlatıcı zamandan, tişörtümün içindeki kız arkadaşımın vazgeçmeye hazır değilim, ama bir aptal gibi, kendi kararlarımın sonuçları burada.

Ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum ve görmezden gelmesini beklesem de, küçük parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor ve onu evin içine doğru götürürken bırakmıyor. Balo salonunun kapılarını açtığımda ne göreceğimden emin değilim ama Willow'un nefesi sevindirici.

"Bu da ne böyle?" Giysi raflarıyla dolu odaya bakarken gözleri bembeyaz oluyor.

"Giyecek bir şeye ihtiyacın vardı," dedim. "Yerel bir butik yardımcı olmaktan mutluluk duydu."

"Mutlu musun?" diye yankılanıyor kuşkuyla. "İyi para alıyorum."

Başını sallıyor, ama en yakın raya yaklaşıyor ve bir üstlük alıyor. "Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Sadece bir dükkan, üzgünüm." Onun için neyin gerekli olduğunu yeniden ayarlamamız gerekiyor. "Yarın bir başkasını deneyeceğiz. Hangisi olduğunu söyleyebilirsin aslında. Ya da kredi kartımla internetten sipariş verebilirsin ama kıyafete ihtiyacın olduğunu biliyorum. Benimkilerin içinde ne kadar sevimli olsan da, üzerime tam oturmuyorlar."

"Ne?" diye homurdanıyor, ellerini bir rafın üzerinde gezdirdiği yerden başını kaldırıp bakıyor. "Başka bir dükkânın tüm stoğunu senin... Bu oda da ne?"

"Burası bir balo salonu ve evet." "Bu çok saçma."

"Gerçekten değil." O her şeyi hak ediyor ama henüz gözümün önünden gitmesine izin veremem. O konuya geleceğiz ama şu anda onu görme, ona sahip olma ihtiyacım çok şiddetli. "Çok fazla top tutmuyorum. Aslında hiç yok. Belki de bu senin kalıcı butiğin olabilir?" Şaka yapıyorum ama şaka da yapmıyorum. Bu onu mutlu eder mi?

Homurdanıyor ve bir çift mavi-yeşil topuklu ayakkabıyı eline alıp özlem dolu bir ifadeyle onlara bakıyor. "Bana kredi kartını vermekten bile daha saçma. Çok para harcayabilirim, biliyor musun?"

"Umarım yaparsın." Ve bunda ciddiylim. Paramın ve gücümün onu memnun edebileceği ve şımartabileceği tüm yolları bulması hoşuma gider.

"Yeni bir gelinlik mi, Zane? Gerçekten mi?" Elbise rafına doğru ilerliyor ve uzun beyaz ipek bir elbise çıkarıyor.

"Güzel seçim." Benimle bununla evlenebilir. "Ben takım elbise giyeyim, sen de akşam yemeğinde giyersin kaçak gelin."

"Kaçmadım, taşındım," diye mırıldanıyor ama bana bakarken gözlerinde bir kıvılcım var. "Kaçırıldım."

WILLOW

Zane helikopterde bana doğru eğilip kemerimi bağlarken karnımda kelebekler uçuşuyor. Daha önce askıdan indirdiğim uzun, ince beyaz ipek elbiseyi ve son derece kullanışsız ama muhteşem mavi-yeşil bir çift bilekten bağlamalı ayakkabıyı giyiyorum. Neredeyse düz ayakkabıları seçecektim ama Zane beni taşıyacağına söz verdi ve yeniden resmi bir takım elbise giymiş olmasına rağmen tam da bunu yaptı, çimlerin üzerinde adım atarak beni göğüs göğüse helikoptere taşıdı, kolları popomun altındaydı.

Güneş gökyüzünde alçalırken, sarı-altın Zane'in Londra'daki kule bloğunun tepesine iniyoruz, burası da kır evi kadar sert ve sade. Asansörle aşağı iniyoruz ve bana nerede yemek yiyebileceğime dair seçeneklerimi anlatıyor, her restoranın sahibinin kim olduğunu, ne kadar süredir orada olduklarını ve koruma ücretlerini ödemekte ne kadar iyi olduklarını detaylandırıyor.

"Neyden korunmak?" Lobiye girerken soruyorum. Mütevazı bir yer ama Zane geçerken ona saygıyla başını sallayan silahlı korumalar var. Takım elbiseli adamlar değil, siyah tişört ve koyu renk kot pantolon giymişler ve dövmeleri var.

Zane'in takım elbisesinin altındakiler gibi ve ona onlardan biriymiş gibi bakıyorlar, ama daha fazlası.

"Essex," diyor Zane kel bir sesle. Beni bir limuzinin beklediği caddeye götürürken eli sırtımda geziniyor. "Ve burası Londra. Birkaç kötü karakter var."

"Oh." Ona göz kırpıyorum. Kaçmak için giyinmedim. Tekrar söylüyorum. Dersimi aldığımı düşünebilirsiniz ama bu ipek elbiseye rağmen Zane'in yanında kendimi çok narin hissediyorum ve onu aşabilecek herhangi bir tehdit fikrini ciddiye al. "Tehlikeli mi?"

Etrafımıza bakıyorum. Ciddi gri kule bloğu eski kırmızı tuğlalı evlerle çevrili ve ağaçlar cadde boyunca sıralanıyor. Parkın aşağısında oynayan çocuklar var ve bir demiryolu köprüsünün altında siyah ve kırmızı meyveleri olan parlak bir ağaç resmi var.

"Hayır." Limuzinin önünde durdu ve bana baktı. "Hani eskiden her köşede bir Bobby vardı ya, kaybolursan bir Bobby'ye yol sor derler ya?"

"Uh, hayır mı?" Küçük bir kahkaha atarak utancımı gizliyorum. "Benden bir ilk daha aldın. Bunu gerçekten hiç duymamıştım."

"Gerçekten gençsin." Yüzünü buruşturuyor. "Bir polis memuru. Polis neredeyse bir kamu hizmeti olarak sokaktaydı."

Sıcak akşam sokağında dururken limuzinin kapısı bizim için açık tutuluyor.

"Peki ya şimdi?"

Omuz silkiyor. "Şimdi Bethnal erkekleri. Ve hiçbir kadının taciz edilmesine izin vermeyiz."

Kilisedeki öfkesini düşünüyorum. Hepsi gerçek görünüyor. "Peki ne yemek istersin?" diyor hafifçe.

"Um. İlki." Rastgele seçiyorum. Sanki ailem bana seçenek sunmadığı için karar verme becerilerim tam olarak gelişmemiş gibi. Ya da belki de Zane'in sunduklarından herhangi birini beğeneceğimi düşündüğümdendir.

"İyi seçim. Sita's, lütfen Levy," diyor şoföre ve yanıma kayıyor.

Restoran, kapıda bir içkiyle karşılandığınız türden bir yere dönüşüyor ve Zane'i gerçek bir coşku gibi görünen bir şeyle karşılıyorlar, bu da beni etkiliyor çünkü arkasında korku değil saygı var. Bethnal Maldon gibi değil. Hem de hiç.

Tüm akşam yemeği randevusu sıcak bir kucaklaşmaydı. İkimiz de çok şık giyinmiştik -Zane takım elbiseli, ben beyaz ipek elbiseli- ama bunun bir önemi yok çünkü konuşacak çok şey var. Menüde ağzımı sulandıran her şey var ve ben karar veremediğimde Zane garsonu defalarca gönderiyor, beni asla acele ettirmiyor, sonra sonunda her şeyden bir tane kendisi için sipariş etmesini ve benim paylaşabileceğimi söylüyor, bu da beni bir seçim yapmaya zorluyor. Çünkü bu çok aşırı.

Yemekler Zane'in söz verdiği kadar harika olduğu için birkaç pişmanlığım var. Narin ve taze, ama yanında çiğnenmiş ekmek var.

Küçük bir masa ve restoran samimi, her masanın hemen üzerinde etrafımızdaki seslerin ve kısık müziğin gürültüsünü bir aydınlatma . Bana tereyağını uzatması ve başparmağının avucumu okşaması bir bahane mi? Oturup konuşuyoruz, yine hayali kitapçım hakkında sorular soruyor. Garip olan benim hakkımda bu kadar çok şey bilmek istemesi. Ne zaman ailemle aramızın nasıl olduğunu ağzımdan kaçırırsam gözleri buz gibi parlıyor. Kardeşlerimin tüm kitaplarımı çaldığı zamandan bahsettiğimde kar fırtınası gibi bakıyor. ve onları yaktı.

Annem o zaman, "Erkekler erkektir." demişti.

Konuyu değiştirmeye çalışıyorum ve bana bokstan pazarlara ve parklara kadar Bethnal'ın tarihini anlatıyor. Yine de bu yeterli değil ve beni sadece haklı olarak gurur duyduğu bölgeyi değil, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için caresiz bırakıyor.

Tabağından bir patates kızartması çaldığımda gözlerini deviriyor ve dinlenmesini üzerinden bana doğru itiyor, ve orada bir

Parmağını tatlıma daldırıp yalayarak temizlediğinde çapkınca bir tavır takınıyor.

Yüzüm kızardı. Tamamen kızardım.

Kendi bölgesi hakkında rahatça konuşuyor ama kendisi hakkında pek bir şey söylemiyor, içimde bir merak oluşsa da sormaya cesaret edemiyorum.

Bu adam. Ondan çok hoşlanıyorum. Huysuz ve sert ama çekici.

"İlk randevun nasıldı?" diye soruyor ayrılırken, turuncu ışıklarla parlayan kadife geceye doğru yürürken.

"Gerçekten iyi," diye itiraf ediyorum ve gözlerimiz buluşuyor. "Hepsi iyi olacak. Hepsi senin ilklerin."

Ve aniden, dışarıda serin ve temiz havada olmamıza rağmen nefes alamıyorum. Bütün akşam beni öpmedi ve koruyucu eli sırtımda olmasına rağmen daha fazlasına ihtiyacım var.

"Nereye gidelim?" diye rahatça soruyor. "Barlar var." "Eve gidebilir miyiz?" Ağzımdan kaçırdım.

Başını öne eğiyor. "İstiyorsun..."

Ona dokunmam gerek. Aramızda parıldayan bir enerji var ve bu enerjinin bir an önce boşalması gerekiyor yoksa patlayabilirim. "Eve" dedim. Adının ne olduğunu bile bilmiyorum,

Ona ya da kendime oranın neden bizim olduğunu açıklamak istemiyorum. Bethnal muhteşem, ama burası onun Londra bölgesi. Burada baştan aşağı bir kral.

İşte, sanırım o Zane. Ve o benim.

İşaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor ve başparmağıyla dudaklarımı okşuyor. "Eve."

Bu gecenin bitmesine hazır değilim. Asla da olmayacağım. Eve döndüğümüzde - lanet olsun, bu kulağa hoş geliyor - bir içki içmeyi öneriyorum. Onu salona götürüyorum, altın dokunuşları olan karanlık, lüks bir oda. Pek bana göre değil ama etkileyici ve Willow bu evin evi olduğunu düşünüyorsa, benim için de evdir. İkimizin de içmediği viski bardaklarıyla oturup konuşmaya devam ediyoruz.

Stokladığı özel baskılar, ciltli kitaplar. Rafları yerleştirme şekli ve seçtiği kitaplar... Görünüşe göre kapaklarda yer alan insan fotoğrafları son derece iğrenç. Hiçbir fikrim yoktu. Bana fantezi serisinin ciltli kopyalarının olacağını ve romantik kitapların kendine ait özel bir bölümü olacağını anlatırken neredeyse cümlemin ortasında durdu.

Ayağa kalkıp yanıma geldi, yüzünde emin olmayan bir ifade vardı.

Bardağımdaki viskiyi döndürüyorum ve ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun, küçük tavşan?"

"Düşünüyordum da" diyor, boşluğu tam olarak kapatamadan. İsteksiz görünüyordu ve neredeyse onu durduracaktım ama

onun karar vermesini beklemek yerine, onu ne kadar yakınımnda istediğimi belli etmemeye çalışıyorum. "Korkuyorum ama..."

"Birlikteyken korkacak hiçbir şey yok. Seni her şeye karşı koruyacağım." Bu konu değişikliği kafa karıştırıcı.

"Sen hariç her şey. Ben istiyorum..." Hâlâ çok tatlı, savunmasız, masum ve emin değil.

"Söyle bana," diye emrediyorum, kelimeyi yavaşça çekerek.

"Ormanda benim için yaptığın gibi bir şey, ama ben senin için yapardım."

Bu nefesimi kesiyor. Başka bir sıcak, yoğun öpücük? Parmakları sikimin etrafında? Kocaman gözleri yüzümü izliyor ve vücudu benimkine yapışmış, beni boşaltırken eli aramızda.

Fuuuuccckkk çok ateşli, hayal gücümde bile.

"Beni kovalayacak mısın, küçük tavşan?" İtmek yerine alay ediyorum ama ayaklarımın arasında durması için yer açıyorum. "Çünkü kurt tavşandan kaçabilir ama oyun genelde böyle oynanmaz."

Bu onu gülümsetiyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Sevimli ve seksi. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor ve o incecik beyaz elbisesi. Tanrım, sadece birkaç saat önce evlendiğine inanamıyorum. Ona bir başkasının dokunması fikri bile kıskançlık duygularımı kabartmaya .

Elini göğsümde, gömleğimin üzerinde gezdiriyor ve eğildiğinde nefesimi tutuyorum. Bir ilki başlatacak mı?

Ama bir öpücük alamayacak mıyım? Önümde diz çökerken aklımdan geçen bu. Evet, bu güzel kız dizlerinin üzerinde kemerime uzanıyor ve keşke onu kucağıma alsaydım ve dudakları benim dudaklarımda olsaydı.

Ama sonra, ilkler konusunda anlaştık ama tekrar yok ve belki de bunun beni tekrar öpmek zorunda olmadığı anlamına geldiğini düşünüyor.

Sikeyim. Beni öpmek istemesi için her şeyimi verirdim.

Ve ellerinin belime ulaşması için geçen sürede, aletim tamamen sertleşti, üzerini örten kumaşı gerdi ve uzun bir hat olarak ortaya çıktı.

Kemerimi kurcalarken onu "İşte bu," diye cesaretlendiriyorum, sonra elinin alt tarafı hassas uca değince inliyorum. Fermuarın gürültülü bir törpü sesi çıkarmasından ve aletimin boxer külotumdan fırlamasına yetecek kadar çekiştirmesinin hışırtısından önce bile zaten gergindim. Gözlerini kırpıştırıp ereksiyon halime bakıyor.

"Bu..." Bana bakarken koyu yeşil gözleri . "Çok güzel."

"Hepsi senin," diyorum ona huysuzca.

Öne doğru eğiliyor ve dikkatlice başını ağzıyla kapatıyor. İnliyorum, çünkü lanet olsun, bu kızı izlemek kadar tahrik edici bir şey yok. Sikim seğiriyor ve dudağına değdiğinde nefesi kesiliyor.

Bana bakıyor. "Beklediğimden daha sıcak."

"Üşüyeceğimi mi düşündün?" Ona kaşlarımı çatıyorum. Taşaklarım ona şimdi sahip olma ihtiyacıyla gerilirken bile merakı çok hoşuma gidiyor.

"Ona pantolon yılanı diyorlar," diye karşılık veriyor ve ben de sırtıyorum.

"Bu seni yılan oynatıcısı mı yapar?"

Kaşları büzülüyor ve bir an için bunu ilk kez yaptığını itiraf edeceğinden emin oluyorum. "Senin için nasıl iyi olacağını bana gösterir misin?"

O zaman bu onun ilki. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Eğer istediğin buysa. Ama nasıl yaparsan yap, istediğim her şey olacak."

"Böyle bile mi?" diye alay ediyor, en hassas olduğum yerime çıplak dişlerini fırçalıyor ve daha ileri gitmesini engellemek için saçlarını tutuyorum.

"Senden alırdım." Her türlü acı, her türlü zevk. "Ama dişlerini kapatıp beni emersen daha çok boşalacağıma bahse girerim."

Bunu düşünüyör gibi görünüyor, bir ön sperm damlasının oluştuğu ucu hafifçe öpüyor ve dudaklarını yalıyor, uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor ve boğazımdan bir inilti kopuyor.

Sonra dediğimi yapıyor, dudaklarını geriyor ve sikimin tepesini ağzına itiyor.

Ben sınıra ulaştığımda ikili iniltiler çıkardık.

"Bu çok iyi hissettiriyor, Willow." Başını daha iyi bir açığa doğru itiyorum. "Şimdi beni daha derine götür."

O güzel yeşil gözler beni izliyor ve itaat ediyor.

"İşte böyle. Mükemmel." Ve evet, bu zevk kan basıncımı kalp krizi geçirecek kadar yükseltmeye yetiyor ama aslında bunu kastetmiyorum. Sanki ona bir hediye veren benmişim gibi bana bakışını kastediyorum.

"Dudakların sikimin etrafındayken çok ateşli görünüyorsun. Çok iyi bir kız gibi alıyorsun." O bir ritme girerken elimi saçlarında gezdiriyorum ve mırıldandığında içimde titreşen bir zevk yayılıyor, tekrar yapıyorum. "Bayılıyorum

-" Duygularımı tekrarlamadan önce kendimi yakalıyorum. Şimdilik bir kez yeterli. "Saçların. Çok güzel."

Başını okşuyorum, saçlarının ipeğini kısa bir süre sıkarak cesaretlendiriyorum ve lanet olsun, sıcak, ıslak ağzını üzerimde hissetmek beni mest ediyor.

"Sığdıramadığın kısımda elini kullanabilirsin-oh lanet olsun." Bunu hemen hem bir meydan okuma hem de bir talimat olarak kabul ediyor ve sikimi boğazına doğru daha da itiyor ve o saniye neredeyse patlıyorum. Sonra eli tabanıma pompalıyor, orada biriken pre-come ve tükürük karışımını topluyor ve kaslarım pişmiş erişteye dönüşüyor. Ellerim hariç, ikisi de şimdi onun saçlarında, onu cesaretlendiriyor.

Belli ki bunu daha önce hiç yapmamış. Özensiz ve kararsız ama ben de en az onun kadar deneyimsizmişim gibi karşılık veriyorum. Kalçamı kavrayıp beni tamamen emmeye başladığında ürpermeme engel olamıyorum.

Bana işkence edecek. Bir mafya çatışmasında öleceğimi düşünüyordum ama hayır. Ağzının üzerimde olmasının verdiği hisle öleceğim.

"Bu işte çok iyisin," diyorum ona, sesim hırıltılı.

Övgümü onaylayarak mırıldanıyor. Hoşuna gitti, değil mi?

"Harika görünüyorsun. Ağzının gerilmiş hali Sikimi mi? Willow, mükemmel dudakların var."

Onun için çaresizim. Ellerimle saçlarını okşayarak ona yol gösterirken, daha hızlı gitmesi için onu cesaretlendirirken bile, onun gücüne sahip olan benim. Eğer isteseydi, yalvarırdım. Dizlerimin üzerine çöker ve kalması için yalvarırdım. O dar, tatlı amcığına girmeme ve onu beslememe izin vermesi için. Karım olmasını isterdim.

Ve evet, ağzından dökülene kadar beni emecek.

Karıncalanmalar omurgamda yukarı ve aşağı gidiyor.

"Beni mahvedeceksin, küçük tavşancık. Ağzına boşalmamı ister misin? Tadına bakman için bütün yükü sana vermemi? Hepsini yutup karnını doldurmamı?"

Onun tepkisi hızlanmak oluyor ve göğsümden bir inilti kopuyor.

Kalçalarım şimdi onun her hareketiyle aynı anda kalkıyor, başını aşağı çekerken ağzına giriyorum. Bu masum bir kız için çok fazla, ama yapamıyorum. İçimdeki vahşi bir şeyi serbest bırakıyor.

Hafifçe kayıyor ve kalçalarını birbirine bastırdığını görüyorum. "Sikimin ağzında olmasından hoşlanıyor musun?" Soruyorum ve o da yanıt olarak sızlanıyor. "Seni ıslatıyor mu?"

"Evet" anlamına geldiğini bildiğim bir ses daha ve elini kalçamdan itiyorum. "Kendine dokun," diye emrediyorum aniden. "Kendini boşalt."

Tereddüt ediyor.

"Şimdi," diye bağıriyorum. Buna daha fazla dayanamam ve onu yanıma almalıyım.

Elbisesini kaldırmak için çabalarken odağını ve hızını kaybetmesi iyi bir şey, çünkü bana biraz soluklanma fırsatı veriyor. Onun sıcak, ıslak ağzının daha önce hiç deneyimlemediğim bir cennet olduğunu düşünmemek için bir neden yok. Sonra onun

Parmakları külotunun içine kayıyor ve bakışları tekrar yüzüme yöneliyor ve ben tamamen kayboluyorum.

"Küçük pembe amcığın benim için ıslandı mı?" Homurdanıyorum. "Bahse girerim klitorisin şişmiş ve muhtaçtır."

Aynı fikirdeymiş gibi sızlanıyor ve konsantrasyonunu kaybettiğinden sikimin üzerindeki eli yavaşlıyor. Bu, düşüncelerimi yeniden toplamama ve onu gerçekten tekrar görmeme izin veriyor. Benim güzel kızım kendini ovalarken titremeye başlıyor.

"Bacaklarını ayırıp seni kişisel ziyafetim gibi yemek ve yüzümün her yerine boşalmanı sağlamak için sabırsızlanıyorum. Senden aldığım her şeyin tadını çıkaracağım." Sesim ihtiyaçtan boğuk çıkıyor ve ona bakıyorum, istediğim gibi amını göremesem bile bu anın tadını çıkarıyorum. "Bunun için yalvaracaksın. Şu anda olduğu gibi dizlerinin üzerine çökeceksin ve her şeyi tekrar için bana yalvaracaksın, çünkü içindeki sikimin hissine çok bağımlı olacaksın."

Gırtlığını sikime dayaması boşalmakta olduğunu ilk kez gösteriyor. Kıpırdamadan duruyor, orgazmını yaşamaktan ve inlemekten başka bir şey yapamıyor.

Ona "Aferin kızım," diyorum ve bu mantığa meydan okuyor, ama sadece zevkini bulduğunu bilmek, uyarılma eksikliğine rağmen beni itiyor. Taşaklarım yukarı kalkıyor ve tohumlarım ağzına fişkırıyor. Bu tüm vücudumu saran bir deneyim ve dönen dünyaya tutunmak için olduğu kadar onu üzerimde tutmak için de saçlarını sıkıca kavriyorum.

"O senin, küçük tavşancık." Ağzını doldurarak daha fazla fişkirttim. "Hepsini al."

Beyaz kıvılcımlar.

Ve bu onun için de çok yoğun. Titriyor ve harap olmuş, gözleri kapalı, sanki fırtınadaki çapasıymış gibi sikimi tutuyor. Pantolonunu indiriyor ve dudaklarının kenarından bir parça boşalıyor.

"Yut," diye .

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken boğazı düğümleniyor. Boşalmamı içiyor olmasından duyduğum vahşi tatmin, orgazmın nabız atışları kadar iyi bir şimşek gibi çakıyor içimde.

Sonra dudaklarını yalıyor ve yemin ederim gülümsemesi tüm Londra'yı aydınlatabilir. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor ve duymaya da hakkı var.

"Aferin kızıma, aferin kızıma." Onu koltuk altlarından tutup kucağıma çektim.

Neredeyse onu öpecektim, başımı eğdim ve son anda durdum.

İstiyorum. İki nefes boyunca ağzına bakıyorum, sonra onu kendime bastırıp kollarımla sarıyorum.

Başını çeviriyor, böylece yanaklarımız birbirine değiyor, onunki benimkine karşı çok yumuşak.

"Çok iyiydin," diye fısıldıyorum kulağına ve saçlarını okşuyorum. "İnanılmazsın. Mükemmel bir ilk sefer."

Övgünün onu daha da yakınlaştırmasını bekliyorum ama ilk kelimeyi duyunca -pazarlığımızı hatırlatırcasına- kendini hazırlar gibi nefes alıyor ve arkasına yaslanıyor. Sonra yüzüme bakmaktan kaçınarak kucağımdan iniyor.

"Sakin ol," diyorum yalpalarken ve ağzı alaycı bir çizgiye yerleşirken.

Uzun elbisesinin eteğini silkeliyor ve kirpiklerinin altından, kafesini hatırlatan temkinli bir orman yarattığı gibi bana bakıyor. "Seks yaptıktan sonra beni serbest bırakacak mısın?"

Hayır.

"Bana söz verdiğin bazı ilkleri unutuyor gibisin," diye söylendim. Bu konuda taviz vermeyen bir piç olacağım ama umurumda değil. O asla gitmeyecek. "Ben senin amını yalarken adımı haykırdın mı?"

Bu onun gözlerini açtı. O da bu tür bir ilki kastettiğimi fark etmemişti.

"Hayır."

"Peki ya kıçın?" Sandalyeye geri yaslanıyorum, yavaş yavaş yumuşasa da pantolonumdan dışarı fırlayan aletimle kasten müstehcen davranıyorum. Tükürüğüyle parlıyor. "Orayı tıkayıp sonra da amını ve götünü siktim mi?"

"Boşalırken sikimi o kadar sert kavrayana ve taşaklarımı kurutana kadar klitorisinle oynar mısın?"

Yanakları pembeleşiyor. "Hayır."

"Peki ya ilk kez göğüslerine boşalmam? Bana ilk kez bunu yaptın mı?"

"Hayır." Kelime nefes nefese.

"Peki ya yüzün? Onu dölle kapladım mı? Ya da küçük popon havadayken seni arkadan becerdim mi? Seni masamın üzerine itip sikimle doldurmadım. Ellerini ve ayaklarını birbirine bağlayıp ağzını tıkamadım, sonra da sen benim çaresiz oyuncağımken seni becermedim."

Nefes nefese kaldı ve dudaklarını yaladı. Ağzını siktiğim için dolgun ve pembeler.

"Seni ormanda kovalamadım, yere yatırıp merhamet dilenirken seni sikmedim, boşalmanı sağlamadım. Seni dizlerinin üstüne çöktürüp kocaman sikimi boğazına sokarak gözlerini sulandırmadım. Ve eğer yüzüme oturmadan, kıcını tutmadan, daha fazla zevk alamayacağına inandığında seni orgazma zorlarken göğüslerinle oynamadan kurtulacağını sanıyorsan, bir tane daha seni kırar diyorsan, çok ama çok yanılıyorsun."

Cevap vermese de bacaklarını hafifçe birbirine bastırması sırtıtmama neden oluyor. Ne kadar da ağırbaşlı küçük bir fahişe. Mükemmel bir eş olacak.

"Bunun karanlıkta, sırt üstü, İngiltere'yi düşünebileceğin bir yerde, hızlı bir beceriksizlik olmayacağını bilmeliydin. Senden aldığım her ilk zevk ahlaksızca olacak ve seni zevkten kemiksiz bırakacak."

Yavaşça düşünerek toparladım ve ayağa kalktım.

"Tüm bunlara istediğin anda başlayabiliriz, küçük tavşancık. Ya da işleri benim yöntemimle halledebiliriz."

"Senin yolun mu?" Sinirli bir şekilde göz kırpmıyor.

Onun küçük elini kendi elimle tutuyorum. "Evet."

WILLOW

"Ne yapıyoruz biz?" Beni üst kata çıkarırken soruyorum. Doğal olarak daha uzun olan yürüyüşünü benim daha kısa olan yürüyüşüme göre yavaşlatıyor, önden çekiştirmiyor.

"Bir duş, sonra da uyku," diye yanıtlıyor, sesi eğlence dolu. "Uzun bir gün oldu."

Bu gece önerdiği mide hoplatıcı şeylerden hiçbirini yapmayacağımız için hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilmiyorum. Ama omuzlarım itiraf etmesi daha zor olan farklı bir nedenden dolayı gevşiyor.

Zane ve benim aramdaki kıvılcımlara teslim olursam ayrılmak zorunda kalmayacağım. Daha birçok ilk var.

Ona güvenmek iyi hissettiriyor. Onun yanında olmak evim gibi. Buna teslim olmamalıyım ama kendimi durdurabileceğimden emin değilim. Zane bana istediği her şeyi yaptığında ona bağımlı olacağımı söylüyor ama endişelendiğim şey bu değil.

Hayır.

Korkum şu ki, eğer yarım gün sonra ona bu kadar aşık olursam, bir hafta sonra ne olacak? Ya da bir ay? Ya da Zane'in hayal gücünün veya bana olan ilgisinin azalması ne kadar sürerse?

Her dokunuşta ona daha çok aşık oluyorum.

Banyodan bir yaz gülü kadar taze, pembe ve tatlı bir şekilde, beklediğimden çok daha hızlı çıktı ve yan taraftaki banyoda duş aldığım için hala belimde sadece bir havlu var.

Willow bacaklarını açıkta bırakan küçük bir pijama şortu ve minik askılı bir üst giyiyor. Meme uçları açıkça görülüyor. Sikim hemen tepki veriyor.

"Dövmelerin var," diye mırıldanıyor.

O yaklaşırken üzerime bir tişört giyme içgüdüleriyle mücadele ediyorum. Dövmeler ve yara izleriyle kaplıyım ve dövmeler daha çirkin yara izlerini kapatıyor. Onun çıplak göğsüme bakması geçmişimin karanlık yarıklarını ortaya çıkarıyor ve ben onu korkutmak istemiyorum.

"Ağaç dövmen mi var? Yoksa çalı mı?"

"Bir dut," diye açıklıyorum alçak sesle. Beni kral yapan kavgadan kalma kötü bir yara izini kapatıyor. "Bu Bethnal Green'in bir amblemi. Bölgeyi devraldığımdaya yaptırmıştım."

"Oh, hepsinin bir anlamı mı var?" Gözlerinde meraklı bir bakış var. Benim bölgeme uygun yeşil gözler. Sanki bunun olması gerektiğine dair daha fazla işarete ihtiyacım varmış gibi.

"Evet."

"Bunlar ne?" Dut meyvelerini ve iki kolumdan aşağı inen iskelet elleri işaret ediyor.

Birinin dövmelerinizi sorması kadar çıplak bir şey yoktur. "Her meyve kardeşlerimden birini temsil ediyor."

"Kardeşlerin mi var?" Hayal edemiyormuş gibi başını öne eğiyor.

"Vardı. Onlar biyolojik kardeş değildi. Onlar benim arkadaşlarımdı." Yutkundum. "Hepsini öldürdüm. Eski kral öldürüldüğünde zor bir geçiş oldu. Benim tarafımdan değil," demek için acele ediyorum, kalbimdeki eski bir sızı artık bir yankıdan öteye geçmiyor. "Shane Bethnal bir baba gibiydi."

"Bir baba gibi mi?" Bakışları vücudumu hayranlıkla incelemekle gözlerimin içine bakmak arasında gidip geliyor. "Gerçek baban değil mi?"

Yan tarafımı gösteriyorum.

"Smith?" Ellerini gotik harflerin üzerinde gezdiriyor.

"Ben bir yetimim." Bunu itiraf etmek utanç verici mi? Belki, ama Willow'un yüzünde tiksinti değil, sempati ifadesi beliriyor. "Başka bir şey düşünemedikleri için soyadım buydu. Bakım altında büyüdüm."

"Ama şimdi soyadınız Bethnal mı oldu? Evlendin mi?"

"Hayır." Hızla sözünü kestim ve yüzündeki rahatlamayı gördüm.

omuzlar. Küçük tavşanım kıskanmış mıydı? "Bölgeyi devraldığımda bu ismi benimsedim. Ama unutmak istemedim."

"Bunu sevdim." Uzanarak ellerini kollarımın üst kısmında gezdiriyor ve beni daire içine alarak keşfetmeye devam ediyor. Açıklamak istemediğim bazı dövmeler var ama açıklıyorum. Öldürdüklerimi ve anlaşmalarımı, küçük ve şu an bulunduğum yere tırmanırken kaybettiklerimi detaylandırıyor.

"Burada bir boşluk var." Etrafımda dolanıyor ve tekrar önümde durup kalbimin üzerindeki boşluğu işaret ediyor. Göğüs kafesimin alt kısmı ve sol göğüs kafesimin büyük bir kısmı sadece koyu renk kıllarla kaplı. Mürekkep yok.

"Oraya koymak istediğim hiçbir şey bulamadım," diyorum ona acımasızca. "Şimdiye kadar."

Parmaklarını oynatmayı bırakıyor, nefes alıyor, sonra duraklıyor, sanki konuşmak istiyormuş gibi.

"Bir ağaç uygun olur." Onu beklediğimi bilmiyordum. Ama o noktaya dövme yaptırmak hiç doğru gelmemiştir ve şimdi nedenini biliyorum. Bu benim kızım için.

"Başka bir dut mu?" diye soruyor belli belirsiz.

"Bir söğüt ağacı düşünüyordum," diye mırıldandım. "Altında bir çift hayvan olan." Elimi saçlarının arasına sokuyorum ve başımı eğip tatlı çilek kokusunu içime çekerken inliyor. "Belki bir kurt ve küçük bir tavşan."

Öne doğru eğilerek zarif saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Seni küçük bir tavşan gibi çiftleştirmek istiyorum. Bir bebek, sonra bir tane daha. Sonra bir üçüncü, bir dördüncü."

Dudakları aralanıyor ama bana bakarken gözlerinde umut var.

"Bunu istiyor musun? Sevdiğimiz ve büyüttüğümüz büyük bir aile?"

Hevesle başını sallıyor. "Her zaman benim için de böyle olması gerektiğini düşünmüşümdür ama..."

"Aynen." Benim hiç olmadı, Maldon olmasına ve üç erkek kardeşi olmasına rağmen da olmadı. "El üstünde tutulan ve korunan bir ailemiz olacak."

Elimi kasıtlı olarak yan taraflarında gezdiriyorum, her santimini tanımaya çalışıyorum. "Seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanımak istiyorum. Sana takıntılıyım, Willow."

Neredeyse ağzını öpecektim, ama lanet olsun, dudaklarından bir fısıltı uzaktayken hatırladım. İlkler. Sadece ilkler.

Şimdilik.

Bu yüzden onu istediğim gibi yiyip bitirmek yerine, bir elimi sırtına koyup yatağa yatırıyorum. Yatakta zıplarken çığlık atıyor ve kıkırdıyor, sonra havluyu atarken beni içine çekerek bana bakıyor.

"Ben her zaman çıplak uyurum." Ama her zaman elmasları kırabilecek bir ereksiyonla kendimi yatağa atmıyorum.

Dudağını ısıyor ve ben yorganı geri çekip onun altında kıvrılmasına izin verirken gözlerini benden ayırmıyor.

Ona katılmak üzereyken yumuşak bir eğlence durduruyor.

"Bu kadar komik olan ne, küçük tavşan?" Sertçe söyledim. Hiçbir erkek çıplak vücuduna gülünmesini istemez.

"Hiçbir şey," diyor masum numarası yaparak. Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Sadece..." Duraklıyor ve bakışlarını tekrar göğsümde gezdiriyor. "Daha önce o takım elbisenin içinde olduğundan daha çekici görünemeyeceğini düşünmüştüm." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tamamen yanlış."

"Dikkatli ol. Egomu daha fazla şişirmek istemezsin."

"Patlayabilir" diye yanıtlıyor. Benim yaramaz minx'im. Yatağa kayıyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

"Senin bu yanını seviyorum," diye fısıldıyor.

"Sert tarafı mı?" Yara izlerim ve dövmelemlerim onun gibi tatlı bir şey için pek çekici değil.

"Rahat. Komik. Bana kendinden bahsediyorsun. Gerçek," diyor kızarak. "Yine de kontrolü ele alman hoşuma gidiyor."

Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum. Sıcak ipek gibi. "İki taraf da gerçek, küçük tavşancık."

Memnuniyetle iç çekiyor.

"İlk kez bir erkeği çıplak görüyorum." Bakışları tekrar göğsüme kaydı.

Sikeyim. Ben bir aptalım. Bunu kendim için imkânsız hale getirdim ve onunla yatağa girerek bir ilki boşa harcadım. Willow'u da mı sadece bir kez çıplak görecekim?

Ne söyleyebileceğimi düşünürken, göz kapakları uykulu bir kedi yavrusu gibi kapanıyor, ta ki kendini bırakıp derin ve düzgün nefes alana kadar.

Onu uyurken izlemek, çok güzel, çok genç, çok masum.

-Tenimde bir suçluluk parıltısı belirliyor. Ben iyi değilim.

Yeterince. Onunla bu şeytani pazarlığı yapmamalıydım, başka seçeneği yoktu.

Ama her nefes çilek kokuyor ve ona bakınca...

Benim için de herhangi bir seçenek yoktu.

Kalmak istemesini sağlayacak bir yol bulmalıyım. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey.

Ve bir fikrim var. Yatağımın başucundaki masadan telefonumu alarak planımı uygulamaya koyuyorum. Yarım saat sonra, gerekeni yaptım ve uyuyan kızımı iki kolumla tutmak için telefonumu geri attım.

Benden kaçamayacak.

WILLOW

Sıcak yanağımın altından alçak, düzenli bir gümbürtü sesi geliyor. Güvenli bir şekilde tutuluyorum, sandal ağacı ve misk kokusuyla çevriliyim. Bir bağımlı gibi içime çekiyorum.

Zane. Büyük kolu belime dolanıyor ve başım omzuna yaslanıyor. Bir gecede ona sokulduğumu ve yüzümün onunkinin yanında olduğunu fark etmem bir anımı alıyor.

Bir ilk daha. Geceyi biriyle geçirdim. El üstünde tutulduğumu hissederek uyandım. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Kıpırdamadan, beni esir alan kişiye, her ilkin haklarına sahip olan adama bakıyorum. Uykudayken daha da gülünç derecede yakışıklı.

"Mmm." Tatmin olmuş gürlemesi bana uyandığını yeterince çabuk haber veriyor ki gözlerini açtığında gerçekten suçlu görünüyorum. Zane beni belimden kavırıyor ve çıplak, sıcak, sert vücudunun üzerine doğru çekiyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak ayrılıyor ve o aşağıdan bana sırttırken, ereksiyonu klitorisime baskı yaparken ona sarılıyorum.

İçimde tahrik edici bir yıldız patlaması oluyor. Aramızda bir kumaş tabakası var -pijama şortum- ama bu hissi durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Ya da bağlantıyı.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, mavi gözleri parlıyor.

"Günaydın." Sertleştiği yere doğru kıpırdandım.

Zane hareketi tekrarlıyor ve ben de destek için göğsünü kavıyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi? Devam et." Uzanarak göğsümü sahiplenici bir şekilde sıkıyor. "Sabah orgazmı lezzetli bir zevktir. Kullan beni. Küçük amını bana sür ve kendini bu şekilde boşalt. İlk defa."

Kalçalarını yukarı doğru yuvarlıyor ve dokunduğumuz yerden zevk kıvılcımları çıkarken nefes nefese kalıyorum. Sanki dün gecedan kalan uyarılma hissi hiç azalmamış gibi, Zane'in müstehcen sözleri ve beni sikinin üzerinde gezdirmesiyle alevleniyor. Klitorisim aşırı hassas ve şehvetten neredeyse şaşı olmuş durumdayım.

"Merak etme," diye mırıldanıyor. "Her sabah seni boşaltmak için yeni yollar bulacağım."

Ellerini kalçalarımın doğru kaydırıyor ve klitorisimi sert uzunluğuna sürterek beni hareket ettiriyor.

"Sadece bir gece önce bana sor ve sana orgazm olmanın ne kadar harika bir yol olduğunu göstereyim. Boşalırken gözlerini açana kadar seni yalayacağım, yüzüme fişkirtacağım."

Hayal ettikçe kızarıyorum ve o da benimle oynamaya devam ediyor. Her parçası farklı bir şekilde ateşli ve lezzetli. Fişkirtmek mi? Çok utanç verici. Ama hoşuna gitse ya da benimle dalga geçse, sanırım bu şekilde boşalmaktan gurur duyardım. Peki ya ben uyurken beni yalaması? Omurgamdan aşağı bir parıltı iniyor. Zane'in bacaklarımın arasında canı ne isterse yapmasıyla uyanma fikri müstehcen ve beni güçsüz hissettirmeli. Yine de şimdi o söyledi, buna ihtiyacım var. Çaresizce.

Tıpkı ormanda olduğu gibi, Zane kontrolü ele aldığında gülünç bir şekilde tahrik oluyorum.

"Benim için çok ıslaksın," diye inliyor.

Ve o haklı. Pijamalarım sıırıslıklam oldu ve bu işimi kolaylaştırıyor. Bu ve Zane'in beni teşvik etmesi, neredeyse beni buna zorlaması. Evet ya da hayır dememe gerek yok, o yapıyor ve bu harika hissettiriyor.

"Willow." Beni kabaca ileri geri sürüklüyor. "Sikeyim seni..." Parmakları kalçalarımı ısıyor ve acı, zevki artırıyor. "Mükemmel."

Kendi uyarılmışlığıma kapılıyorum ve neler olduğunu anlamam bir saniye alıyor. Açık amımın altında nabızı atıyor ama mavi gözleri açık kalıyor, bulanıklaşsa bile bana bakıyor, çenesi sıkılıyor ve inliyor.

Aşağı bakıyorum.

Karnı beyaz bir sıvıyla kaplanmıştı ve bunun ne anlama geldiğini bir an için kavrayamadım.

Sonra anlıyorum, altımda titriyor, hala beni uzunluğunun üzerinde sallıyor, omurgamda yukarı ve aşağı mutluluk fişekleri gönderiyor. Boşaldı. Nefesini tutması bir saniye sürüyor ve benimki kayboluyor, çünkü onu devirmek için vücudumu kullanması ve aynı zamanda klitorisimi ezici bir şekilde ovması konusunda çok sınırsız ve vahşi bir şey var.

"Bak ne hale getirdin," diye dalga geçiyor ve mürekkeple kaplı, yontulmuş karın kaslarındaki sıvıyı siliyor, sikine giden koyu renkli kılların izi artık düzleşmiş ve göğsüme yaklaştırıyor.

Cami tişörtümü çekiştirerek indirmesini ve boşalmasını göğüslerime bulaştırmasını nutkum tutulmuş bir halde izliyorum.

"İğrenç," diye mırıldanıyor, sonra yanımdan tutup beni kendine çekiyor ve bir saniye sonra ağzı meme ucumda, onu yalıyor, içime coşku pompalıyor. Sonra ısıyor ve aynı anda beni üzerine çekerek klitorisimi yeni bir açıyla ovuyor ve bu çok fazla. Beni serbest bırakmasıyla boyamasının şoku ve vücudumun buna verdiği tepki, ayrıca göğüslerime olan ilgi beni deviriyor.

Zevk içime yayılırken hıçkırıyorum.

"Tanrım, Zane," diye boğuluyorum amım orgazmla kasılırken. tatmin edici ama yine de hemen yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var ve beni sabitleyecek ve dolduracak bir şey arzuluyorum. Onu.

"Biliyorum, biliyorum." Beni teselli ediyor ama nedenini anlamakta zorlanıyorum.

Zane yorganı kaldırıp beni yataktan kaldırdığında, hala göğsüne yapışmış olan beynimi bacaklarımın arasına göç ettiği yerden kurtaramamıştım. Sözünü sakınmadan beni banyoya götürüyor ve duşun ılık suyunun altında, tamamen çıplak bir halde kendime geliyorum.

"Çok seksisin, biliyor musun?" diyor beni vücudundan aşağı kaydırıp kendi titrek bacaklarımın üzerinde durmamı sağlarken. Kendimi temizlemeye çalıştığımda sabırsız bir ses çıkarıyor, ben de... Teslim oluyorum. Beni bir o yana bir bu yana çevirmesine, oyuncak bebeğiymişim gibi yıkamasına izin veriyorum.

Bir çift kot şort ve tişört giyerken, dövmelelerini ortaya çıkaran koyu gri gömleğinin düğmelerini iliklerken ona bakıyorum. Takım elbisesini etkili bir şekilde giydikten ve bize kahvaltı hazırladıktan sonra döneceğine dair söz vererek yanımdan ayrıldıktan sonra, saçlarımla uğraşıyorum, topluyorum, sonra bırakmadan önce iki kez tarıyorum. Zane saçımı beğendiğini söyledi. Seni kaçıranı memnun etmek her zaman iyi bir şeydir, değil mi?

Ama mesele o değil. Sadece beni sevmesini istiyorum, kendi kafamın içinde itiraf ediyorum. Ya o kadar iyi olabilseydim, beni sevdiğine inanmaya devam eder miydi?

Mutfağa inerken bile kaybolmuyorum. Bu ev bana mantıklı geliyor. Olmamalı, ama belki de doğru hissettiren şeylerle savaşmaktan bıkmışımdır.

Zane masada benim için kahve ve limonlu kek hazırladığında kendime engel olamıyorum. Parmak uçlarıma basarak dürtüsel bir şekilde yanına gidiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve yanağından öpmeye çalışıyorum. İşbirliği yapmadan bunu yapamayacak kadar uzun boylu olduğu için yüzündeki şaşkın ifadenin tüm etkisini görüyorum ve yanlış değerlendirdiğimden korkuyorum.

"Üzgünüm, ben-" Ama bu cümleyi ancak o eğilip kollarını belime dolamadan ve beni ayaklarımdan kaldırmadan önce kurabiliyorum. Sonra sade kahve tadında aç bir ağızla beni öpüyor.

Damarlarımdan elektrik fişkırıyor. Zane ihtiyacım olan tek kafein.

ZANE

Beni öpmeye çalıştı. O da beni öptü.

Kahretsin, kalbim kadar hafif ki, uçup gidebilir.

Bir kolumla onu sıkıca tutuyorum -ayakları yerden bir karış yukarıda sallanıyor olmalı ama ikimizin de umurunda değil- ve diğer elimi yumuşak siyah saçlarının arasına sokuyorum. Onu hoşgörölü dakikalar boyunca öpüyorum, ağızlarımızı birbirine yaklaştırıyorum. Bana sarılıyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve üçüncü öpüşmemizdeki coşkusu şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyi. Bu mükemmel an için kırk yıllık hayatımdan vazgeçebilirim.

Ancak telefonumun çaldığını duyduğumda her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. Tavşanım dikkatimi dağıtıyor.

Gitmesine izin vermeden onu yanımda taşıyorum, içkilerimizi seyahat bardaklarına doldururken ve limonlu kek parçasını uzatırken gülerek ve akıl sağlığımı sorgularken onu öpüyorum. Personelim bu sipariş ettiğim gibi ayarlamasına sevindim.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor dışarı çıkıp helikopterin beklediği yere gittiğimizde.

"Bethnal Green'e. Senin için bir şeyim var."

WILLOW

Bana rehberlik ederken kolunu tutuyorum, büyük bir eli gözlerimin üzerinde, diğeri sırtımda. Dönüyoruz ve güneş ışığı çıplak bacaklarıma düşüyor.

"Hazır mısın?" diye gürlüyor arkamdan. Zane içeri girerken gözlerimi kapatmam konusunda ısrar etti ve bir mafya babasının sizi kör etmesine izin vermek kulağa kötü bir şey gibi gelse de, tüm önyargılarımı bir kenara bırakıyorum. Zane benim ailem gibi değil. Ne de olsa bana en sevdiğim pastayı getirdi.

"Doğuştan hazırım," diye yalan söylüyorum, zavallı şakama oflayıp pufluyor ve sonra elini kaldırıyor.

Gözlerimin alışması bir saniye sürüyor.

Üç tarafı boş ahşap kitap raflarıyla kaplı büyük, açık bir odadayız ve büyük bir pencerenin önü kapalı. Eski, yuvarlak bir tavan penceresi olan yüksek bir tavan ve beyaz sıvada süslü bordürler ve çiçek desenleri var. Zemin koyu renkli, parlak ahşap levhalardan oluşuyor.

"Beğendin mi?" Zane arkamdan soruyor ve yemin ederim sesinde bir endişe var.

"Bayıldım," diye nefes alıyorum. Ve seviyorum da. Çok fazla potansiyeli var. "Nedir bu?"

"Burası senin kitapçın."

Döndüm ve ona baktım.

"Hâlâ ihtiyaç duyulan birkaç şey var" diye ekliyor. "Bir tezgah, daha fazla raf. Masalar, sanırım?"

Zihnim boşlukları dolduruyor ve odayı kitap vitrinleri ve renkli afişlerle hayal ediyorum.

"Ve tabii ki kitap stoğu. Bu yol Bethnal ana caddesine çıkıyor." Pencereilerin opak filmle kapatıldığı yeri işaret ediyor. "Orada rahat sandalyeleri olan bir okuma köşeniz olabilir mi?"

Bu harika bir şey. Hayal edebileceğimden çok daha iyi ve kitapları sevecek yaşa geldiğimden beri kitapçımın ilgili hayaller kuruyorum.

Hayal kırıklığı burkuyor. "Nasıl finanse edebilirim?"

"Dükkanlar para kazanıyor, değil mi?" diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Kitapçımı olağanüstü bir hale getirmek istiyorum. Hayallerimdeki yer, bu binanın hakkını verecek ve herhangi bir müşteri içeri adım atmadan önce yatırım yapılması gereken bir yer. "Evet, ama-"

Zane sözümü keserek, "Tüm kurulum benim tarafımdan ödenecek," dedi. "Bir borç." Midem bulanıyor. Mafya borçlarını bilirim.

"Bir hediye," diye düzeltiyor usulca, sonra ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor. "Yine de karşılığında bana bir şey vermek istersen, şikayet etmem."

"Şikayet etmeyeceksin, değil mi?" Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ne düşünüyordun ki?" Aklıma onun sikiinin boğazımın arkasındaki hissi ve kontrolünü kaybetmesi geliyor. Bunu tekrar yaşamayı umursamazdım. Ona verdiğim zevkle çaresiz kaldığını görmek hoşuma gitmişti.

Öne doğru bir adım atıyor ve beni yavaşça kollarına çekiyor, elleri belimde. Yakışıklı yüzüne bakıyorum ve bu sabah aramızda doğrudan bir temas bile olmadan boşalırkenki ifadesini hatırlıyorum. Şimdi de beni sikiinin üzerinde gezdirirken olduğu kadar yoğun görünüyor.

"Peki ya bebek?" diyor, alçak sesle ve karanlık.

Bir kez daha şok oldum ve bir uyarılma hissi uyandı. Gerçekten ciddi olduğunu düşünmemiştim.

dün çocuk istediğini söyledi.

"Bu iddia ettiğin ilklerden biri mi?" Öyle olmasını isteyip istemediğimden emin değilim. Belki de pazarlığa açık olmadığını söylemesini istiyorum. Ya da bu sadece aramızda bir hediye olsaydı, pazarlık olmasaydı daha mı tatlı olurdu?

Başını eğdiğinde ne dediği anlaşılmıyor. "Olabilir."

"Neden?"

"Neden seninle çiftleşmek istiyorum?" Gözleri aynı anda hem yumuşuyor hem de niyetleniyor. "Bunun açık olduğunu düşünmeliyim."

Oh. Ağzım kuruyor ve vücudum aniden kırılganlaşıyor. Ne de mafya işi. "Bir varis." Gülüyor.

"Hayır, o değil."

Ellerini kaldırarak saçlarımı at kuyruğu yapacakmış gibi geriye doğru tarıyor, sonra çekiştiriyor. Çenem yukarı kalkıyor. Ben onun kuklasıyım.

"Sana bir bebek vermek istiyorum çünkü sana tamamen, sınırsızca sahip olmak istiyorum," diye gürlüyor, o beyaz-mavi-ısı gözleriyle aşağıya bakıyor ve sanki bir pürmüzmüş gibi eriyorum. "Seni çiğ çiğ almak ve içini doldurmak mest edici olurdu. Seni eysiz sikmek istiyorum, aramızda hiçbir şey olmadan, taşana kadar."

Nefes alamıyorum. Ama kötü anlamda değil. Daha çok, eğer hareket edersem, belki bu şeyleri söylemeyi bırakır ve ben buna dayanamam gibi.

"Benim doğurgan küçük tavşanım, bir düzine çocuğumuz olsun istiyorum. Tohumumu içine yerleştirmek ve büyümesini izlemek istiyorum. Seni şişmiş ve doğurgan görmek isterim."

"Peki ya kitapçı?" Dedim. "Neden kitapçı? Sadece bir bebekle takas etmek için mi?" Şüphe içgüdüsel. Kafamın içinde ailemden gelen bir ses, bir mafya prensesinin kitapçıda çalışmak kadar alçaltıcı bir şey yapmayacağını söylüyor. Ve hayatımdaki hiçbir iyi şey, ödemeye razı olmadığım bir bedel olmadan gerçekleşmedi. İstedğim iki şeyi -bebek ve kitapçı- teklif etmenin bir bedeli olmalı.

"Hayır," diyor sertçe. "Asla öyle bir şey değil."

Yüzümü avuçlarının arasına alarak gözlerimin içine bakıyor ve her şeye rağmen Kingpin'in sert ifadesinde dürüstlük olduğunu düşünüyorum.

"Çünkü size ve bir kitapçının nasıl olabileceğine dair vizyonunuza inanıyorum. Bence burası Bethnal için harika bir kaynak olacak. Burayı neşe, bilgi ve kaçışla dolduracaksınız."

Başımı tutması iyi bir şey, yoksa düşebilirdi. Bunun benim için kötü bir şey olacağını düşünmüyor. Fikrimi kabul etmekle kalmıyor, gurur duyuyor. Destekleyici.

Kalbim sıkışıyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Ve seni mutlu etmek istiyorum."

Bu nefesimi kesiyor. Daha önce kimse bana bunu söylememişti. Aslında kimsenin benim mutluluğumu, fikirlerimi ya da onlar için yapabileceklerim dışında herhangi bir şeyi zerre kadar önemseyemediğini sanmıyorum.

"Zane..." Kimin hareket ettiğini bilmiyorum -o mu bana doğru geliyor, ben mi onu kendimle birlikte geriye çekiyorum- ama popom masaya çarpıyor. Sonra beni masaya çarptı, yumruğu saçlarımda ve dizlerimin arasına girmeye zorluyor.

"Willow," diye mırıldandı. "Bir şey söyle. Çünkü söylemezsen ve bana öyle bakmaya devam edersen, bunu bir davet olarak algılayacağım."

İstiyor muyum? Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, orası kesin. Beni dinleyen, bana pasta ve bir kitapçı veren büyük, korkunç kral.

Dövmeleri şu anda görünmüyor, ama onları hatırlamak içimde yankılanıyor. Yılların deneyimini, çalışmasını ve zorluklarını temsil ediyorlar. Ve göğsündeki o boşluk, sanki kalbini hiç vermemiş gibi. Söylediği gibi göğsündeki o boşluğa sokulup sokulamayacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu bir gün hayatımı değiştirdi. Daha önce hiç olmadığım kadar rahatım. Hayatımda bir boşluk yok.

Dövmelerim vardı ama bir boşluğum vardı. Ancak şimdi Zane o boşluğu şefkat ve güvenle doldurdu ve ben de artık acı vermediğini fark ettim. Açık bir yara değil.

Beni önemseyen herkes Londralı bir mafya babasına güvenerek pervasızlık ettiğimi söyleyecektir. Ama mesele de bu, değil mi? Ailemden hiçbiri beni umursamıyor ve bir mafya prensesinin kısıtlayıcı hayatı yüzünden hiç arkadaşım yok.

Ve olay şu ki, bence Zane haklı. Biz birbirimize aitiz. Bu derin bir ilkel tanıma.

Elini kolumdan , oradan da boynuma götürüp hafifçe sıkıyor ama elindeki güç beni sarsıyor.

Teslim olmak çok mu kötü olurdu?

"Söyle bana," diyor kısıp sesle. "Söylediğini duymam gerek-

"

Kapının sert bir şekilde çalınması odada yankılanır.

İkimiz de donup kaldık.

"İlk müşterimiz mi?" Şaka yapıyorum ama bu işte doğru olmayan bir şeyler var. Zane'in alnı kararıyor.

"Bethnal," bir erkek sesi geliyor. Sosyetik ve otoriter.

Zane gözlerini kapatır ve dişlerini sıkar. "Şimdi olmaz Westminster."

Westminster. Londra Mafya Birliği'nin lideri. Büyük, güçlü bir örgüt ve Essex Karteli'nin düşmanı.

Dehşet omurgamda geziniyor. Bu iyi bir şey olamaz.

"Esirinizin iadesini görüşmek için buradayız."

Kahretsin.

Willow'un yüzüne baktığında, titreyen duygular vardı. Korku, endişe.

"Westminster sabırsızlanıp aptalca şeyler yapmadan önce kapıyı aç Bethnal." Mayfair'in Rus aksanı paslı bir testerenin tüm zarafetine sahip.

Elimi yanağına götürüyorum. Tamamen avucumun içindeydi. O kadar narin ve küçük ki.

"Bethnal!" Bu sefer Westminster. "Beni kapıyı kırmak zorunda bırakma."

Willow'un yüzüne bakmadan, "Pekâlâ, sakın olun," diye sesleniyorum.

Bana göz kırpmıyor, dudakları aralanıyor.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diyorum ona. "Anlıyor musun?" Sert davranıyorum ama umurumda değil.

Başını sallıyor ve bunu yeterli olarak kabul etmek zorundayım.

Kapının kilidini açıp sallarken Westminster, "Tanrı'ya şükür, katı nesnelere omuz atamayacak kadar yaşıyım," diyor. "Ve kilide ateş etmek bu güzelim eski eşyayı mahvederdi-"

"Cevabım hayır," diye sözünü kesiyorum.

Mayfair'in kralı Artem iç geçiriyor. "O burada, değil mi?" "Evet," diye mırıldandım.

Westminster, "Kardeşleri onunla konuşmak ve sizinle pazarlık yapmak istiyor," diyor.

"Hepiniz gidebilirsiniz. Adam kaçırma işleri böyle yürür." O benim.

"Ve sonra biriyle aile üyelerinin geri dönüşünün bedeli hakkında konuşuyorsunuz." Westminster kasıtlı olarak zorluk çıkarıyormuşum gibi başını sallıyor.

"Onunla daha dün tanıştınız, yani bu onunla ilgili değil, değil mi?" Mayfair diyor ki.

Anlamıyorlar. Her şey Willow'la ilgili. Kızımı neredeyse parçaladıktan sonra kıyafetlerini düzeltirken bıraktığım yerden odanın öbür ucuna yumuşak ayak sesleri geliyor.

"Medeni ol ve fidye iste, Bethnal." Westminster bunu sanki hayal edebileceği tek son buymuş gibi ifade ediyor.

"İstediğim her şeye sahibim." Bakmadan elimi geriye doğru uzatıyorum ve bir an için beni asılı bırakacağını sanıyorum. Sonra Willow'un avucu benimkinin üzerinde kayıyor, yumuşak ve sıcak. Parmaklarımızı birbirine kenetliyorum ve "Aferin kızıma" demek için biraz sıkıyorum.

İki mafya babası da bu jesti kaçırmaz ve birbirlerine bakarlar.

"Komik bir gerçek, Artem ve ben bir rehine durumu nedeniyle tanıştık. Maldon'larla arkadaş olabilirsiniz," diyor Westminster.

"Kahrolası bir kankalığa ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum. Kayınbiraderler belki. Ama onu nasıl kontrol ettiklerini ve baskı altında tuttuklarını duyduktan sonra, Willow'un ailesiyle vakit geçirmeye pek hevesli değilim.

"Bu bir kanka ilişkisi değil," diyorlar ve Willow bir kahkahayı bastırıyor.

"Bu bir kankalık," diyor bir kadın, gözleri parlayarak.

"Sana beklemeni söyledim hayatım, çünkü bu tehlikeli." Westminster kaşlarını çatarak kadını kolunun altına alır.

Ona sarılan kadın, Willow ve bana merakla bakıyor.

"Ben Anwyn, Ben'in eşiyim. Ve bu toplantıya kesinlikle gelmelisiniz," diye cıvıltıyor. "Birlikte bir matematik kulübü kurabilirsiniz."

"Bunun neden çekici olacağını düşündüğünü bilmiyorum," diye cevap veriyorum, kızgınlığım sesime sızıyor. Bakışlarım sokağa doğru kayıyor. Adamlarım orada tabii ki. Mayfair ve Westminster'in geçmesine izin veriyorlar çünkü Bethnal Green'in müttefikleri. Bu boktan durum için onları suçlayamam.

"Popüler olduğunu duydum," Mayfair.

"Hayır. Matematik," diye ısırıyorum. "Tanrı aşkına, zaten benden kaç kişiyi öldürdüğümü saymamı bekliyorsunuz, şimdi de borç tahsilatını karıştırmak istiyorsunuz. Witham'ın bana borcu vardı."

"Cinayet istatistiklerini topluyor muyuz?" Mayfair, Westminster'a ikinci noktayı görmezden gelerek soruyor.

"Sadece temel alma amacıyla. Eğilim hakkında bir fikir sahibi olmanın ve gelecek yıllarda ölümleri azaltmayı hedeflemenin iyi olacağını düşündüm."

"Hayır, sınırı orada çiziyorum." Mayfair başını sertçe sallar. "Ben, bu çok ileri gitmek olur. Biz aslında bir matematik kulübü ya da bir hükümet değiliz."

Westminster sabırsızca, "O halde, sanırım adam kaçırma işi tamam," diye homurdandı. "Ve Bethnal'ın sürdürdüğü küçük özel güvenlik işine de itiraz etmiyoruz. Lanet olası 1950'ler gibi ama Bobby'lerin dövmeleri var."

Mayfair şaşkınlıkla başını sallar. "Memeleri mi kastediyorsun?"

"Hayır, Bobbies." Westminster iç çeker. "Bu polis için eski moda bir isim, teşkilatın kuruluşuna kadar uzanıyor-"

"Kitapçı dükkanı açıkken ve ben kafanıza bir kitapla vurduğumda, etrafta dikilip tarihi mi tartışacaksınız?"

Tarih ciltli mi?" Şak diye söyledim. Bu kadar yeter. "Neden hâlâ buradasın?"

"Ailesi bu sorunu çözmek için bana başvurdu." Westminster kollarını kavuşturuyor ve bakışları Willow, birleşmiş ellerimiz ve benim yüzüm arasında gidip geliyor. "Londra Mafya Sendikası, kaçırılma olaylarını daha dostane bir şekilde çözmek için kuruldu. Ve her ne kadar genişlediğimizi kabul etsem de-"

Mayfair, "Lanet olası matematik ve yol bakımıyla ilgileniyorum," diye homurdanıyor.

"Savunmasız gençlerin refahı kuruluşumuzun temel bir parçası olmaya devam etmektedir." Westminster duraklamıyor, Mayfair üzerinden konuşuyor.

Ailesinin ona yaklaşmasına izin vermemem Willow'un iyiliği için. "Onunla buluşmayacağım-"

"Öylesin, tartışmaya bile değmez, Bethnal." Anwyn'in parlak sesi araya giriyor ve sessizlik oluyor.

Yanımdaki Willow'a bakıyorum ve sözsüz bir şekilde fikrini soruyorum.

"Onları dinlemekten zarar gelmez, değil mi?" diye fısıldıyor.

Kesinlikle olabilir. O şerefsizlere güvenmiyorum. Bu durumu manipüle etmeye çalışacaklar. Ama Willow'u tuttuğum sürece, diğer her şey feda edilebilir.

"Tamam."

Londra'nın dış mahallelerinin Essex bölgesine kaydığı bir restoranda buluşuyoruz. Westminster bana dört kez kendi kontrollerimi yapmama gerek olmadığını ve işlerin ters gitmesinin mümkün olmadığını çünkü sadece kendisinin ve Mayfair'in silahlı olduğunu söyledi.

Daha fazla adam gönderdim.

Ancak Turner'ın da canına tak edip, hazır başlamışken beton bir sığınak yapmasını isteyip istemediğimi sorması üzerine Willow'un içeri girmesine izin verdim. Eski bir bar, alçak tavanlı, siyah boyalı.

Kirişler, taş zemin ve çiçek desenli kumaşı tutan piring kubbeli koyu ahşap sandalyeler. Yemek yiyen çok sayıda insan var ve biz içeri girerken sadece birkaçı başını kaldırıp bakıyor. Hepsi öğle yemeği yiyor, hayatlarını ellerine almışlar.

Üç Maldonlu adam yuvarlak bir masanın üçte birinin etrafında sıra halinde oturmuş beklemektedir.

"Willow, iyi misin?" diyor biri biz yaklaşırken.

"Ben iyiyim Wesley," diye cevap veriyor sıkıca ve kardeşinden bir koltuk uzağa, boşluk bırakarak oturuyor. En uzaktaki koltuğa otururken kolumu onun omuzlarına atıyorum ve Mayfair yanına oturuyor. Diğer yanında Westminster ve karısı oturuyor, yine Maldon'larla aralarında bir boşluk bırakıyorlar.

Mayfair sandalyesine yerleşirken göz ucuyla siyah metalin parıltısını görüyorum. Sol kalçasında kılıfında duran silahı - solak olmalı- takım elbise ceketini tarafından çabucak örtülüyor.

"Bizim için çok kârlı bir anlaşmayı berbat ettin, Bethnal," diyor Maldon adamlarından ortadaki. Kilisenin önünde durmuş, Witham'ın borçlarını ödeyeceğine söz veriyordu. Robert. En büyük olmanın ve sorumluluk almaya alışkın olmanın verdiği bir havası var.

Ona öyle bir ölüm bakışı gönderdim ki, adamlarımdan herhangi biri bunun ne anlama geldiğini bildiği için korkup kaçabilirdi. Robert o kadar zeki değil.

Ne isterlerse teklif edeceğimi söylemek için ağzımı açıyorum, sonra duruyorum. Onu satın alırsam bu Willow'u üzecek mi? Profiline bakıyorum.

"Witham bölgesinin kaybı ve düğünde yaptığın numaradan sonra Maldon'un itibarının zedelenmesi bize çok pahalıya mal oldu," diye devam ediyor Robert ve gülünç bir rakam söylüyor. "Ve Witham'la evlenmediği için kız kardeşimizin potansiyel açık artırma fiyatının maliyeti. Bu da yine yaklaşık yarısı kadar."

"Sence Willow'un değeri Witham bölgesinden daha mı az?" Ben soruyorum. Willow aşağıya bakıyor, sessiz ve

bastırılmış. Onun değeri konusunun önemli olduğundan şüpheleniyorum. Bunu berbat edemem.

"Bu sadece kaltağın bedeli-"

"Ona öyle deme," diye . Kız arkadaşımın aşağılanması için izin vermeyeceğim.

Robert dudağını bükerek, "O bizim kız kardeşimiz," diye yanıtlıyor. "Ona istediğimiz ismi veririz."

"Benim önümde olmaz." Sesimi yükselttim ve birkaç müşteri endişeyle etrafına baktı. "Yoksa pişman olursun."

Westminster ılımlı bir tonda, "Hepimiz bu masada olduğumuz sürece Bayan Maldon'a saygılı davranılacak," diye araya girdi.

"Kız kardeşimizi geri istiyoruz," diyor Maldonlu üç adamdan daha sessiz olanı.

Willow homurdanıyor.

Saçının bir tutamıyla oynuyorum, kilitlenip çekilene kadar parmağımın üzerinde kıvırıyorum. Başını sadece bir santim eğiyor ve ona sahip olma hissi çok güçlü. O benim. Ondan vazgeçmeyeceğim.

"Onu neden istiyorsun?" Cevabın hoşuma gitmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Robert konuşmaya başladığında diğer Maldon kardeş araya girerek, "Bakın, durum şöyle," dedi.

"Kimsin sen?" Şak diye söyledim.

Willow sessizce, "Bu Liam," dedi.

Onun bu sinirli kız versiyonu kabul edilemez. Benden kaçanı tercih ederdim. Benim için geleni. Cesur, tatlı ve seksi olanı.

"Maldon'ın ayakta kalmak ve Essex'te güçlü olmak için Witham bölgesine ihtiyacı vardı. Ve Willow'un gelin olarak ya da açık artırmadaki değeri de dahil olmak üzere tüm kaynaklarımıza ihtiyacımız var."

"Açık artırma mı?" diye soruyorum ve Willow daha da kapanıyor. "Bakire açık artırması," diye açıklıyor Liam.

"Ya sana bunun artık mümkün olmadığını söyleseydim?" Yumuşak bir sesle cevap veriyorum. Willow gözlerini kocaman açarak bana döndü. Karşıya bakıyorum, gözlerimle ona güven veriyorum. Tüm ilkleri. Belki de

ama kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Asla.

"Seni küçük fahişe-" diye tıslıyor Robert, gözleri alev alev yanıyor ve elleri masaya vuruyor.

"Sözünü geri al." Sözlerim alçak, tehlikeli bir hırıltı. Maldon kardeşlerden biri bunun bir tehdit olduğunu anlayıp geri çekiliyor ama diğer ikisi bunu yapmıyor.

"Sana onun-" En büyük erkek kardeşi ne zaman susacağını bilmiyor, bu yüzden onu cümlelerin ortasında durduruyorum.

"Sana onu geri almanı söylüyorum." Kızgın gibi davranamıyorum ve elim Willow'un saçlarında sıkıştı.

"O benim fahişe kız kardeşim. Seni aptal amcık," diye tükürür Robert.

"Karıma bir daha hakaret etmemen konusunda seni uyarıyorum."

"Karın mı?" Liam bu kez haykırırken, diğer herkes Willow ve bana bakakalıyor. Gerçi Willow bu anonsun karşısında tamamen hareketsiz kaldı ve bakışları kucağına kaydı.

Robert, "Ve sana söylüyorum, o senin karın değil," diyor.

"Gelecekteki karım." Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Bütün ilklerin, unutma küçük tavşancık. Ben de senin kocan olacağım."

"Onu mu istiyorsun? Öde," diyor Wesley.

Sonunda biraz mantıklı. Willow için sorun yoksa benim için de sorun yok ama yüzünü göremediğim için emin değilim.

"Kızın açık artırmadaki değerini ödemeyecek," diye homurdanıyor Liam.

Robert, "Hasarlı mallar için değil," diye alay edince Willow irkildi.

Wesley, "Onu evlendirmek senin fikrindi," diye belirtiyor. "Daha iyi bir seçenek seçtiği için onu suçlayamazsın."

"Onu savunmaya neden bu kadar heveslisin anlamıyorum," diyor Robert, kulaklarıma hitap etmeyen bir tonda, ama ben yine de duyuyorum. "O her zaman sadakatsiz bir kaltaktı."

Ve bu sefer öfkem patlıyor. Kontrol edilemez.

Artem'in silahını kılıfından çıkardım ve Robert daha tek kelime edemedi silahı hazırlayıp ateşledim.

Bir anlık şok ifadesinin ardından öne doğru yığılıyor. Öldü.

"Siktir!" Westminster ayağa kalktı ve daha o ünlemini tamamlamadan silahını Wesley Maldon'a doğrulttu.

Biri çığlık atıyor. Sanırım birkaç kişi.

Liam Willow'a doğru hamle yapıyor ve o uzanırken ben tekrar ateş ediyorum. Tavşanım gıcırıyor ve o da düşerken göğsüme doğru sarsılıyor. Kafasından vurulduğu için daha masaya çarpmadan ona dokunma kapasitesini kaybetmişti.

"Bethnal. O da neydi?" Westminster talep ediyor.

"Onları uyardım," diyorum bakmadan, Willow'un başının tepesine bir öpücük kondurarak, bakışlarımı sandalyelerinde yığılıp kalmış iki ölüden uzakta, hayatta olan tek erkek kardeşine sabitleyerek. "Onlara kızıma hakaret etmemelerini söyledim."

Mayfair iç geçiriyor ve Westminster'ın karısı da bir eğlence homurtusu olduğunu düşündüğüm bir ses çıkarıyor. Onları görmezden geliyorum. Willow kolumun altında titriyor.

"Burada Westminster kadar kısıtlı değilim." Silahımı Wesley'e doğrulttum. "Seni sorgusuz sualsiz öldüreceğim."

"Gerek yok." Sesi titriyor ama çenesini kaldırıyor.

"Witham bölgesini alabilirsin." Umurumda değil ve Turner o yılan çukuruyla uğraşmak zorunda kalmayacağı için çok mutlu olacak. Willow'a sahip olduğum ve o güvende olduğu sürece, her şey masada. Her zaman öyleydi.

Benim tarafımda, Westminster hoşnutsuzlukla gürlüyor. O hıyar, Londra Mafya Birliği'nin daha geniş çaplı çıkarlarını düşünüyor, Willow'u kurtarmak için hepsini uçurumdan atacağımı fark etmiyor.

Westminster'a "Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ve ona karşı dürüst olmak gerekirse bunu yapıyor.

Wesley Maldon'ın ifadesi sertleşir. "Ve güvenli geçiş."

"Olacak olan şu," diyorum sert bir sesle. "Kız kardeşini burada, benim gözetimimde bırakacaksın ve ona bir daha asla dokunmayacak ya da zarar vermeyeceksin. Maldon'a döneceksin. Ailene ve Essex Karteli'ne kardeşlerinin Bethnal'a bulaşarak her şeyi berbat ettiklerini söyleyeceksin. Witham bölgesini ele geçir ve Essex Karteli hakkında bana gizlice bilgi ver, yoksa peşine düşerim. Ve silahsız bir adama karşı Westminster kadar merhametli olmayacağım."

Bir an için tartışacakmış gibi görünüyor.

"Ve sen de asla karıma hakaret edemeyeceksin-" Willow hıçkırıyor. "-Müstakbel karıma, bir daha. Anladın mı?"

Wesley iki ölü kardeşine bakarken ağzı tiksintiyle çarpılır. "Onlar zaten sik kafalıydı."

"Fikrimi değıştirmeden git." Kızımı daha sıkı kavıyorum. Onu Willow'dan uzak tutmak istiyorum.

Ayağı kalkıp uzaklaşırken ona "İyi hayatlar kardeşim," diye sesleniyor. Bir ağabey için duygusuzca olsa da ve arkasına bakmasa da, küstah sözlerin altında bir samimiyet yatıyor.

Sarsıcı ve rahatlatıcı piyano müziğı dışında mutlak bir sessizlik var. Bardaki herkes bize bakıyor.

"Şimdi silahımı geri alabilir miyim?" Mayfair elini rahatça uzatarak sorar.

"Ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve önündeki masaya koyuyorum.

"Bu hırsızlıktı-"

Westminster, "Bu diplomatik bir felaketti," diye tersliyor.

Karısı Anwyn, "Sanki birinin bana hakaret etmesine katlanacakmışsın gibi," diye homurdanıyor.

Westminster sinirli bir iç çekişle silahını kılıfına sokuyor ve onu kollarına çekerek "Peki" diye mırıldanıyor.

Göğsüme yaslanan Willow titremeye başladı.

Onu buradan çıkarmalıyım. "Yapabilir misin-"

Mayfair, Willow'un kardeşlerinin cesetlerini göstererek, "Evet, bunlarla ilgileneceğiz," dedi.

Willow'u kollarıma alıp gelin taşıyorum.
Tekrar.
Onu kaçırmak. Tekrar.

WILLOW

İki kardeşimi öldürdü.

Kesinlikle umursamalıyım ama Zane etrafımızda toplanan adamlarına emirler yağdırırken umursamıyorum.

Beni hiç umursamadılar ama Zane, geçmişte söylediklerine ve yaptıklarına kıyasla hafif olsa da, bana hakaret etmelerine seyirci kalmadı. Ve beni savunmasına bayıldım.

Onu seviyorum.

Farkına varmak beni ve Tanrımı vuruyor, ama göğsümden genişleyen sıcak bir baloncuk gibi. Onu seviyorum.

Zane beni kapının önüne bırakıyor ve birlikte sokağa çıkıyoruz. Belime doladığı kolu hiç itiraz etmiyor ama bana uyum sağlamak için adımlarını kısaltıyor. Bir köşeyi dönüyoruz ve sıra sıra evlerin tam ortasında parmaklıklar ve çalılarla çevrili bir bahçe var ve küçük parkın içinden helikopter pervanelerinin sesi geliyor.

"Zane," diye başlıyorum ama ne bilemiyorum. Teşekkür mü edeyim? Nereye gidiyoruz? Eve gidebilir miyiz? Benimle evlenmek istediğinde gerçekten ciddi miydin?

Kocam olmanı istiyorum.

Kardeşlerime onun karısı olduğumu söyledi, sanki bu
önceden belirlenmiş bir şeymiş gibi.

Seni seviyorum.

"Hayır," diyor, daha önce duymadığım kadar hırçın. "Bin
Willow. şimdi."

Helikopterde konuşmak için mahremiyet yok ve neyse ki Willow itiraz etmiyor ve onu bir koltuğa bağlamama izin veriyor. Kısa bir süre sonra Suffolk'taki eve geri dönüyoruz ve helikopter biz uzaklaştıktan sonra gökyüzüne doğru dönüyor.

Çimenlerin üzerinde yavaşça duruyorum ve Willow da öyle yapıyor, sıcak öğleden sonra güneşinin altında dururken bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

"Bu senin son şansın Willow," diyorum sıkıca. "Eğer benim olmak istemiyorsan, hemen şimdi konuşmalısın." Aksi takdirde, kardeşlerini öldürmesini, kalmaktan mutlu olduğuna dair bir işaret olarak kabul edeceğim.

"Az önce Witham bölgesinden vazgeçtin," diye fısıldıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

Omuz silkiyorum. Asla bununla ilgili değildi. Tüm bunlar sadece onun içindi.

Geçici bir adım daha yaklaşıyor ve onu tekrar kollarıma almamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bekliyorum.

"Şu etik ikilemleri biliyor musun?" Onun yerine ben cevap veriyorum, çünkü her bilmesi gerekiyor. "Hani şu

Örneğin, tren çarpmak üzere olan büyük bir aileniz ve çocukları kurtarmak için feda edebileceğiniz bir kişi var mı?"

Başını sallıyor ama kararsız görünüyor.

"Tek bir kişi olsaydın, ölmelerine izin verirdim," diyorum kabaca. "Oraya gider ve onları trenin önüne kendim atardım."

Bu onun nefesini kesiyor.

"Seninle bir dakika daha geçirebilmek için milyonları ateşe atabilirim."

Yutkunması ne demek istediğini anladığını gösteriyor.

"Beni yanlış anlama, ben kötü, çok kötü bir adamım." Çenesini baş ve işaret parmaklarının arasına alıp başını eğerek gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Kardeşlerini öldürdüm. Sana şimdiden kafayı taktım. Daha da kötüleşecek. Aklımı kaçırdım. Senin ve güvenliğin konusunda asla makul olmayacağım ve sanırım bu bir kırmızı bayrak ya da internetteki insanlar ne derse desin.

"Ama ben senin kötü adamınım," diye ekliyorum daha yumuşak bir sesle. "Sana bakacağım ve seni seveceğim. Bedenimde nefes olduğu sürece, kendimi seninle herhangi bir zarar ya da tehdit arasına koyacağım."

"Zane, ben-"

"İstersen gidebilirsin," diye sözünü kestim, çünkü bu sözü şimdi yüksek sesle vermezsem, yerine getirecek kararlılığa sahip olamayabilirim. "Seni güvenli başka bir yere götüreceğim. Ve ikimiz de seni izlemediğimi, takip etmediğimi ve sana dokunan her erkeği öldürmediğimi varsayabiliriz."

Başını yavaşça sallıyor ve midem bulanıyor. Yine de devam ediyorum.

"Senden tamamen vazgeçmeyeceğim, ama istediğin şey gerçekten özgürlükse -ya da en azından bunun yanılsamasıysa- seni sahiplenmeden ve gitmene izin vermeden önce bana söylemelisin."

Elimi fiziksel acıya neden oluyor. Ama ben bir eş istiyorum, mahkum değil. Ya o da aynı şeyi hisseder, ya da-

Willow kendini göğsüme doğru atınca nefesim kesildi. Kollarım içgüdüsel olarak onun üzerine kapandı ve

Ellerini bir şekilde omuzlarıma koymuş ve bacaklarını belime dolamıştı.

"Küçük tavşancık." Saçlarının çilek kokusunu içime çekerek onu sıkıyorum. "Benimsin. Sen benimsin."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor boynuma.

Bir an için doğru duyup duymadığımdan emin olamıyorum ama kalbim yine de bunu kabul ediyor, zıplıyor ve genişliyor. Yüzünü görebilmek için başını geriye çekiyorum.

"Tekrar söyle." Vahşi ve manik görünmeliyim.

Ama Willow sadece gülümser. "Karşı koymaya çalıştım ama bir anlamı yok."

"Hayır, yok." Kıcını ve saçlarını sıkıca kavriyorum. "Sen benim ruh eşimsin. Benden kaçamazsın ve seni benden alan kişi bunu hayatıyla öder."

O zaman hareket ediyorum, kertenkele beynimde tek bir düşünceyle onu eve götürüyorum: onu bir yatağa götürmek. İçine gir. Onu yetiştirmek. Onu her yönden sonsuza dek benim yapacağım.

"Güzel," diye yanıtlıyor, sonra kasıtlı olarak tutuşuma karşı yukarı çekiyor. Saçlarını çekiştiriyor olmalı ve ağızlarımız birbirine değdiğinde zevk-acı dolu bir ses çıkarıyor.

İşte bu kadar.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve yatak odamızın kapısından içeri dalıyorum. Onu öpüyorum, dilim ağzına giriyor, onu yatağa indiriyorum ve vücudumla örtüyorum.

Willow'la birlikte olmak ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek, sürgünde geçen bir ömürden sonra eve dönmek gibi ama daha fazlası için sabırsızlanıyorum. Çıplak tenine ulaşmak için giysilerini çekiştiriyorum.

"Seni görmek zorundayım. Şimdi," diye bağıriyorum, ellerim onun her yerinde. Sonra içimde hiç sabır kalmadı ve onu öpmeye devam ederken bile ulaşabildiğim tüm kumaşları yırttım.

Şaşkınlıkla gıcırıyor ama ben üstünün ve şortunun parçalarını sürükleyerek çıkarırken şikâyet etmiyor. Doğruluyorum ve hâlâ külot giyiyor olması hiç de hoş karşılanmıyor. Willow da benim kıyafetlerimi çıkarmaya çalışıyor.

Sadece kravatımı ve ortadaki üç düğmemi, daha az etkili ama onun kadar yıkıcı olmayan yöntemleriyle.

Pamuklu külotu iki elimle tutup vücudundan yırtıyorum ve onu çıplak bırakıyorum.

"Bacaklarını aç," diyorum ve etse de yeterince hızlı değil ve onları kabaca ayırıyorum, ellerim dizlerinin üzerinde ve beni inleten bir manzara ortaya çıkarıyor.

"Kahretsin, şu haline bak. Benim paha biçilmez mücevherim." Pembe ve parlak. Çok yumuşak ve baştan çıkarıcı. "Tadın cennet gibi olacak ve yüzüme kadar amını yemek için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen, Zane. Sana dokunmama izin ver." Bana uzanıyor ama kendimi toparlayabileceğimden ve yumuşak küçük elleriyle keşfediyorsa bunu onun için olması gerektiği kadar mükemmel hale getirebileceğimden emin değilim.

"Yakında, yakında," diye söz veriyorum, elini tutup avucunu öpüyorum. "Ama ondan önce, iyi bir kız olacaksın ve benim için geleceksin."

"Zane!" diye itiraz ediyor. "Buna ihtiyacım yok, sana ihtiyacım var-" "Willow," diye kestim sözünü en sert sesimle. "Bu senin ilk kez yapıyorum ve bunu doğru yapmalıyım."

"Şimdi, seni sadece şimdi istiyorum." Sözlerine hayal kırıklığı karışıyor. "Seni iyi olmaya zorlamayayım," diye uyarıyorum onu.

hafifçe. "Sadece bu kadar kontrolüm var, küçük tavşanım."

Bu onu durduruyor ve dudağını ısırmasına neden oluyor. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak oturuyor ve takım elbisemin ceketini dürtüyor.

"Böyle, değil mi?" Bir elimle bileğini, diğer elimle de yatağın üzerine attığı kravatımı tutuyorum. Saniyeler içinde yumuşak koyu kırmızı ipeği bileklerine doladım ve başının üzerinden geçirdim.

Nefes veriyorum ve takım elbise ceketimi çıkarıp üst düğmemi açarken yüzüne bakıyorum. Dizim bacaklarının arasında. "Daha iyi misin?"

"Hayır," diye mırıldanıyor ama sırtını dikleştirip göğüslerini bana doğru iterek "Evet," diyor.

Sırıtiyorum. "Merak etme, olacaksın." Bir elimi önünde gezdiriyorum ve düz karnının üzerinde duruyorum. "Oraya bir bebek sikeceğim."

"O zaman yap!" diye sızlanıyor.

"Hazır olduğunda, küçük tavşancık," diye cevap veriyorum. "Ve daha önce değil." Başımı eğip iç bacaklarını öpüyorum, ikimizi de kızdırıyorum. Teni yumuşak ve tatlı. Daha yakından öpüyorum, ta ki amının kokusunu içime çekene kadar ve o titriyor.

Sonra uzun, çökmekte olan bir yalama yapıyorum ve inliyorum. "Çok lezzetlisin." Islak kıvrımlarını ayırmak için parmaklarımı kullanıyorum ve tekrar tadına bakıyorum. Şekerli, miskli ve biraz da tuzlu ve ona doyamıyorum, özellikle de dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken kıpırdanıp iç çektiğinde.

Bütün bunlar hakkında onunla konuşmak isterdim ama onu doyurmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bacaklarını birbirinden daha da ayırmak ve başparmağımı kullanarak onun muhtaç küçük deliğini hazırlamak arasında gidip geliyorum.

Uzlaşma yok. Bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü söylememe gerek yok. Mesajım zaten açık: Gelene kadar seni becermeyeceğim, küçük tavşan.

Ben de onu yalamayı bırakmayacağım. Israrcıyım.

Sonra daha fazlasını istiyorum. Bir elimle amının dudaklarını tamamen açık tutabilmek için kayıyorum ve bir parmağımı dar geçidine sokuyorum. İzinsiz giriş karşısında eğiliyor ve nefesi kesiliyor.

Özür dilemiyorum. Hassas olduğu yerlere doğru sürtünerek, doğru noktayı hissederek ve iniltilerini dinleyerek içine giriyorum. Bana yeterince alan bırakır bırakmaz çekiyorum ve bu sefer iki parmağımı sokuyorum ve sadece birkaç vuruşla onu haykırtan yeri buluyorum.

Willow'un hıçkırarak ağlaması duyduğum en tatlı şeydi ve ağzımın altında ve parmaklarımın üzerinde titriyor, gittikçe daha fazla geriliyor. Ve sonra o zevkini dile getirmeden önce bunu hissediyorum. Kaskatı kesiliyor ve bacakları sarsılıyor.

Parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve memnuniyetle haykırırken içimdeki şiddetli, sahiplenici gurur alevleniyor. Onu öpüyorum ve yalıyorum.

"O kadar mükemmel ki," diye mırıldanıyorum klitorisine karşı.

Aletim kalın ve Willow'un bakire amcığına sahip olmak için yanıp tutuşuyor, pantolonumu o kadar zorluyor ki, bir dikişinin açılmamış olmasına şaşırıyorum. Onun bir an önce çocuğuma hamile kalmasını istiyorum.

Yukarı baktım. Yanakları kızarmış ve uzun saçları sağa sola savrulduğu için dağılmış.

Tamamen sefahat içinde görünüyor.

Sırıtiyorum. "Artık yetiştirilmeye hazırsın."

WILLOW

Hani bir kalıp çikolatayı güneş ışığına bırakırsınız ve ısıtılmadan önceki haliyle aynı görünür ama dokunduğunuzda erimiş ve yapış yapış olur ya?

Şu anda bu benim ve Zane de güneş.

Moleküler düzeyde değıştığime eminim.

Zane'in beni yalamasından aldığım zevk kadar iyi bir şey hissetmemiştim. O da durmadı. Sanki tadını çok seviyormuş gibi, dilini am dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, aşırı hassaslaştığım yerlere dokunmamaya dikkat ediyor.

Ama sıvı olmasına rağmen hâlâ aresizim.

"Zane," diye yalvarıyorum ve bağlı ellerimi ekiştiriyorum. Bu şekilde çaresiz olmak arzularımı arttırıyor. Beni kendine alması için onu kışkırtmanın onu çılgına çevireceğini düşünmüştüm ve öyle de oldu, ama bu aynı zamanda onun inat damarını da ortaya çıkardı. "Sana ihtiyacım var."

Gözleri üzerimde keskin, yüzü koyu gölgeler içinde. "Neye ihtiyacın var, küçük tavşan?"

"Sen. Lütfen."

"Seni sikimle doldurmamı ister misin?" Elleri kemerine gitti.

İnanılmaz bir şekilde klitorisim seğiriyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

Ayağa kalkıp pantolonunu yırtarak açtığında gergin kumaşa bir an bakıyorum. Yukarı doğru çıkık, büyük ve gururlu sikini görünce ağzım sulanıyor. Uzunluğunu okşuyor, yatağında çıılçıplak yatan benim mahvolmuş, sürtük halime bakarken gözleri bulanıyor.

"Seni sikersem iyi bir kız gibi sikime boşalacak mısın?"

Amım sıkıştı. Boş, çok boş. "Evet."

"İçine girmemi ve tohumlarımı yerleştirmemi, böylece sana bir bebek vermemi ister misin?" Tek kaşını kaldırır.

Bunu kabul etmem için beni delirtmesi gerektiğini düşünüyor. Beni daha fazla yalvartmaya çalıştığını biliyorum. Ama şöyle bir şey var: İki kişi alay etme oyunu oynayabilir.

Aklım başımdan gidene kadar beni yaladı ama ben düşüncelerimi toparladım. Onu vahşi istiyorum. Onun da benim gibi çözülmesini istiyorum.

"Sadece burası mı?" Kıvranıyorum, kalçalarımı karnımı gösterecek şekilde kavislendiriyorum. "Beni çocuğunla birlikte şişmiş görmek ister misin?"

Ve dişlerini sıkıp inleme sırası onda.

"Beni bebeğine hamile bırakmak istediğini söyle." Omuzlarımı yatağa bastırıp göğüslerimi gösteriyorum. "Bunlar da kocaman ve süt gibi olur."

"Küçük baş belası," diyor kısık sesle, aç bakışlarıyla beni içine çekerek.

Gülümsüyorum. "İşe yarayacak. Şişmiş ve hamile olduğumda herkes senin olduğumu bilecek. Koyu renk saçlı ve soluk mavi gözlü bir oğlan doğurduğumda."

İnliyor ve sikini daha hızlı okşuyor. Ucu kızarıyor ve şimdi daha büyük olduğuna yemin edebilirim.

"O zaman meme uçlarımı emmek ister misin?"

Sanırım onu şok ettim çünkü aniden durdu. Kesinlikle kendimi şaşırttım. Ve tam bir saniye boyunca

Korkarım ki yanlış bir hesaplama yaptım.

Sonra Zane sırtıyor. "Oh evet. Seni daha az istememe neden olacak hiçbir şey yok. Bebeğimden biraz süt çalacağım ve sen zevk çığlıkları atarken bebeği uyandırmamak için elimi ağzına kapatmak zorunda kalana kadar seni becereceğim. Seni sonsuza kadar seveceğim ve isteyeceğim, Willow."

Göğüslerim beklentiyle karıncalanıyor. Ona inanıyorum. "Beni istediğin gibi becer, Zane."

Ayağa kalkıyor ve bir saniye içinde üstüme çıkıyor, çıplak tenimin ve her tarafımda olmasını istediğim vahşi, yakıcı yoğunluğun aksine tamamen giyinik. Gömleğinin tenimde kayması, üzerimde nasıl bir güce sahip olduğunun ateşli bir hatırlatıcısı. Kontrolü ona devrettiğim için mutluyum çünkü ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim şeyi bana vereceği konusunda ona tamamen güveniyorum.

Seçme özgürlüğü istediğimi sanıyordum. Meğer eksik olan sevgiymiş.

Sonra başını eğiyor ve meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına alıp acımasızca çekiştirmeden önce hınzır gülümsemesini bir anlığına görebiliyorum.

Göğüslerimi öpmüyor, onları yutuyor. Tıpkı amımı yalarken olduğu gibi, beni bütün olarak yiyor. Önce bir meme ucumu, sonra diğerini ısırırken yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Gövdemden aşağıya doğru bir uyarılma şimşeği gönderiyor.

Göğüslerime nasıl taptığından o kadar etkilenmişim ki, birbirine düşmüş bacaklarımı ayırdığını fark etmiyorum bile. Saf arzuyla kıvraniyorum, uzanıp bana verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyorum. Ve bu acıya dönüşüyor, o kadar iyi ki, ama ne zaman çok sert emse, ben haykırınca yumuşuyor. Çok gerginim. Onu kızdırmakla ilgili tüm güzel düşüncelerime rağmen, Zane tamamen kontrolü elinde tutuyor, büyük vücudu beni bastırıyor ve bileklerimdeki kravatının acısı.

Ona bakıyorum ve göğsümün kabarıklığındaki pembe-kırmızı çürüğü fark edince gözlerimi kırptırıyorum.

"Siktir." Dudaklarını tekrar tenime bastırırken gürleyen bir hırıltı çıkarıyor, sonra yeniden doğruluyor. "Çok seksisin. Daha fazla bekleyemem."

"Gerek yok. Beni al," diye ısrar ediyorum.

Gömleğini başının üzerinden geçiriyor ve bileklerindeki kelepçeleri çıkarırken bir yırtılma oluyor, sonra pantolonunu ve iç çamaşırını tek seferde aşağı itiyor ve benden uzaklaşmadan hepsini tekmeliyor. Sanki o da en az benim kadar yakın olmamıza ihtiyaç duyuyor.

Aleti ön sperm sızdırıyor, ucunda beyaz bir boncuk var ve kavisli başından aşağı damlıyor. Ağzım sulanıyor.

Yarı yarıya bana sarılmasını ve sikini tam burada, dudaklarımın arasında bana yedirmesini ve gırtlığımı sikmesini istiyorum. Ama ona bacaklarımın arasında daha çok ihtiyacım var.

Dövmeli ve yara izli sevgilim -Bethnal Green'in kralı- üzerime düşerken hiçbir tören yok. O her yönden çok büyük ve ben onun altında küçücük kalıyorum. Benim sadeliğime kıyasla onun desenli teni ve ortasından aşağıya doğru saçlarının pürüzlülüğü omurgamdan aşağıya beklenmedik bir arzu ürpertisi gönderiyor.

Ve o sik. Sıcak, ipeksi pürüzsüzlükteki başı kıvrımlarıma dokunup ileri doğru itildiğinde nefesim kesiliyor. Keşke onu kendime doğru tutabilseydim, ama aynı şekilde odaklanmam gereken tek bir şey olması da hoşuma gidiyor. Tek yapmam gereken onu kabul etmek.

"Bekâretini şimdi alacağım," diye geveliyor. Dirseklerinin üzerinde duruyor ve elini boynumun yan tarafını okşamak için kaydırıyor, avucunu çeneme, sonra dudaklarıma götürüyor. İki parmağını ağzıma soktuğunda şok oldum, çıplaklığımıza kıyasla bile çok samimiydi.

"Küçük tavşancık, yaktığımda ısır. Acının her zerresini paylaşmak istiyorum, çünkü senin dar, ıslak, ateşli küçük amcığının benim cennetim olacağını biliyorum. Benim zevkim için yaratılmış."

Beni itiyor.

Vücudumu şişman aletini kabul etmeye zorlarken yaralı bir hayvan gibi miyavlama sesleri çıkarıyorum.

" bu," diye gürlüyor. "Artık benimsin."

Ancak o zaman istediğini yaptığını, parmaklarını fark ediyorum.

Acıtıyor. Bunun için başka bir kelime yok, ama tanrım, büyüme sancıları gibi, bir tırtılın kelebeğe dönüşmesi gibi acıtıyor. Bir tıslama sesi çıkarıyorum ve Zane beni yatıştırıyor. En keskin acı geçerken çenemi serbest bırakıyorum ve avucuna öpücükler kondurmak için başımı çeviriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir an boyunca beni yarmasından başka bir şey yok. İçimde kendine yer açıyor ve bu sanki en başından beri böyleydi. Birlikte olmamız gerektiğini ilk o fark etti ve her engeli aştı. Bekaretim de dahil.

Saçımı okşuyor ve onun için çok iyi olduğumu söylüyor. Onun iyi kızı olduğumu.

Yine de bu vücudumun işbirliği yapmasını sağlamıyor.

"Nefes al," diye yumuşakça talimat veriyor ve eli saçlarımdan kalkıyor.

Ve

yapıyoru

m. "Bak."

Gözlerimi açtığımda onun sevgi dolu soluk mavi gözleriyle karşılaşıyorum. Sonra iki parmağını yüzümün önünde tuttuğunu fark ediyorum. Bir saniye sonra ne demek istediğini anlıyorum.

"Bakire kanın, küçük tavşancık. Kurt seni yakaladı." Yavaşça parmaklarını göğsüne götürdü ve göğüs kafesinin üstündeki kanlı çizgileri sildi. "Artık sen benimsin, ben de senin."

"Evet."

"Her şekilde." Tekrar aramıza uzanıyor ve parmaklarını dudaklarına götürüp ağzına tıkıyor, yırtıcı bir hayvan gibi gözlerini kırpmadan bakışlarımı tutarken açgözlülükle kanımı emiyor. "Senin her parçanı istiyorum."

Kalçalarını hareket ettiriyor ve ben de alarm, protesto ya da şaşkınlıkla ciyaklıyorum, hangisi olduğunu bilmiyorum. İçimde kocaman ve

batıyor. Ama aynı zamanda klitorisimle beni mızrakladığı yer arasında bir zevk kıvılcımı tutuşuyor.

"Çok darsın, biraz daha girmeme izin ver," diye mırıldanıyor, saçlarımı hafifçe çekiştiriyor ve sihirli bir şekilde bir şeyler değişiyor, sanki bu rahatsızlığı serbest bırakıyor ve anında daha derine iniyor.

Onu kalbime kadar hissedebiliyorum. Tıpkı zihnimde olduğu gibi, o büyük penisiyle beni içten içe yeniden düzenliyor.

Sonra itiyor.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor çünkü Zane'in beni sikmesi daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bu, dokunulmamış ve onun tarafından bulunduğu için çok mutlu olan, sanki Zane'in onları aydınlatmasını bekleyen parçalarımın bir okşayış. Hareketi tekrarlarlarken yüz ifademi dikkatle izliyor, kasları dalgalanıyor. Alaycı bir yavaşlıkla ilerliyor, sonra her seferinde daha hızlı giriyor içime. Ben ona daha fazla açıldıkça her hamlesi daha iyi oluyor.

"Siktir, Willow." Ağzı açıldı ve nefes nefese kaldı. Biraz çılgın görünüyor ve bu güven verici çünkü ben de öyleyim. "Çok ıslaksın ve çok iyi hissediyorsun. Sikimin etrafına boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum. Bunun benim için olduğu kadar senin için de iyi olmasını bekleyemem."

"Öyle, öyle," diye . "Seni seviyorum." Onu daha da yakınlaştırmak için bacaklarımı kalçalarına doluyorum.

"Ben de seni seviyorum." Sesi gergin geliyor. "Ve sen benim iyi kızımsın. Herkesin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum," diye hırılıyor ve daha da derine iniyor. "Yüzüğüm parmağında, çocuğum karnında, kolum belinde. Kurt bu sefer avını bırakmıyor."

O mükemmel.

Kalçasını aşağıda tutuyorum ve ona daha sert sokuyorum. "Bir daha kaçmayacaksın, beni anlıyor musun?"

"Evet!" Willow'un amı beni daha sıkı kavırıyor, sanki kaçabilecek olan benmişim gibi. Ha. Mümkün değil. Eğer bana izin verseydi, onun içinde böyle yaşardım. Asla yeterince yaklaşamıyorum.

"Benim." Sesim dengesiz çıkıyor.

"Ben seninim."

Ben bir hayvanım. Çilek kokusunun, uyarılmışlığının tatlılığı tarafından neredeyse boynunu içime çekiyorum. Ve onu gördüğümünden beri yapmak istediğim şeye teslim oluyorum.

Onu ısırdım.

Çıglık atıyor ama bu acıtmak için değil. Tıpkı amını sahiplendiğim gibi onu da sahiplenen bir emme bu. Bakmak için geri çekiliyorum ve teninde benim izim var. Sahiplenici bir hırıltı kaçıyor içimden.

"Benim güzel, iyi kızım."

"Tekrar." Başını çevirerek boynunun diğer tarafını ortaya çıkarıyor.

Ve bu beni şok ediyor, aramızda yarattığımız yakıcı zevke rağmen. Özür dilemem gerektiğini düşünmüştüm ama bana daha iyi erişim sağlamak için çenesini eğdi.

Islak, istekli amını sikmeye devam ediyorum ve onu tekrar işaretlerken duyduğum mutluluk tarif edilemez.

"Benim. Benim." Ona daha sert ve daha sert girerken o yumuşak, hassas teni emiyorum. Kalçaları benimkilerle birlikte hareket ederek bizi daha hızlı ve daha derine götürüyor. Göğsüm, çok verici olan ve ondan ihtiyacım olan her şeyi almama izin veren bu tatlı kız için sevgiyle dolup taşıyor.

Karşılığında da ona özel bir şey vermek istiyorum.

"Seni dolduracağım, küçük tavşancık," diye bağırdım. "Seni tohumla doldurup hamile bırakacağım."

"Lütfen, evet," diye soluk soluğa bağılıyor.

Artık birbirimize çok kolay uyum sağlıyoruz ve orgazma doğru ilerlerken amcığı uzunluğumu boğmaya başlıyor. Bu kız benim sikimi almak, benim tarafımdan şımartılmak, korumak ve tapmak için yaratılmış.

Aşağı uzanıyorum, elimi aramıza sokuyorum, incisinin ona çarptığım yere çok yakın olduğu yeri bulana kadar. Ona dokunduğum anda çığlık atıyor ve o anda, çok kısa sürede yükümü boşaltmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

"Benim için gel. Sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmeliyim. Onu benden sağ, küçük tavşan." Bu sert, gırtlaktan gelen bir talep.

"Zane," diye inliyor ve lanet olsun ama benim buna ihtiyacım vardı.

Adımı dudaklarında duymak sihirli.

"Gel ve beni içine al. Çok tatlı bebekler yapacaksın. Sana istediğin kadar vereceğim."

"Sekiz."

Boğuk bir kahkaha attım.

Kendinden geçmiş durumda. Bunu gerçek cevabı olarak kabul etmeyeceğim, ama isterse? Elbette. Sekiz minyatür Willows? Dünyaya bu kadar neşe verdiğim için şövalye ilan edilmeliyim.

"Seni ihtiyaç duyduğu her zaman çiğ olarak alacağım," diyorum ona, itişlerimle aynı zamanda klitorisini okşayarak. "Kalalarından aşıağı damlayan d llerimden asla mahrum kalmayacaksın."

Kontrol m  kaybediyorum. Ritmim d zensizleşiyor. Taşaklarım kalkıyor.

"Gel." şimdi nefes nefese kalan benim. .

Ve iyi bir kız olduğu için bunu yapıyor. ığlığı kulaklarımda çınlarken ilk spazmı beni harekete geçirdi. Titreyerek içine p sk rt yorum. Sonra başka bir nabız ve diğerleri. O sikimi kavrayıp beni belimden tutarken, topukları kalçalarıma batarken kendimi ona boşaltıyorum.

Yüzüm tutkuyla çarpılmış bir canavar gibi görünüyor olmalıyım ama Willow gözlerimin içine bakmaya devam ediyor, sanki ben onunmuşum ve önemli olan da buymuş gibi.

Tekrar hareketsiz kalmadan önce kendimizi kendi zevkimizde ve birbirimizin zevkinde kaybederken birlikte sarsıldığımız uzun anlar oluyor. Hala bağlıyız. Bir anlığına onun yeşil gözlerine bakarken, bir daha asla ayrılmayacağımızı düşünüyorum ve kalbim bu düşünceden çok memnun. Bunun ne kadar iyi ve doğru olduğunun üstesinden geliyorum.

"Seni seviyorum."

Onu ezmeden önce ağırlığımı Willow'dan kaldıracak kadar beynimi toparlayana kadar sadece havayı sürükleyebilir ve onu zamanında bulup o kiliseden dışarı taşıdığım için ş kredebilirim.

Kendimi kaldırdığımda ve isteksizce onun sıcak amının kuağından kayarken muhalif bir ses çıkartıyor.

Bileklerini  zdukten sonra kendimi yana bırakıyorum, Willow'un kalçalarını benimkilerin üzerine yığıyorum, omuzları hâlâ benimkilerin yanındaki yatakta.

Başımı ona doğru çevirerek, amını avularken dudaklarını usulca öpüyorum ve bir an için dışarı kayan meniye ait olduğu yere geri itiyorum.

"Zane, bu..." Sesi bitkin geliyor. Harap olmuş.

"Biliyorum. Biliyorum." Kolumu omzunun altından geçiriyorum, böylece başı pazumun üzerine düşüyor ve onu kendime sarıyorum.

Biraz kıpırdandı ve ben de diğer elimi karnına koydum.

"Hayır."

"Hayır mı?" Hareket etmeyi bırakıyor. Yüzüm onunkine değdiği için gülümsemesini görmek yerine hissediyorum.

"Umarım hamilesindir."

"Ben de," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor.

"İlk bebeğimi doğurana kadar her seks yaptığımızda seksi küçük tavşan poponun yükselmesini istiyorum. Boşalmam gereken yerde . Sürekli dolu olmanı istiyorum. Senin bedeninde olmak ve düşüncelerini tüketmek istiyorum. Tıpkı senin benimkileri yaptığın gibi." Bugün söylediğimiz her şey için çıplak bir beyan.

"İlk kez mi hamile kaldın?" diye soruyor.

"Tüm ilklerin," diye hatırlatıyorum ona. Sırıttıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Henüz bununla işimiz bitmedi. Ve ikinci, ve üçüncü. Her zaman."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Ve az önce söylediklerime rağmen, onun üzerinde yuvarlandım, sonra eğildim ve ağzını öptüm. Ne ilk çalıntı öpücüğü, ne yağmalanmış ikincisi, ne de hediye edilmiş üçüncüsü, ama birçoğundan biri. Sonsuz öpücükler.

"İlklerinle işimiz asla bitmeyecek, küçük tavşancık," diye dudaklarına gerçeği fısıldıyorum. "Hiç niyetim yoktu."

WILLOW

7 AY SONRA

En üst rafa uzanıyorum ve vücudum şikayet ediyor. Şişmiş ayak bilekleri. Gah. Ama özel baskı kitabı tutup aşağı çekmeyi başarıyorum.

"Ohhh..." Kabul ederken kızın gözleri irileşiyor. "Bu da siyah sayfalı olan," diyorum ona ve ciltli fantastik romanı açtığında nefesi kesiliyor. Beyaz üzerine siyah metin yerine siyah üzerine beyaz metin ve harika görünüyor.

Sayfaları saygıyla okşayan müşterimin gözleri parlıyor. "Çok teşekkür ederim! Bir kopyasını bulabileceğimi sanmıyordum."

"Rica ederim." Birisi doğru kitabı bulduğunda bu ifadeyi görmeyi seviyorum. Kitapların ne kadar önemli olduğunu ve kendinizi bir hikayenin içinde kaybetmenin her türlü acıyı nasıl dindirebileceğini hatırlıyorum.

Hâlâ bol bol okuyorum ama eskiden olduğu gibi gerekli kaçış değil. Zane beni kaçırıp kendisinin yaptığından beri değil. Kız kitabının parasını ödüyor, ben paketleyip poşetlerken, Bakışları tezgahın üzerindeki kavanoza kayıyor. "Bu şekerleme mi?"

Hazinesinin üzerinden gülümseyerek geçiyorum. "Evet. Bir parça ister misin?"

"Lezzetli görünüyor," diye yanıtlıyor, ben de bunu evet olarak kabul ediyorum.

"Bu benim favorim." Kavanozu açıp bir parça mükemmel, ufalanmış şekerleme çıkarıyorum ve açık kavanozu kıza uzatıyorum. Kremanın ağzımda erimesine izin vererek tatlı ikramı ısıyorum.

"Bu harika," diyor kıkırdamama neden olan küçük bir iniltiyle.

"Oldukça şaşırtıcı. Kitapçıyı açtığım gün kocam bana bunu getirdi - vanilyalı şekerleme dolu - ve her hafta onu farklı bir tatla doldurmak için ziyaret ediyor." Şekerlemeyi sevdiğimden sadece laf arasında bahsetmiştim ama Zane'den hiçbir şey kaçmaz.

Kız elini dudaklarına götürür. "Gerçekten mi? Bu çok romantik!"

Başımı sallıyorum, çünkü o haklı. Zane hayatımızın her anında neye ihtiyacım olduğunu ve neyi sevdiğimi anlamak ve bunları sağlamak için zaman ayırdı. Benim hakkımda her şeyi biliyor ve sözünün eri. Ormandaki kovalamacamızdan sonra beni yakaladığında, beni sonsuza dek seveceğini söyledi ve yedi ay sonra, o ilk gün olduğumuzdan daha fazla aşığız.

O kararlı ve karşılığında ben de onu mutlu eden her şeyin peşinden koşmaktan keyif alıyorum. Hala mükemmel oral seks üzerinde çalışıyorum - her ne kadar Zane her birinin bir öncekinden daha iyi olduğunu söylese de - ve umarım hayatımızın geri kalanında onu çıldırtmak için daha fazla yol bulurum.

Zane Bethnal. Düğün kapımı kıran, beni kaçırın, kocam. Ve şimdi, bebeğimin babası. Yumruğumun alt tarafını tutup üst tarafını okşuyorum.

"Kitap için çok teşekkür ederim." Müşterim kese kağıdının içine bakıyor ve tekrar gülümsüyor.

"Beğenirseniz bana haber verin. Her zaman yeni tavsiyeler arıyorum." Müşterilerimin nelerden hoşlandığını bilmek çok önemli ve kişisel tavsiyeler, Bethnal'daki insanların ve Londra'nın diğer bölgelerinden ziyaret edenlerin okumak istediklerini stokladığımdan emin olmak için yararlı. Ve daha da önemlisi Londra Mafyası Müstehcenlik Kulübü için mükemmel kitabı seçmek ve tedarik etmek.

Dürüst olmak gerekirse, yeni favoriler bulmak nadiren sorun oluyor. İşimin en güzel yanlarından biri de ön inceleme kopyaları. En sevdiğim yazarların kitaplarının ciltli baskılarını veya e-kitaplarını piyasaya çıkmadan haftalar önce alıyorum ve tüm ön sipariş kopyalarını müşterilerim için özenle saklıyorum. Ayrıca Zane çocuklarla oynarken ya da asistanım dükkânı yönetirken ara sıra okumak için kendime de değerli bir kopya ayırıyorum.

"Yapacağım! İyi şanslar..." Garip bir şekilde başını sallıyor. "Her şeyi."

Sırıtiyorum. "Sorun değil. Evet, hamileyim. Yirmi sekiz haftalık."

İlk çocuğumuzu taşıyorum ve fil büyüklüğünde ayak bilekleri ve oldukça önden ağır olmak gibi fiziksel sürprizlere rağmen çok ama çok mutluyum. Zane'in bebeğine sahip olduğum için inanılmaz gururluyum. Bana isteyebileceğim her şeyi ve sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok çok daha fazlasını verdi: sevgi.

Zane'in beni sevdiğini fısıltılı sözlerle, sahiplenici dokunuşlarla ya da zevkten aklımı kaçırmama neden olarak söylemediği ve göstermediği tek bir gün bile yok.

"Çok şanslısın," diye iç geçiriyor, yüzünü bir özlem ifadesi kaplıyor.

"Bekar mısınız?" Ve bu doğru bir tahmin, çünkü başını sallıyor.

"Ve bu değişmeyecek. İşten akşamları hiç izin alamıyorum. Ben bir dadıyım" diye açıklıyor.

İzin yok mu? "Patronun berbat biri olmalı."

Yüzünde hülyalı bir ifade beliriyor. "Öyle. Ve değil."

"İnancını kaybetme. Birini bulacaksın ya da o seni bulacak. Belki de hiç beklemediğin bir anda. Bu benim için kesinlikle doğrudu."

"Belki." Ve sesi biraz üzgün.

"En azından kitaplarımız var," diyorum rahatlatıcı bir şekilde. "Kitap sevgililer en iyi sevgililerdir."

Tam olarak yalan sayılmaz. Gerçek erkek arkadaşları nereden bilebilirim ki? Şimdiye kadar sadece mükemmel kocam oldu, o da - yarasa kanatları olmasa da - dileyebileceğim her şey.

"Erkekler daha kurgusal, sanırım." Taşıma çantasının sapıyla oynar.

"Biliyorsun, serinin bir sonraki kitabı yeni yılda yayınlanacak." Cevap vermekten kaçınıyorum. Akıl almaz derecede mutlu bir evliliğiniz olduğu için böbürlenmek hoş değil. "Senin için ön sipariş vermemi ister misin?"

Parlıyor. "Oh evet! Bu bana Noel'den sonra dört gözle bekleyeceğim bir şey verir. Evet, lütfen. Benim adım Bella Harlow."

Bana Londra'da King's Cross'ta bir adres veriyor ve ben de her şeyi yazıp Zane'e o bölgenin kralı hakkında soru sormayı aklıma not ediyorum.

"Teşekkürler! Mutlu Noeller!" Bella zoraki gibi görünen neşeli bir el sallayışla kapıya dönüyor.

"Umarım Noel için istediğin şeyi alırsın!" Arkasından sesleniyorum.

Duraksıyor. "Bu pek mümkün değil," diyor, neredeyse kendi kendine, sonra bir gülümseme yapıyor. "Benim için parmaklarınızı çapraz tutun ve bebekleriniz geldiğinde onları görmek için sabırsızlanıyorum! Bebeklere bayılırım."

"Yapacağım," diye söz verdim, sonra gitti.

Geçici bir "Merhaba", dikkatimi bir sonraki müşteriye çeviriyor. Saatler sonra Noel hediyesi arayan onlarca kişiye daha hizmet verdim. Dükkânı geç saatte kapatıyorum.

Çünkü bazı tarayıcılar doğru şeyi bulamıyor ve ben de onlara yardım etmek zorunda kalıyorum. Ama sonunda hayalimdeki kitapçada tek başımayım.

İlk açtığımda, Zane'in ısrarı üzerine her gün eve yeni bir kitap getirirdim. Okuduğum tüm kitapları okumak istediğini söylerdi. Dürüst olmak gerekirse sesli kitapları tercih ediyor ve hala haftalık bir öneri istese de artık ona basılı kitap getirmiyorum. Kendi seçtiği kitaplardan keyif aldığını görmek de çok eğlenceli. En yüksek sesli abonelik seviyesine sahip olduğundan ve ekstra kredi satın aldığından oldukça eminim.

Parayı halletmem uzun sürmüyor ve tam bitiriyordum ki ensem karıncalanıyor. Kafamı kaldırdığımda kapıda Zane'i görüyorum. Anahtarıyla içeri girmiş ve iç çerçeveye yaslanmış, rahat duruşuna rağmen uzun boyu heybetli. Kalbim tıpkı onu ilk gördüğümde olduğu gibi küt küt atıyor.

Nefes kesici derecede yakışıklı, ama beni ondan uzak tutacak adamı öldürmek için adım atmak yerine, usulca gülümsüyor.

"Ne ?" Ben de gülümseyerek soruyorum.

"Dün gece. Bu gece. Hayatımızın geri kalanında," diye cevap veriyor alçak bir sesle ve tüylerim diken diken oluyor.

Yüzüm kızarıyor. Büyüyen bir mideyle seks yapmak farklı, ama itiraf etmeliyim ki arkadan yapmanın avantajları var. Ve Zane gözle görülür bir şekilde hamile kaldığımdan beri vücuduma -en azından her zamanki kadar- aç.

Kapıyı itiyor, elleri hâlâ ceplerinde ve benim oturduğum tezgâha doğru adım atıyor.

"Eve gitmeye hazır mısın, küçük tavşancık?" Bunu nazik bir soru olarak ifade ediyor ama ben öyle bir şey olmadığını biliyorum. İtaat etmem için hararetli bir talep bu.

Paltoma uzanıp ona doğru ilerlediğimde elimden alıyor ve içine girmem için açık tutuyor. Kapattığında, içinden gürleyen bir ses çıkardı

Göğsünü büyük bir kedi gibi mırıldanıyor ve hamile karnımı okşuyor. "Seni şu tezgâhın üzerine yatırmak isterdim..."

"Ama yapmayacaksın çünkü ayaklarımın üzerinde durmamı istemiyorsun," diye bitiriyorum şarkı söyler gibi bir sesle, gözlerimi devirerek. Bana kalsa yapardı. Zane'in beni götürdüğü pek çok yerden biri de bu -sık sık- ama artık götürmeyecek. Şimdilik.

"Hayır." Olması gerekenden daha ateşli bulduğum o kibirli tavırla omuz silkiyor. "Oğluma çok iyi bakıyorsun, benim için iyi bir kız oluyorsun ve kendini fazla yormuyorsun. Bu yüzden sana ben bakıyorum. Bu da seni eve götürmek ve ayaklarını uzatmak anlamına geliyor. Ve sonra..."

"Ve sonra?" Sözleri içimde bir ürperti yaratıyor.

Kıkırdaması düpedüz hınzırcaydı. "Ah, pekala. Yatay pozisyona geçtikten sonra durum değişiyor, değil mi? Bugün nasılsın? İlk seferinde çikolatayla yapabiliriz diye düşünüyordum..." Sözüünü kesiyor ve hayal gücüm lezzetli, iğrenç senaryolarla doluyor.

"Evet." İkimizin de hoşlandığı, onun benim büyük kötüm olduğu o oyun dışında başka bir cevap yok. Beni kaçıran. Karanlık takipçim. Benim tehlikeli kralım.

Öpücüğünü almak için parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Seni bulmadan önce hayatın ne kadar kasvetli olduğunu sana hiç söylemiş miydim?"

Beni yumuşak ve alaycı bir şekilde öperken inliyorum.

"Birlikte bir çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyorum." Her kelimeyi öpücükler arasında söylüyor. "Onların katil mafya patronları ve patroniçeleri olarak büyümelerine yardım etmek için-"

"Zane!" Kahkaha atıyorum.

"Özür dilerim." Sesine eğlence karışmış. "Yasalara uyan, başarılı kitapçı sahipleri." Bir öpücük daha, bu sefer daha tatlı. "Güzel yazlık elbiseler giyebileceğin ve seni bu tezgâhın ve daha onlarca yerin üzerinden geçireceğim çocuklar arasındaki boşluğun tadını çıkarmayı dört gözle bekliyorum. Ve seni tekrar hamile bırakmayı. Hayatımı seni ve çocuklarımızı severek ve koruyarak geçirmek için."

"Seni çok seviyorum." Bunu kocam gibi ifade edecek kelimelerim yok ama yine de hissediyorum.

"Sana her gün daha çok açık oluyorum." Büyük elini bo azıma doğru kaydırarak beni nazikçe orada tutuyor. Güvendeyim. Üzerimde böyle bir gücü var ama ona her konuda güveniyorum. " imdi kurt seni yemen için eve götürecek, k  k tav ancık."

EPILOGUE

ZANE

7 YIL SONRA

Bugün plajda dalgalar gerçekten çok küçük ama bu eğlenmemize engel değil. Kıpır kıpır iki ortanca kızımı tutan şişme bir tek boynuzlu atımız var. Caroline mutlu bir şekilde su sıçratıyor ve Poppy görünüşe göre tek boynuzlu atı boğmaya çalışıyor. Ya da belki de ona bir içki veriyor, tam emin değilim.

Son bebeğimiz Willow'la birlikte kumların üzerinde, denizde yüzmeye katılamayacak kadar küçük. Omzumun üzerinden gizlice onlara bakıyorum ve şemsiyenin altında büyük bir havlunun üzerinde Willow, Carl'ın karnına ahududu üflüyor ve midemde yapış yapış bir his birikiyor. Ailemi o kadar çok seviyorum ki.

"Baba," diye sesleniyor en büyük oğlum, dikkatimi tekrar denize çekiyor. Çocuklar için özel olarak yapılmış, yumuşak kenarlı, şiddetle mavi bir sörf tahtasının üzerinde. "Baba, bu dalgada sörf yaparken beni izle!"

En fazla üç santimlik bir kabarıklık onu çılgınca kulaç atarken yakalıyor ve ayağa kalkmak için yalpalıyor, suya düşmeden önce iki saniye kadar ayakta duruyor.

"Whoop! Harika bir yolculuktu!" O sırtarak çıkarken ben de tezahürat yapıyorum.

"Deniz canavarını yakalayacağım!" Olivia birdenbire ortaya çıkıyor -pembe bir yüzme kostümüyle bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim- ve bacağımı tutuyor.

"Raahhh!" Genel bir canavar sesi çıkardım ve hafif bir özür olarak ona yükledim. Oynadığımız oyundan tamamen uzaklaşmıştım, prensesler deniz canavarına karşıydı.

Ama söz veriyorum.

Canavar iyi bildiğim bir rol.

Uzun bir süre sonra, prensesler deniz canavarının birçok reenkarnasyonunu yendiğinde, deniz canavarı büyük tek boynuzlu at gemisini alabora ettiğinde, sayısız dalgada sörf yapıldığında ve herkesin parmak uçları kırıştığında, çocuklar yorgun ve acıkmış oluyor ve onları Willow'un piknik hazırladığı sahile doğru kışkırtıyorum.

Ben yaklaşırken gözlerimiz buluşuyor ve bakışları yavaşça vücudumdan aşağı kayıyor, önce bir söğüt ağacının dövmesindeki kalbimin ve altındaki bir tavşana kıvrılmış kurdun üzerinde duruyor, sonra sörf şortumun ıslak olduğu yere iniyor. Onlara bakıyorum ve evet, yapıyorlar. Aletimin şeklini görmesine yetecek kadar.

Cadı. Beni bu şekilde izlemesinin beni kaçınılmaz olarak sertleştireceğini biliyor ve şimdi bunun zamanı değil. Şortumu silkeliyorum, ama o sadece bakışlarını dizimin hemen üzerinde, bacağımın etrafında kıvrılan çocuklarımızın isimlerinin dövmelerine yönlendiriyor.

Eğilip yanağından öperken ona uyarıcı bir hırıltı veriyorum.

"Bitiremeyeceğin bir işe başlama, küçük tavşancık," diye törpüledim kulağını.

"Şu anda bitiremem," diye düzeltiyor beni yaramaz bir gülümsemeyle. Yanındaki havluya oturmak için yavaşça aşağı iniyorum, sonra onu ıslak kucağıma çekiyorum ve çığlık atıyor.

Caroline, "Çok iğrençler," diye homurdanıyor ve diğer çocuklar da aynı fikirde. En küçüğümüz bile onaylamamak için kaşığına vuruyor.

Sırıtiyorum.

"Bunu sen yaptın Willow," diyorum karıma, onu kendime bağlamak için kolumu beline dolayarak. "Bunu sen başlattın."

"Mmmm." İçime doğru kıvrılıyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum. "Yaptım, değil mi?"

Memnun bir şekilde iç geçiriyor ve ben gönülsüzce yemeğimizle ilgilenmek ve Poppy'nin öğle yemeğinde çikolatadan daha fazlasını yemesini sağlamak için bırakmadan önce bir saniye boyunca çocuklarımızın güneş ışığında sahilde mutlu bir şekilde yemek yemelerini izliyoruz. Ama aklıma bir şey gelmeden önce değil.

Anneleri ile kaliteli zaman geçirmek istiyorsam, bu yolculuk sırasında sabahları daha erken kalkmam gerekiyor - çocuklardan önce-.

Okuduğunuz için teşekkürler! [Eğer biraz daha mutlu son seviyorsanız, ücretsiz ekstra sonsöz sizi kıkırdatacak ve ayak parmaklarınızı kıvrıracak ;\)](#)

Ateşli, yaşlı bir mafya patronu ile kızının dadısı arasındaki yasak, yaş farkı romantizmi mi? Nefis! Bella Harlow ve Lucas Knight'ın baharatlı Noel romantizmini [Kingpin'in Dadısı'](#)nda okuyun

Londra Mafya Birliği'ni merak ediyorsanız, [Londra Mafya Patronları](#) serisinin geri kalanına göz atın.

THANKS

Okuduğunuz için teŖekkür ederim, umarım .

Biraz daha Dek Mutlu okumak ister misiniz? [Özel sonsözler ve ücretsiz hikayeler almak için tıklayın!](#) veya EvieRoseAuthor.com adresine gidin

Eğer vaktiniz varsa, kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde bir yorum yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar, ne kadar kısa olursa olsun, okuyucuların sevecekleri hikayeleri bulmalarına yardımcı olur.

Haberleri ilk önce almayı seviyor musunuz? Beni tercih ettiğiniz sosyal medya platformunda takip edin

- Okurlarla sohbet etmeyi seviyorum ve siz de en son dedikoduları öğreniyorsunuz.

Eğer haber bülteni çok fazla bağlılık gerektiriyorsa, beni [BookBub](#)'da takip etmenizi öneririm, orada sadece yeni yayın bildirimleri ve fırsatlar alacaksınız.

INSTALOVE BY EVIE ROSE

Huysuz Patronlar

Daha Yaşlı Daha Sıcak Daha Huysuz

Milyarder patronum, çalışmam gerekirken beni kitap okurken yakalıyor. Peki ya cezası?

Uzun, Esmer ve Huysuz

Patronum beni bardan almaya geldiğinde, sarhoş olduğum ve sahte erkek arkadaşımı tıpkı onun gibi tarif ettiğim için çıldırmasını bekliyorum. Ama o evlilik talep ediyor...

Gümüş Tilki Huysuz

O benim öğretmenimdi ve ilk yasak aşkımdı. Şimdi ise sapıgım ve patronum.

Stalker Stalker'ım

Tarafından

ŞımartıldıKingpins

Göz göze geldiğimiz andan itibaren, ben onun şanslı kızıyım... Ama ödemem gereken bir bedel var

Kingpin'in Bebeği

Kingpin'den yardım istedim. O da evlilik teklif etti.

Düşmanı tarafından sahiplenildi

Yaşlı, güzel ve sert bir adam olan acımasız yeni kralın ateşkes için böyle bir bedel ödemesini beklemiyordum: anlaşmalı bir evlilik.

Kamuoyundaki İddiası

İlk seferim kardeşimin en iyi arkadaşına satıldı.

Yanlışlıkla Mafia Patronunu Kaçırarak

Onu kaçırmış olabilirim ama mafya patronu gitmeme izin vermeyecek.

Patron Bebekle

Teklifi Evlenme

Patronum beni internetten "sihirli meyve suyu" alırken yakaladı... Ve şimdi de bebeğimin babası olmak istiyor!

Damat Gamble

Yanlışlıkla seksi patronuma mükemmel bir koca için gerekenler listemi verdim: uzun boylu, gri gözlü, güzel gülüslü, büyük penisli. Yüksek sperm sayısı.

Londra Mafia Patronları

Mafia Patronu Tarafından

Yakalandı

Masum bir kaçak olabilirim ama mafya babası tarafından öldürülen arkadaşımın intikamını almak için onun cenazesindeyim: King.

Kingpin tarafından alındı

Uzun boylu, esmer, yaşlı ve tehlikeli. Onu istememeliydim.

Mafia Kralı tarafından çalındı

Bunca zamandır beni izlediğini bilmiyordum.

Kaçmak için bir planım vardı. O gelene kadar düğün provamda her şey mükemmel gidiyordu.

Kingpin tarafından yakalandı

Kingpin, kaçmaya çalışarak sabrını sinamamam gerektiğine dair bir uyarı homurdanıyor.

Onun küçük esiri olarak kalmamın imkanı yok.

Mafya tarafından sahiplenildi

Eski erkek arkadaşımın babasına aşığım: benim iki katım yaşında tehlikeli ve güçlü bir mafya babası.

Bratva tarafından kaçırıldı

Kahve dükkanına gelen bu adama dayanılmaz bir aşk besliyorum. Her gün. Yaşlı, güzel, mükemmel giyimli. Rus aksanı ve gümüş gözleri var.

Mafia Patronu Tarafından Kaçırıldı

Sevgilim bıçak çekince kendimi banyoya kilitledim. Sonra uzun boylu, karanlık bir kurtarıcı kapıdan içeri girdi... ve beni kaçırdı.

Bratva tarafından tutuldu

"Sana kim zarar verdi?"

Ne olduğunu anlamadan, muhteşem komşum beni kollarına aldı ve çatı katına götürdü. Ve gitmeme izin vermiyor.

Mafia Kralı tarafından ele geçirildi

Düğünümünden kaçırıldım.

Mafia Don tarafından kaçırıldı

"Ona dokun ve öl."

Pis İskoç Kingpins

Yasak İtiraz

O daha yaşlı ve zengin ve ben eski sevgilime yalvarırken gençlik aşkım yeniden su yüzüne çıkıyor. mafyanın ayarladığı evlilikten kaçmama yardım etmesi için. Bana kovmak istediği bir baştan çıkarıcıymışım gibi bakıyor ama İskoç şatosunda karda mahsur kaldık.

Tutsak Arzular

Onu öldürmek için gönderildim ama beni yakaladı ve onun merhametine kaldım. Ona yalvarırsam gitmeme izin vereceğini söylüyor.

Hevesli Ev Kadını

En iyi arkadaşının babası ücretsiz kullanabileceği bir ev kadını için ilan vermiştir ve o da mükemmel bir adaydır.

Yasak Çalışanlar

Kingpin'in Dadısı

Huysuz patronum bütün gecemi bir kamera kızı olarak satın aldı!

CONTEMPORARY ROMANCE BY EVIE ROSE WRITING AS EVE PENDLE

Wildbrook'un Sırları [Her](#)

[Nemesis saat 17:00'ye](#)

[kadar](#)

Adam huysuz, kız gün ışığı. Birlikte kara gömülmek üzereler. Ve sadece bir yatak var.

[Gece Yarısına Kadar Sahte](#)

[Randevusu](#) Adam seksi. Zengin. Otoriter. Ve huysuz. Kız nazik, kapana kısılmış ve yakında beş parasız kalacak.

[Huysuz Komşusu Cadılar Bayramına Kadar](#)

Çok güzel ama huysuz.

Dikkat çekici, neşeli ve başı büyük belada.

[Noel'e kadar patronu](#)

Ona katlanamaz ama teklifi çok caziptir. Adam çok fazla sırrı olan alaycı bir milyarderdir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.